

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

אוצר החכמה

מֵאָה שְׁעָרִים

כ"ל 5:

א חמשים אגרות קודש
ב חמשים אמרי קודש

מאת

כ"ק אדמו"ר הזקן
כ"ק אדמו"ר האמצעי
כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק"

הוצאה רביעית עם הוספות

יוצא לאור על ידי מערכת
" אוצר החסידים "

770 איסטערן פארקוויי ברוקלין, נ. י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות שלשים ושש לבריאה

מפתח כללי :

III	.....	פתח דבר
VII	.....	לוח המפתחות
א	.....	מאה שערים
א	.....	פי' המלות מברכות השחר
א	.....	ישתבח
ב	.....	ברכת יוצר אור
ב	.....	לוח הראשי תיבות
א	.....	הערות וציונים
ב	.....	מכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א

MEIO SHEORIM

Printed and Copyrighted 1975 by
"KEHOT" PUBLICATION SOCIETY

770 Eastern Parkway, Brooklyn, N. Y. 11213

Tel.: HYacinth 3-9250-1

נדפס בדפוס האחים גרויס

Printed in U.S.A. GROSS BROS. Printing Co. Inc.

קובץ
שלשלת האור

ס פ ר

מאה שערים

אוצר החכמה

כולל מאה מאמרים משלשה עמודי עולם רבותינו
הקדושים נ"ע זיע"א. חמשים אנרות קדש והמשים אמרי
קדש. מיוסדים בכלל על השלשה עמודים תורה ועבודה
ונמ"ח. ועל ענין התשובה.

ונלוה לזה עוד איזה לקוטים קטנים. ומעט על פי' המלות בתפלה.

יצא לאור עתה בשנת המאה לפטירת רבינו הגדול נ"ע זיע"א לאור באור החיים.
ע"י הו"ח ויא"ם מוהר"ר חיים אליעזר הכהן נ"י ביחאוסקי מחאלמי. וע"י
הרבני מוהר"ר חיים מאיר בהו"ח ויא"א מוהר"ר אברהם שמואל נ"י היילמאן
מליעפלי. שהכתבים רובם היו אצלו. והוא סדרם והניהם בדפוס.

ברדיטשוב, דפוס, ש פ ט י ל'

שנת ביה מאה שערים לפ"ק

הוצאה רביעית עם הוספות

יוצא לאור על ידי מערכת

" אוצר החסידים "

ברוקלין, נ. י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שלשים ושש לבריאה

פתח דבר

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א מדפיסים אנו בזה — בהוצאה שני' עם הוספות — את הספר "מאה שערים".

ספר זה כולל חמשים אגרות קודש וחמשים אמרי קודש שנלקטו מכתבי כ"ק אדמו"ר הזקן, כ"ק אדמו"ר האמצעי וכ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק".

נדפס פעם אחת בברדיטשוב בשנת תרע"ג.^{10/08/2018}

הוצאה זו — לבד ההוספות — היא פוטוגרפיא מהוצאה הראשונה הנ"ל.

נוסח שער השני "ספר מאה" . . . שערים לפ"ק" — הועתק מנוסח השער דהוצאה^{אוצר החכמה} הראשונה.

* * *

המו"ל דהוצאה הראשונה לא ציין הביכלאך כתבי"ד מהם העתיק מאמרים ומכתבים אלו. וקרוב לומר שהעתיקם מכתבי"ד מעתיקים.

חלק גדול מהנ"ל נמצאים בביכלאך שבאוסף הכת"י של כ"ק אדמו"ר שליט"א (רובם — בשינויים¹ וכו'). כמו כן נדפסו כמה מהם בעוד ספרים וקונטרסים — בהם נדפסו אגרות קודש של רבותינו נשיאינו הק'.

* * *

כ"ק אדמו"ר שליט"א הואיל לציין איזו הערות וכו' ונדפסו בסוף הספר.

מערכת "אוצר החסידים"

וא"ו תשרי, ה'תשכ"ז, ברוקלין, נ. י.

* * *

באשר ההוצאה לאור נגמרה בסמיכות לימי חנוכה — מדפיסים אנו בזה, בסוף הספר, מכתב מכ"ק אדמו"ר שליט"א מזאת חנוכה שנה זו.

(1) מפני סיבות טכניות לא עלה בידינו, לע"ע, להשוותם עם הנדפס.

(2) גנזי נסתרות (ירות"ו, תרפ"ד). משנת יואל (ירות"ו, תש"א). ועוד (ראה בהערות

שבסוף הספר).

מפתחות מאגרות ואמרי קדש

דף עמוד

א א . . . . . אהובי אחי ורעי חברים מקשובים
 יג א . . . . . לקול תורת אמת .
 ב ב . . . . . אהובי אחי ורעי לא אוכל
 . . . . . להתאפק .
 יד א . . . . . אהובי אחי ורעי מה מאד עגמה
 . . . . . נפשי בראותי .
 . . . . . היות שהגיעני מכתב בבקשתם
 . . . . . ע"י הנוכחי מהר"ז .
 ב ב . . . . . באתי לנחם לבבם על אודות אשר
 . . . . . נגע יד ה' בהם .
 טו א . . . . . באתי באזהרה נוראה על כל
 . . . . . השו"ב שבכל מקום .
 . . . . . ענין מ"ש בזה"ק ע"פ סלם מוצב
 . . . . . ארצה .
 ב ב . . . . . רוב שלום וברכה ברכת ה' מלא .
 . . . . . היות ידידני המוכ"ז המופלג נ"י
 יז א . . . . . סיפר .
 . . . . . ע"ד מבוקשו נידון המורד לב .
 יח א . . . . . אהובי מחותני ידידי צר לי מאד .
 . . . . . ע"ד הקרי שאירע לו .
 . . . . . לידידני הנאנחים אנ"ש דק"ק
 ב ב . . . . . ליעפלי .
 . . . . . מכתבם הגיעני ה' ירחם עליכם
 . . . . . ועלינו ועל כל ישראל .
 . . . . . לידע אינש בנפשי זאת העצה
 יט א . . . . . היעוצה .
 ב ב . . . . . מכתבו הגיעני לנכון .
 . . . . . נחפשה דרכינו ונחקורה .
 . . . . . ה' ישפות שלום וכט"ם .
 ב ב . . . . . נדון שאלתם איך להתנהג .
 כא א . . . . . סוד מרע ועשה טוב .
 . . . . . הנה ארז"ל הבא לטהר מסייעין
 כג ב . . . . . אותו .
 כד א . . . . . עצה כללית אורות ח"נ הוא .
 ב ב . . . . . כלל גדול בעבודת הבורא ית"ש .
 . . . . . תשובה ומע"ט א' הוא כאשר
 כה ב . . . . . יבואר בסמוך .
 . . . . . ענין דיב"ז שה' מסתפק באיזה
 כו א . . . . . דרך מיליכין אותו כו' .
 כז ב . . . . . הו' יחתו מריבוי .

דף עמוד

א א . . . . . תקנות דלאוני
 א א . . . . . הנה לא טובה השמועה אשר
 ב ב . . . . . שמעה אוני .
 ב ב . . . . . שמעוני אחי ורעי .
 א ב . . . . . מודעת זאת בארץ עצה .
 ב ב . . . . . אהובי אחי ורעי אל תעצבו
 . . . . . אהובי אחי ורעי אשר כנפשי
 . . . . . העומדים על התורה ועל
 . . . . . העבודה בק' קאפוסט .
 א ג . . . . . אהובי אחי ורעי אלופי חבורתא
 . . . . . קדישתא .
 . . . . . אחד"ש כמשפט האמור למשכיל
 . . . . . באתי .
 ב ב . . . . . הנה עם איז מיר אן געקוקען .
 א ד . . . . . אין קץ לשלום למרבה המשרה
 ב ב . . . . . אחד"ש פתח דברי יעיר .
 . . . . . גי"ה. והנה זאת היתה לו על
 א ה . . . . . רפיון ידיים מעסק התורה .
 . . . . . הנה אמת נכון הדבר .
 . . . . . גפש השפלה באמת לאמתו .
 ב ב . . . . . דאה ראינו .
 . . . . . מי בכס ירא ה' שומע בקול עבדו .
 א ו . . . . . למען דעת צדקות ה' .
 . . . . . אחינו שלומי אמוני ישראל .
 . . . . . ומצדיקי הרבים .
 ב ב . . . . . אהובי אחי ורעי המתנדבים בעם .
 . . . . . וכפר אדמתו עמו .
 א ז . . . . . כתיב שמח זבולון בצאתך .
 . . . . . אהובי אחי ורעי אשר כנפשי
 . . . . . המתעסקים בקדשים .
 ב ב . . . . . אהובי אחי ורעי העומדים על
 . . . . . התורה ועל העבודה .
 . . . . . עלינו לשבח למהולל ברוב
 א ח . . . . . התשבחות .
 ב ב . . . . . אשייכם זורעי על כל מים .
 . . . . . הנה בצדקה יש כמה בחי' .
 א ט . . . . . ה' ישפות שלום וחיים טובים .
 . . . . . גצמותי מכאאמו"ר הרב שי'
 . . . . . לכתוב בשמו תוכחת מוסר .
 . . . . . עתה באתי לפרש שיחי ולבוא
 א יא . . . . . בגזירות עידין פתגמין .

מפתחות

דף עמוד

דף עמוד

להבין מ"ש לב נשבר ונדכה
אלקים לא תבזה .
מאמר הגמ' לא תאכלו על הדם
קודם שתתפללו על דמכם .
אי בגמ' תשובה מכפרת ויסודין
ממרקין .
להבין מארז"ל בתפלת כה"ג .
להבין מ"ש בזהר כשהל יו"ט
בשבת .
מערב עד ערב השבתו שבתכם . לה
בגמ' איסי רמי תניא לא ניתנו
שבתות ויו"ט לישראל .
בל העושה איסור לחג .
ענין ב' יו"ט של גלויות . לו
בענין עסק התורה שלא לשמה .
עוד בענין לשמה ושלא לשמה .
בענין היראה והאהבה בשעת הלימוד .
פוי מס"ג אינו מס"ג ליהרג . לו
זכה עזר לא זכה כנגדו .
א"ת מורשה אלא מאורשה . לח
סגולה לבנים .
אלביש שמים קדרות .
ענין שאול באחת . לט
ענין המעשה דר' וואלף קוציעס .
להבין ענין קליפות של הצדוקים . מ
ענין וסדר העבודה בעסק החסידות .
להבין משארז"ל בירבעם בן נבט
שגסה"ר מרדתו . מג
בענין הסעודה שלישית שהיא
גבוה יותר . מר
ענין נט"ו .
ענין המנהג שאוכל עיו"כ קרעפליך .
כל יתר כנטול דמי .
כי מיץ חלב יוציא חמאה .
הרי"ף כ' פ"ק דברכות . מה
כל סדר היום (ביאור כל ברכות
השחר) .
ישתבח שמך . מז
ענין המאיר לארץ עד אחר אמת
ויציב . מח

כל הדברים ינעים לא יוכל איש
לדבר כו' . כח א
מורי זללה"ה היה נוהג כשנפלה
לו איזה השנה הי' אומרה . " "
אורך ימים בימינה בשמאלה
עושר וכביד . ב "
שאלת רבינו נ"ע לר' משה
וייליענקעס ז"ל . כט א
כשם שצועקים ביחידות על ריחוקו
מאלקים חיים . ב "
ואשה אחת מנשי בני הנביאים
צעקה אל אלישע כו' . ל א
להבין עצה היעוצה שלא יפול
לב האדם עליו . " "
להבין מ"ש בתניא נולדה
ונתעוררה מדת יראת הרוממות . ב "
להבין ההפרש שבין הלכות לאגרות . " "
להבין ענין פסוד"ז קודם ק"ש
שהם הכנה לק"ש . " "
להבין ענין קבמ"ש בק"ש
ודברת בס בשבתך בביתך . לא א
להבין ענין סמטום הלב וסמטום
המוח . " "
להבין ענין תכלית בריאת האדם
בעוה"ז . ב "
להבין ענין הווג שקשה כק"ס כו' .
אנא אוקיו יוון כו' לכאוי תמוה
איך כותב . לב א
ענין האמונה . " "
ענין לה"ק שנשתבש שאין שים
אדם יוכל לדבר . ב "
ענין תפלת הדרך . " "
להבין ענין חמר מדינה ירוע
שהכל נפל בשכה"כ . " "
ענין אכילת דגים לפני בשר כו' . לג א
ענין אכילת הדבש עם המוציא
מרה"ה עד אחר הו"ר . " "
להבין פשט הענין הנז' בכהארז"ל
דצריך לזוהר במלח . " "
להבין מארז"ל אם רואה אדם
שיסודין באים עליו . לג ב

אגרות קדש מרבינו הגדול נ"ע זי"ע א מיוסדים בכלל על הג' דברים תורה ועבודה וגמ"ח.

תקנות דלאוני

א. ראשית דבר תקנות כלליות על הנערים בכל המנינים מאג"ש להקהל ולעמוד על נפשם בכל צוקר בתפלת השחר להתחיל צעת ורגע שמתחילים צצהכ"נ שבעיר. היינו בקיץ לא יאחר מן חלי שעה שביעית וצחורף לא יאחר מן הכך החמה. וגם לא ישיחו שום שיחה בצית המנין קודם תפלת השחר אפילו לדבר מליה. ובכל מנין שלא יהיו מזהרים לקיים כ"ז צודאי יהיו מן הנדחים צשתי ידים צצואם למחנינו וירחיקום בכל מיני ריחוק. אך דרך פרע כל הנערים שלא יציאו העדאה כתובה וחתומה צתרין עדין כשרים ונאמנים שייעידו צתורת עדות תורתנו הקדושה צאם לא יגיד ונשא עונו להעיד צאמת שזה האיש מזהר כנ"ל שלא ישיח שיחה קודם התפלות לעולם. וגם מזהר צקביעות להתחיל הודו עם עשרה הראשונים ציחד. אז כשיצוא למחנינו צודאי לא יניחוהו לכנוס תוך הנכנסים אל הרר"א וצני שי' לשמוע פי' על ד"ה או שאר מילי דחסידות. ולא יותן לו שום נאמנות על דברו שיאמר שהי' מזהר צזה כתקנות הנ"ל. וכל הנ"ל יצוא לפני דוקא. והגני מזהיר צאזהרה נוראה ונפלאה על העדים שלא להעיד שקר ח"ו. הגם שלא נחשדו ישראל ח"ו אעפ"כ צנדון דידן חיישינן לגומלין ולהוראת היתר. ומי שלא יוכל להשיג עדים שייעידו צתורת עדות כנ"ל קודם נסיעתו צשבת שמצרכין החדש למחנינו או צסובה אחרת אזי יקבל עליו בעלמו צצואו למחנינו צהן נדק וחיי ראשו צתורת עדות לפני צ"ד לפי ראות עיניהם שהוא איש נאמן וישר וראוי להאמינו אזי יניחוהו תוך הנכנסים ואם לאו לא יכניסוהו ולא יניחוהו צשום אופן. ואין לו ולעדים שום אמתלא לאמר איך אפשר להעיד צתורת עדות שמה יראה דרך מקרה שלפעמים אינו מזהר כי על הרוב אני מזהיר ועל הקביעות אני מזהיר ולא על המקרה מאיזה סיבה. וגם איזה אנשים המתפללים ציחידות לעולם אין להם שום התגלות צזה כלל כ"א אותם אנשים מיוחדים פרטיים שניתן להם רשות כאשר ילא מפי אנשים דמוכה ומינכרי :

משיתחיל הש"ץ הודו לא ילך שום אדם צצית המנין אנה ואנה וצפרע לעצור כנגד המתפללים שהוא איסור גמור מדינא דגמרא. ע"כ העובר ח"ו ירחיקוהו ג"כ כנ"ל ולא יכניסוהו לצני שי' עד שהי' לו גצ"ע שמהר צזה או קיבל עליו כנ"ל :

כל הנערים הנוסעים למחנינו מהיום והלאה יציאו עמהם הכתבים והעתקות מד"ח חדשים גם ישנים ואפי' ההעתקות מד"ח שכתב אחי נ"י להיות כי רצה צהם השיצושים העלומים. וכאו"א יכרוך כתבים שלו ויכתוב שמו על הכרך וימסיר ליד אחי

כ"י ויגיה אותם בלירוף מגיהים אחרים דקהלתינו דוקא בהשגחת אחי עליהם להגיה ואח"כ יוחזר לכאו"א הכתבים שלו. וכל מי שלא יצא את הכתבים למסור ליד אחי כנ"ל לא יניחו לו בשום אופן לכנס כנ"ל. ולא יאמינו על דברו שאין לו יותר עד שיקבל עליו באלה בחומר שבוטה לפני כ"ד כנ"ל. גם יכלול בקבלתו להודיע לכ"ד הנ"ל כל האנשים שהוא יודע שיש להם כתבים והעתקות מיולי דחסידות חדשים גם ישנים. בין שאנשים ההמה שיש כתבים הנ"ל הן מהאנשים הישנים בין מחדשים ובין שאינן מאנ"ש כלל כולם מחוייבים להודיע שמוחם לפני כ"ד כנ"ל :

10/08/2018nkn

ב. הנה לא עושה השמועה אשר שמעה אחי. קול ענות חכמי שומע מלעירי האין אשר השמיעו במרום קולם ויקומו ללחק ושחו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ לשפוך צח וקלון על כל חופשי התורה ויודעים ולא יודעים אשר אינם מהאנשים השלמים אחנו לאמר כי העדה שלנו לצדה קדושה. ח"ו הם מלהזכיר כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תחשאו על קהל ה'. ופליאה נשגבה בעיני על העולה על רוחכם להיות מאנשי ותלמידי תלמידי רבו"ק אחר שצרתם לעצמכם דרך עקלתון ואזליתו בחר איפכא ותפוכות ממש מן הדרך אשר הדריכונו רבו"ק אשר ראשית והתחלת עבודת ה' האמיתית היא היות מתלמידיו של אה"ע"ה רוח נמוכה ונפש שפלה בפני כל אדם ממש כמשארז"ל שמשים עצמו כשיריים ממש באמת לאמתו בדעה והשכל להשכיל ולהבין צביגת הלב ובשכלות הלב איך הוא שארית ושיריים של כל ישראל ממש ומבלעדי זה לא ירים איש את ידו ורגלו ליפתח פה ולשון מדברת גדולות ה' ורוממותו בגרונו באמת כ"א בדמיונות כוזבות כדכתיב ממעמקים קראתיך ה' :

ועוד הנני יוסיף הפלא ופלא שמעתי ותרגז בטני לקול לללו שפתוהיהם במים אדירים מים הזדונים אשר אמרו ללשונינו נגביר שפתינו אחנו מי אדון לנו ונרחיב פה ונמלאנה בדברי הוללות וסכלות היא הליכות המשמחת אלהים אחרים ואנשים בני בליעל לאמר יושיענו זה. ח"ו הם מלהזכיר לא מיני' ולא מקלתי'. ומי זמר עוגש זה לבדו שארז"ל שאין מקבלין פני שכינה. והגם כי כל פרטי דקדוקי ענין זה מה נק' ליצנות לא כמלא כתוב בפירוש דדרז"ל הרי קיי"ל ספיקא דאורייתא לחומר. ובפרע העון הגדול הזה אשר הפליגו רז"ל בחומר עוגשו יסורים בתחלתו וסופו כלי' ר"ל. ע"כ אהובי אחי אל תרעו הרעה הגדולה הזאת לשבת בסוד משחקים כשחוק הכסיל. וכל אשר לא ישמע לדברי אלה עלי להרחיקו מעלי בכל יראה וימלא בגבולינו עד שב רפא לו :

ג. שמעוני אחי ורעי וישמע אליכם אלקים. הנה מודעת זאת בארץ כי לא עושה השמועה אשר עם ה' מעבירים קול הרכה במחנה העברים ויקומו ללחק ללחוק אומרים מהולל וכל הארץ מהוללים ותבקע הארץ לקולם קול ענות חכמי שומע קול ששון וקול שמחה מה זו עושה שמחה מריעות רעים וחטאים לה' מאד כמו שאמרו חכמינו ז"ל ספ"ק דע"ז על כל מיני שחוק שהוא דרך חטאים ומושב ללים. וה' הטוב יכפר בעד עניי האין אין עני אלא בדעת כי לא בדעת ידברו לאמר כי מאת ה' היתה זאת לנו כי לחיק עשה לנו אלקים להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים ונפש אומללה

ושפלה

ושפלה וחולה מעלצונה לקיים מ"ש אשר יעשה אותם האדם וחי בהם. ובאמת רופאי אליל כולכם ורפואת שוא ומדוחים לכם. כי איך יתכן שע"י שמחת הנפש אחרי אשר הוטמאה בעומאה חמורה של עון הליכות ר"ל תזכה עי"ז לשמחת זה' ולדבקה בו באמת ותמים כי מי יתן עהור מטמא. ומי שאינו מודה בזה כופר בדחו"ל שאמרו שאף כי אחרי מותו אינו מקבל פני השכינה כדכתיב לא יתילצו הוללים לנגד עיניך וכ"ש בעודנו בחיים חיותו תעבור בשלח. ורפואת האמת מחולי זה הוא מה שכמנו וגמרו רופאי האמת חבמינו ז"ל באמרו אין עומדין להתפלל אלא מתוך שמחה של מלוא שהם דברי תחומין שבגביאים ובדברי חז"ל מגאולת ישראל ומעלת העתידה לבוא במהרה בימינו אמן. או דברי שבח משבחיו של המקום ב"ה הנאמרים באמת בתהלה לדוד ושאר פסוד"ז כי הן הם המעוררים שמחה אמיתית להלהיב הנפשות האומללות וישמח ישראל בעושיו כמו שפרש"י שם. וממולא דבר נשמע שקודם לכן א"ל שום הכנה. כי אמירה נעימה זו היא הכנה רבה אשר אין למעלה הימנה ואין אחרת זולתה. והכנה זו היא האמיתית שתקווה יודעי האמת לאמיתו. ותקנתא לתקנתא לא עבדין שלא לעבור בצל תוסיף וכל המוסיף גורע וכותן מגרעות ח"ו. והנה אחרי הדברים והאמת האלה נפשי בעת תדרשי לכל אוהבי ורעי אשר כנפשי לשמוע אל הרנה והתפלה זו בקשה ותפלה קלרה אשר נפשי נוטם מהם חזקשי באמירה נעימה לקבל שכר על הפרישה שלא לשוב בדרך הזה עוד כי לא זו הדרך אשר חפץ זה ה' לעשות מלוא הבאה בעצירה ח"ו וגם איני חייב באחריותה כלל כידוע לכל חכמי לב שכל מלוא הבאה בעצירה אינה אלא אינון כל עיבו דעבדין לגרמייהו אינון עבדין ועז"ל ובכל נפשך" וד"ל. ואשר לא ישים לבו לדברי אלה הנאמרים בלדק ירא ה' וידרוש ממנו ואני את נפשי הללתי וידי משולקות הימנה כי לאו דאל תחלוכלו כו' לאו שאין בו מעשה הוא ולא היו לוקין עליו אפי' מכת מרדות מד"ס כ"א דינו מסור לשמים כמפורש עליו סיפא דקרא כי כלה וגחלה כו' וכמו שארז"ל. אך האיש מאג"ש אשר יזיד לשלוח ידיו בשלומיו לעשות מעשה ללים בפ"מ אנכי אדרוש מעמו ועלי להרחיקו מעל גבולי בצל יראה פני עד אשר יקבל דינו מעלמו. ויבקש מטו מחזיריו שילקווא מכת מרדות שהן שלשה עשר הכחות קלות או חמורות כפי ראות עיניהם. עוד זאת אדרוש מאחיי ורעי שכל רוחה מחזירו שעבר על כל הנ"ל חרפה לא ישא על קרובו ויודיעני. ואם לא יגיד כו' עד כי יראה ושז רפא לו. שלום שלום לרחוק כו' :

אוצר החכמה

שניאור זרמן בדאאמ"ו ברוך זלה"ה :

ד. מודעת זאת בארץ עלה היעולה עלת ה' היא תקום למעט רבות מחשבות אשר בלב איש המבלבלים תפלתם כי הוי' עוז לעמו יתן ובכת ה' יגבר איש על המח"ז אם יתן עוז לאחר דללמג"כ ולדק לפניו יהלך ולדקה תליל ממות היא הסע"א אשר ממנה באות המח"ז המפילים לאדם וכל נפילה היא מיתה ר"ל. וע"כ מי האיש הירא לנפשו יתן לה' כופר נפשו חלי קע' לקופת אה"ק תובצ"א קודם ההפלה לפדות את נפשו זו תפלה משחת לאור באור החיים לפתוח לו שערי תפלה ולא יפגעו בו הדוחפים אותו לדחותו ולבלבלו במח"ז לבל יראה גאות הוי' ולאסתכלא ביקרא דמלכא כמ"ש אני בלדק אחזה פניך. ואך זלעו"ז יש הכל אשר נעשה על הארץ הכל הבלים מלין

שלמא

דעלמא ורעות רוח כתרנומו חזירו דרוחא כידוע לידעיס כי ההבל תקיף וסובב והולך הרוח ונעשה מהיולה של ברזל המפסיק בין רוח האדם לאביו שבשמים. ואי לזאת משי משי אחילה להיות כל איש זהיר ברוחו במאד מאד מלדבר דברי חול ומלין דעלמא לפחות א' שעה קודם התפלה של שחרית וחלי שעה קודם תפלת מנחה ובפרט מלעשות אגודות אגודות צבהמ"ד לא מיני' ולא מקלתי' ח"ו. וכל השומע לי אעגדנו עטרה לראשי כריע כאח לי ומכלל הן כו' :

לאנ"ש דבוחאב ישן

ד. **אהוביי** אחיי ורעיי אל תעלצו ואל יחר צעיניכם שאין רע יורד מלמעלה ח"ו. כ"א גילו ושישו עדי עד ישמח לב מבקשי ה' כתיב היא שמחת הנפש המשכלת ומחבוננת בגדולת ה' ונפלאותיו עד שמו"ע ומבקשת אח"כ גילוי הנפלאות והנעלמות בח"י פעמים ברוך אתה הוי' שבשמו"ע ולהאריך בזה היינו מהודו ועד אחר שמו"ע ערך שעה שלימה לא פחות. וזאת עשו וחיו וחדות ה' היא מעוזכם לשמרם ולהלילם משעות המתרגשות כו'. נכון לבס צעות יהי' זה' גומר צעדם ודורשינו לעוזה כי שב אפו ויגחמם בכפליים לחושיה. ומדי דברי באתי כמוזכר תקנות קדומות להיות מתפללים לפני העמוד כל איש ואיש בזימו הקביע לו ועליו מוטל הזיכרון לאסוף אליו עשרה מתפללים בקול שיעמדו בסמוך לו להתפלל ביחד מהודו ועד אחר שמו"ע והשאר כאו"א במקומו ולא יהלכו אנה ואנה שלא לבלבל כו' כמוזכר בגמ' ופוסקים. והנשארים וכו' ישמעו ויראו ויזהרו בנפשותם מלהשיח שום שיחה בעולם ח"ו כמוזכר בזה"ק באזהרה עלומה עוכש מר מופלג כ"י ולשומעים יונעם וכו' :

ו. **אהוביי** אחיי ורעיי אשר כנפשי העומדים על התורה ועל העבודה בק"ק קאפוסט יע"א ילו ה' אתם את הצרכה הייב עד העולם :

הגדה לא עוזה השמועה אשר אנכי שומע קול ענות חלושה לענות בקול דממה דקה מן הדקה עני' סיערה זו תפלה קלרה במקום שאמרו להאריך מערכי לב עריכה בכל עלמות תאמרנה ומה' מענה לשון מדברת גדולות ונפלאות תמים דעים בשבחות ובזמירות. ולא אליכם ארז"ל ברום זולת לבנ"א אלו דברים העומדים ברומו ש"ע ובנ"א מזלזלים בהם. ופירש"י זו תפלה העולה למעלה. ולכאורה אינו מובן מאי שגא תפלה העולה למעלה מכל אורייתא ופקודא בדו"ר דפרחא לעילא. אלא משום דבלא דו"ר לא פרחא לעילא וכאשר התפלה עולה למעלה היא מעלה כל התומ"ל ובזכותיהן ובה"ג ובהמ"ז שאדם לומד ומצרך כל היום. כאשר קבלתי. והגם שגם בתפלה אית יראה ואית יראה עכ"פ כל המלות והצרכות שנדברו בלא לב עוב הכל עולין במעלת התפלה ומתערבין עמה להיות אחד באחד יגשו אל המקום אשר בחר ה'. וגם כי התפלה עלמה רבים לוחמים לה במרום לעיין בה אש היא מלה כדקא יאות הנה עז"ג פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים הי' עמדי הנאמר על תפלת הלצור כמארז"ל. ונפשי היא תפלה כדכתיב ואשפוך את נפשי לפני ה' שהקב"ה פודה תפלת הלצור מכל המקטרגים. ע"כ אהוביי אחיי ורעיי חזקו ואמנו במאד מאד כמארז"ל שהתפלה לריך חיזוק. כאדם הנאבק

עס

עם שונאו שלרדף להתחזק בכל כח ועוז ותעלומות. אף כי גם זאת שעת ללותא היא שעת קרבא. וכמו שבמלחמות בנ"א לריכים כל בני המלחמה להתאסף אל מקום אחד להתחזק כולם באחד ולא זה בכה וזה בכה אף גם בתפלה יהי' עשרה לפחות כולם באחד מתחילים מנ"ש ואילך. ואיש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמרו חזק בקול. חזק לייחד לאחד להרים קול אחד זאת יקבלו עליהם בקבלה גמורה בל"ג וז' יגמור בעדם כאשר הבטיחנו ויקבל ברחמים וברל"ן עבודתם וישמע שועתם כנפשם ונפש המעטיר ודו"ש מלונ"ח:

ש"ז במזהר"ב ז"ל.

השתק מכו"ק שנמצא בפנקס דח"ק דקאפוסט.

ז. אהוביי אחיי ורעיי אלופי חבורתא קדישתא העובדים עבודת הקדש עליהם בכתף ישאלו וז' בראשם ילו' ה' אחס את הברכה ושלוש וחיים עד העולם :

ענוותם תרצני לחוות דעי כי הנה אמת נכון הדבר שהמקום פנוי בשדה שהחזיקו לב"ע זיו"ע האחרון העבר היא מלוא רצה ועלומה והחוב מוטל על כל אלופי הח"ק להחזיק במלוא רצה זו ולסעדה ולתמכה בכל תוקף ועוז ולא לפרוץ גדר ח"ו לקבור עוד איזה איש] או אשה אשר ישבוק חיים לנו ולכל ישראל בב"ע הישן בשום הוראת היתר בעולם ולא בשום בלע כסף ללדקה בעולם כ"א מי שיראה שיקצרוהו אלל אצותיו ככתוב בתורה לו לבדו ניתן רשות לפיים בחייו ברלי כסף מלא לפי דעת רוב אלופי הח"ק לקופת הלדקה וגמ"ח לב"מ או לבק"ח ה"י ואף גם זאת אפשר שלריך לאודועי להסמון עם שמי שאין אצותיו קבורים בב"ע הישן אין שום טובה יתירה לנפשו וגופו כשיקצרוהו בב"ע הישן יותר מהחדש וד"ל. אכן צימים ניראים וכה"ג כשהולכין להתפלל על הקצרות ראוי וכון לילך לשניהם. והנלע"ד ע"פ התורה כתצתי וחתמתי גאוס ש"ז באחמ"ו מו"ה ברוך זללה"ה :

לאהובי מחותני הרבני המופ' מו"ה יצחק ב"י.

ח. אהד"ש כמשפט האמור למשכיל באחי בבקשה אל ירע בעיניו איחיד תשובתי על שאלתו כי סהדי במרומים כי לא אתרחיש נוסע להתס. אך עתה הפעם אגלה דעתי הקטנה אודות הלוטיות ואודות הגלות. לא באלה חפץ ה' ולא כן קבלתי מרצותי הקדושים. אך זאת עלה היעולה להתפלל בשמחה גדולה עד אין קץ ואז ממילא יתפרדו כל מחשבות אין כי גם אם יעלו ירדו ויפלו מיד כמוך לפני רוח ומלאך ה' דוחה. וענין השמחה היא כדכתיב ישמח ישראל בעושו להתענג תענוג גדול בגדלות הצורא משבחים המוזכרים בסידור התפלה כאלו רואה בעיניו גדלות מלך בוד"ה המתגלה ביקר תפארת גדולתו וכבוד מלכותו לאין קץ שהכל ששים ושמים ומתענגים לרוך לקראתו לראותו. וכמ"כ ממש בשעת התפלה מכריזים לאינה וראינה במלך שלמה בוד"ה והיא עת רלון לאסתכלא ביקרא דמלכא ולהתענג בתענוגיה מזיו כבודו וגדלו. אך

חרדה

חרדה ילצש ביראה וזהו להחיות רוח שפלים וד"ל. אך לריך תחלה להעביר כל יגון ואנחה וכל שמך עלצות. והעלה היעולה לזה להכניס בלבו יגון ואנחה קודם התפלה ולשבור לבו על כל ח"ג ולבכות עליהם צדמעות שלים ולבקש מחילה גמורה מה' בקול זכיה. ולאמר מזמור נ"א. ואזי ע"י הזכי' יסור היגון מלבו ויהי' שש ושמח בצפחונו זיה' כי בלי שום ספק בעולם ימחול לו כל עונותיו ברגע זז. וסדר רוב לימודו יהי' בזהר ובמדרש. אך קודם התפלה יהי' לימודו בר"ח שער התשובה וסוף שער היראה וסוף שער הקדושה בכדי להכניס יגון ואנחה ולשבור הלב על עונותיו וח"ג בכדי שיוכל לבכות בכדי שישליך ויסיר היגון מלבו בכדי שיהי' לבו שש ושמח בתכלית השמחה בהצוננו בגלות הצורא בתפלה עד ברכת השיצנו וסלח לנו שיחזור לאמרם בזכי' כמו שאפשר. וכיון יהי' לבו בטוח זיה' כי אם כה יעשה וירגיל עצמו זמן מה יתהפך לזריה חדשה וה' יהי' בעזרו. וחי נפש אחי כי נפש מע"ל חולה מאד בחולת המר"ש וזהו תחבולות הילר בערמה וצמרמה כאלו לש"ש. ושקר ידבר כגראה בחוש שבתאוות גשמי' הלב שמח ובעצודת הצורא הילר מזכיר עון וכל ח"ג להתפס ברשחו כדכתי' תחת אשר לא עזדת את ה' בשמחה ובעיב לבב. ואלא זכי טוב ואו"ש מאדה"ש כנפשו ונפש המעתיר ודו"ש מלכו"ח :

10/08/2018

שניאור זרמן

שלום לאהובי הרבני הו"ה כמ"ר יצחק דאקטער.

אחד"ש טוב ישיג לו גם ברוך יהי'.

זי. דהנה עם איז מיר אן גיקומטן זיין זריף. און איך האב עם גילייטעט פאר גאט שומע תפלה זאל לו הערין זיין גיבעט און זאל אן נעמען זיין פארשט גלייך וויא עם שטייט כי אין מחסור ליראיו עם הייסט עם גייט ניט אפ לו די וואש פארכטין זיך פאר גאט און וואו אין דער הייליגע תורה שטייט עם גייט ניט אפ מיינט מען צוודאי בגוף ונפש. זכן איז דער עיקר תמיד לו פארכטין זיך פאר גאט ווי עם שטייט אשרי אדם מפחד תמיד דהיינו מען זאל גלייבן אז גאט איז פול די וועלט ווי עם שטייט הלא את השמים ואת הארץ אני מלא. און ווי ער האט מתחלה באשאפטן די וועלט אזוי באשאפט ער זיי אלע טאג ווי עם שטייט מחדש בטובו זכיה"ת מע"ב ווארום מתחלה האט ער דאך אייך ניט מיט הכרח באשאפטן נאר מיט זיין רצון אזוי איז אלע טאג שטייט די וועלט מיט זיין רצון ווען ניט זיין רצון חלילה וואלט אין איין רגע ניטט בלייבן גיווארטן. און אמענטט איז אייך אגאלעט וועלט פון זיין מח' אן ביז די מעשה ווי גאר אין דער הייליגער תורה איז דער מיט פול. זכן מוזט מען גלייך היטן די מח' ווי די מעשה רק אדרבה דער עיקר איז די מח' הייסט אייבערשטע וועלטין מען זאל זיין אן געצונדין אן גאט לו דיינקטן וואס ער לאזט אים די מח' לו טראכטין און די אויגען לי זעהען און די אויערין לו הערין ממילא פאר שטייט זיך דאך אז דער וואס מאכט זעהען זעט ער צוודאי און דער וואס מאכט הערין הערט ער צוודאי גלייך ווי עם שטייט הנוטע און הלא ישמע אם יולר עין הלא יביט דער נאך שטייט היוסר גוים הלא יוכיח דער פאר מיז מען

זייער

זייער פארכטיין זיך אין שטמען זיך אז גאט זעט אין הערט און ווייס אלע מח' וואס מענטראכט און שיינקט ניט סיי לו גיטין סיי פארקערט ח"ו לו שטראפטן פער איטליכער מהדו"מ דער פון דער וועקט זיך גרויס חרטה און ווידוי און תשובה אז מען האט תמיד אין זיך. גם מוז מען גלייבען אויף איטליכער ווארט און איטלעכער אות פון די וואס גייען ארויס פון מויל באשאפט מען מיט קדושה אמלאך קדוש. און פאר קערט ח"ו באשאפט ער אויף זיך אכזרים. בזמן זאלט איר גיוויינטן זיך לו זאגטן תהלים אלע עאל און איר זאלט גלויבען אז מיט די ווערטער ווערטן באשאפטן מלאכים קדושים וואס וועלען אייך העלפטן לו גיטין טאן. גם דעם הייליגטן שבת לו היטין זייער און איר זאלט גלויבען אז מיט קדושה שבת ווערט געהייליגט אגאלע וואך וואס איר וועט מער זוהר זיין דעם ש"ק פון איסורים אין מהדו"מ הלילה שלא יעבור שום איסור שבת וועט מער אלץ געהייליגט ווערין די וואך. גם איר זאלט זוהר זיין זיך אין די זאכטן וואס הייליגטן און רייניקן איין מענטש. היינו נט"ו ובה"נ כדינה און תיקון הלכות און עבילה בעת הלורך כתיקונה עובל זיין זיך ב' פעמים פעם א' להעביר הטומאה ופעם ב' לקבל הקדושה און מחבר זיין זיך תמיד לו יראים ושלמים לו לערנען זיך זייערע מע"ט און למע"ה לו אנטלויפן פון ללים און רשעים ווארום די חבורה אז זייער שלעכט און זוהר זיין זיך פון לה"ר און רכילות און לינות און סקר ווארום דאס נעמט גאר די יראה אוועק לחלוטין. און פון כעס זייער זוהר זיין זיך. גאר ניט. און זאל זוהר זיין פון טרויערקייט ווייטער ווייטער ביז עס וועט אליין לעבעדיק ווערין אין זיינע אויגען און לוסטיק לו זיין וואס ער איז אגאטס דינער. בין איך בטוח אז ער וועט אויף גיהייבען ווערין וואס ער וועט גאר ניט וויסען ווי גאט וועט העלפטן. ואתה שלום. ואני תפלה לה' :

10/08/2018

י. אין קץ לשלום למרבה המשרה ה"ה הרב המאור הגדול המפורסם כבוד מוהר"ר אליעזר כ"ץ כ"י ויזרח ורוב שלום עד בלי ירח וכאל"ש. אד"ש כמשפט האמור למעלה למשכיל באחי בהפלה קלרה אל יחר בעיני כבודו שלא הארכתי שיח להשיב מפני הכבוד על כל פרטי שאלותיו ופולפוליו הרבים ועלומים כי ה' יודע ועד שאין הזמן גרמא לי להרים ידי בעטיי בכתב ולשון מדברת גדולות באריכת המענה דבר דבור על אופניו כראוי לפי כבוד מעכ"ת. ואולי יהי' לרלן לפני ה' להתראות פנים בהיותי במדינת פולין לפרקים שם נשתעה יחד. אך אחת היא ע"כ אמרתי לגלות און מעכ"ת אשר אני אחזה לי ומוצן לי ממכתבו שרש נקודת אמיתי' לבבו הנאמן באהבת השלום דמזרעא דאהרן קאתי אהב שלום ורודף שלום ועיניו ישר יחזו ועפעפיו יבחנו בני אדם המתנגדים על המנין שבמחנהו העהור להפך בזכות אבות המוחים בצניהם לילך למנין מפני שינוי הגוססאות שמשנים במנין שלא כדת לפ"ד מעכ"ת וע"כ גם האבות מתכוונים לש"ש לפ"ד מעכ"ת. ואהבה רבה זו קלקלה השורה אשר נעשה ימינו וגדחק מאד בלשון החוס' דיבמות וכתב על תשובת מהרי"ק שהוא נגד משמעות הגמ' והפוסקים. ונהפוך הוא כמבואר בחידושי רשב"א ביבמות שם בשם ר"ח דאדרבה כן הוא משמעות הגמ' פ"ק דקדושין איזהו כיבוד מאכילו כו' וכן הוא לשון כל הפוסקים ובשו"ע יו"ד

סי'

סי' ר"מ סעי' ד' איזהו כו'. ואיזהו משמע זהו דוקא. וכן הוא בהדיא בירושלמי שם דהיינו ה' דברים מאכלו כו' הם במנין מכוון ומדוקדק כנגד ה' דברים שהאב זוכה לזן כו'. והיה דזרק ארנקי לים הירץ מהרי"ק בעוב טעם דשאיני התם שהאב זרק ארנקי שלו ואין לזן למנעו בחזק יד ולהכלימו. ותדע שיש אוסרים אפי' בארנקי של זן אע"ג דקיי"ל כמ"ד משל אב וע"כ מה"ע דאמרן. ויש בזה עוד לדבר הרבה ליישב המקומות הנראים סותרים לכאורה. אך אין דברי ר"ח בתוס' ורשב"א וכ"כ ג"כ בשיטה מקובלת ספ"ק דב"מ בשם רמב"ן ורשב"א לריבין חיזוק ממני ח"ו. אך מפני שמעב"ת כונתו רלויה למלוה רבה הבאת שלום אף ידי תכון עמו ללוות ולהזהיר על המנין המתפללים שלא ישנו סדר התפלה מצ"ש עד אחר שמו"ע באם שישמעו לו אנשי עירו לכ' מעב"ת להיות בשלים ובמישור עם המנין באמת לאמתו ולא לעודר עוד מדנים ח"ו עם צניהם החפלים לילך למנין והשיב מעב"ת לב אבות על צנים וה' יגמור בעדו והפך ה' בידו יללח כברכתו אשר ברך ברכת כהנים וישם לך שלום. ע"כ עליו מוטל לגמור צבי טיב וה' יהי בעורו. ברם כגון דא לריב"י למודעי שמן הדין אין שום איסור בשינוי נוסחאות מפני המחלוקת ושינוי המנהג שבמשנה וגמ' כמבואר העטם בזה בהשגחת רשד"ס חלק או"ת. אך אעפ"כ למען השלום אני אעשה זאת לפני ולפנים משוה"ד באם שיעשה מעב"ת ויפעול אלל אנשי עירו כנ"ל כי גדול השלום וה' ישים צניכס אהבה ואחיה שלום וריעות ויברך את עמו בשלום. כ"ד או"כ דו"ש מלו"נ:

10/08/2018

שניאור ולמן בלאאמ"ו ברוך ולה"ה:

י"א. אהר"ש פתח דברי יעיר און שומעת תוכחת חיים אשר הוכיח ה' חיים ע"י נביאו ואמר חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו והול"ל כי לא תמו כמ"ש כי לא תמו חסדיך ומאי תמנו. אלא הענין נפלאי פלאי ה' יביע אשר הפליא ה' והגדיל לעשות עמנו גדולות אין חקר ונפלאות אין מספר. כי הנה נודע מ"ש בזה"ק חלה דרגין אינון מתקשראן דא ברא קוב"ה ואורייתא וישראל וכולהו דרגא על דרגא שמים וגליא קוב"ה סו"ג ואורייתא סו"ג כו' ע"ש דישראל מתקשרי באורייתא ואורייתא בקוב"ה. נמלא דהתורה היא בחי' ממולעת המחברת ומקשרת את ישראל לקב"ה דהיינו בחי' הנגלה מהתורה מקשרת את בחי' הנגלה מישראל שהוא בחי' נפש החילוני' החיונית המתלבשת בגוף להחיותו עם בחי' הנגלה מהקב"ה דהיינו מלכותו אשר בכל משלה וממכ"ע להחיותם. ובחי' הנסתר וסתימו דאורייתא מקשרת את בחי' פנימי' הנפש שלמעלה מהגוף עם בחי' הנסתר וסתימו דקוב"ה שלמעלה מהעולמות וסוכ"ע שאין העולמות יכולים לסבול אורו וגדולתו דכולא קמי' חשיב כלא ממש רק בחי' גליא דקוב"ה שהוא דבורו ורוח פיו בביכול הוא המתלבש בעולמות ממש להחיותם כדכתי' וצרו פיו כל לבאש וזה נק' עלדא"ג מהקב"ה עד"מ כמו באדם שדבורו נגלה ומחשבתו סתומה בקוך דבורו ועיקרה ושרשה במוחו רק שמתפשט' עד פיו ומתלבשת דבורו ורוח פיו כעד"מ הקב"ה הוא למעלה מכל העולמות וסיכ"ע ואיזהו בחוך עלמין ולית אתר פנוי מיני' ולא היו העולמות יכולים להתהוות ולהתקיים ולקבל חיות ממנו ית' אלא ע"י בחי' דבורו כביכול

כזיכול המתלבש בהם כי הוא אמר ויהי יש מאין ובחך דבורו סתומה ומלוכשת מחשבתו כו' וזה נק' עלדאחכ"ם המלוכש ומכוסה בחך עלדאחכ"ג דקוב"ה ומח' ודעתו וחכמתו כזיכול הכל דבר א' ממש עם מהוע"ל כו' כמ"ס הרמב"ם ז"ל שהוא היודע והוא המדע כו' וע"ז רמז אליהו ואמר אנת חכים ולא בחכ' ידיעא כו' וכך הענין בגופה"א (או רוח וכשמה) שמדרגה התחתונה שבגופש עלמה והחילוני' והגלית שבה עלמה היא היא המתלבשת בגוף ממש להחיותו ופנימי' הנפש כל עלמותה אין הגוף יכול לסבלה ולהלבישה אלא היא מתלבשת מעט בחילוני' הנפש שבגוף ועיקרה וכל עלמותה הוא למעלה מהגוף בבחי' מקיף ובחי' זו היא מתקשרת לעלדאחכ"ם דקוב"ה הסוכ"ע ע"י פנימי' התורה וסודותיה: (ע"כ נמלא)

תשובה לאיש אחד על שאלתו

10/08/2018

יב. גי'ה. והנה זאת היתה לו על רפיון ידים מעסק התורה כי היא מגנא ומללי אף בעידנא דלא עסיק בה. וגם לריך לסגף א"ע מעט כאשר אי"ה פא"פ אדבר זו. והעיקר להתאמן בכל עוז לקיים מ"ס שויתי הוי' לנגדי תמיד. פי' שהעומד לנגדו הוא היל"ה ר' מאת ה' הוא כי כן לוח לו ה' לנסותו לדעת מחשבותיו שמעלה היל"ה ר' במח' הן מאת ה' מן השמים כדי לנסותו בזה יוחלש כח היל"ה ר' ויהי' נקל לנלחו כאשר אי"ה פא"פ אדבר זו. ואודות הולכת הי"ג על הגבול בגנבה כלך מדרך זו ולא יעמיד ממונו בסכנה בשום אופן בעולם. ומוטב לו להשתכר מעט שלי שום סכנה כי אין מעלור לה' להושיע ברב או במעט כו'. וה' ישלח ברכה במעשי ידיו כנפשו ונפש או"ג:

שניאור זלמן

להרב מוהר"ל ג"י.

יג. הנה אמת נכון הדבר והוא קבלה בידינו מרבותינו קדושי עליון כ"ע שלא לבטל הסידוך בעבור שום דררא דממונא ויש חשש סכנה בזה ח"ו וגם שלא לאחר עוד זמן הנשואין ח"ו. כ"ד המודיעו לאמנה כו' :

שניאור זלמן

זאת כתב קרוב לזמן הסתלקותו

יד. נפש השפלה באמת לאמתו בשרשה עבודתה היא תורה גשמי' צין לה וצין לאחרים וצין גמ"ח גשמיים ע"י קירוב הדעת ועלות מרחוק בכל עניניו כ"ז אף כי רובם ככולם הם דברי שקר א"א שיעשו בענין אחר שיעשו חסד של אמת כי אין אמת אלא תורה ואמת אמר אל יברא כו' וחסד אמר יברא שכולו מלא שקרים וחסדים ותשלך אמת ארלה ועולם בחסד שאינו של אמת יבנה. ובדורות הראשונים שטיקרה העבודה הי' התורה הי' רוב החסד בכלל באמת דהיינו בגדול המעשה דכופין וממשכנין כו' ע"פ תוקף תורת אמת האמוראים. משא"כ בעקבות דמשיחא שנפלה סוכת דוד הכופלת עד עפר בבחי' עשי' והעבודה העקרתית בבחי' עקביים לצד שלי תורת אמת משניות

וכרייתות

וצרייתות שהם גרפין וירכין אזי רוב החסד ככולו הוא שלא ע"פ חורת אמת בגדול המעשה כ"א בהתקרב הדעת העושה ורלונו הטוב הרחוק באמת באשר הוא סוף מעשה במח' תחלה. וגם אם אין רק דרך אחת והיא שפלה אזי לנחמו לעורר ולפספס במעשי לנחמו לקבל באהבה ולשוב עד הוי' בלר לו וירווה לו :

מרבינו ורעמי' לאנ"ש אדות חיווק המעמדות.

שו. ראדה ראינו את עני מקלת בני עמינו הממונים על המעות כו' ואין עני אלא מן הדעת שמהמת חסרון הידיעה מתחכדים והפלים להרבות במלות ולעשות גמ"ח במעות אה"ק והיא מלוא הבאה בעבירה כי הוא איסור גמור ועון פלילי הוא ע"פ דין תוה"ק כמבואר בדרז"ל אפי' להלות בשכר וכש"כ בחגס אפי' לבעיה גדול הן לאחרים הן הגבאים לעלמן אפי' למלוא כי המעות הן כצר של חכמי אה"ק וכל היכי דקיימו ברשותא דמרייהו קיימי ואסור להוליאם שלא מדעתם. ולפי שראינו גודל המכשלה שילא מהעם המתחכדים האלו שהן גרמא בזוקין שבאו מקלת מעות לאיבוד לגמרי בשנה זו ועל המותר עברו בכל תאחר שטי"ז נתאחרו השילוחים והילוך המעות גארנו כו' לעשות סיג לד"ת שמכאן ולהלאה לא ירים אים את ידו להלות אפי' פ"א הן לעלמו הן לאחרים כו'. ושומע לנו ישכון בטח ושאנן ויזכה לעלות בקרוב לנוה שאנן. ומוצעים אנחנו באנ"ש שיקיימו בעלמם אשרי הדור כו' ולא יסור מדברינו אלה שהם לכבוד הקב"ה אשר רלונו לעשות רלון יראיו כו' המעתיקים אליו בעד שלומינו

בגוף ונפש :

שו. מ"י ככס ירא ה' שומע בקול עבדו נאמן ביתו אשר הזהירנו בתורתו לבלתי סור ממלות חז"ל ימין ושמאל אפי' אומר לך כו'. והם אמרו שלא לשנות אפי' לצורך הלואה לדבר מלוא רבה כמבואר בכ"מ. והמורים ד"ס יותר מד"ת עד שכל העובר אפי' על מלוא קלה של דבריהם אחת דחו להמית בגוף ונפש. כי גם דחו מובדלת מדת יהודית שהיא דת כללות ישראל בצרכה שצרכו לכל העובר על דבריהם ובהפרד החלק מן הכלל הוא מת באמת לצד מאשר יושיע לו המלך בהרהורי תשובה בלבו ושם ורפא לו. ואם השמן לבו והכבד לבלתי שמוע בקול עבדיו ותלמידיו חז"ל שכל דבריהם בגחלי אש יכוה בגחלתן כויה תחח כויה בגוף ונפש כאמור ועקיפתן עקיפת עקרב כו' ואנחנו נקיים כי אנו רק כחזן הכנסת הקורא את המגילה עומד ומשמיע לרבים כו' כן אנחנו משמיעים לרבים ומודיעים אותם דחו"ל הצריכים חיווק לפי פרלות הדור בעוה"ר. עמל אדם לפיהו דברים הנוגעים לדין או להורות וחייהן שהן הן גופי הלכות שהן חיי נפשות ממש כגון שבת ולדקה ות"ת ובהנה רבות תלויות להם מנגד וברוך ה' המאיר לעולם כולו בכבודו שהאיר עינינו בתורתו ודרשנו וחקרנו היטב בתלמוד ופוסקים מראשונים שבראשונים ועד אחרון ויגענו ומלאנו בעו"ה דין זה שלא התירו אפי' בהלואה ואפי' למלוא רבה מפורש ואיסור גמור מדינא דגמ' בלי שום חולק. ואם יש איזה משמעות לאיזה קורא באחד מספרי הקילורים להיפוך הוא מחמת חסרון הידיעה והבנה חי ה'. וכבר ארו"ל על שומי הלכות כו' שהן מבלי עולם כו'. ואני לא האמנתי על שום אדם

מאנ"ש

מאנ"ש שימלאו לבו לעצור ע"ז ציד רמה. אך עתה שמעתי וחרגו צעני לקול הקורא. גלל כן עלתי אמונה ופעולתו שהי' אמת לאמתה כל תורה שיכנוף יו"ד אנשים יראי ה' וחושבי שמו שיחירו לו כדרך שמתירין כו' לכל מי שישוּב בתשובה שלימה בלוג"ת. הרחמן הוא יתן בלב כל עמו לשוּב באמת. כ"ד או"ג לנלח כו' שניאור זלמן :

יז. רמ"ע דעת לדקות ה' עם ישראל ראינו עולם הפוך עליונים כו' המה הקדושים אשר בארץ החיים דלית להון מגרמיהון כלום כ"א הכסף המחוּבן מתחתונים הנו אשר הגנו בסומכי נפשם הקדושה אין זאת כ"א חפץ בנו ה' להיות נפשנו קשורה בנפשם לרורה בלרור החיים בלרור הכסף אשר יענה את הכל. ע"כ אהובי אחיי ורעיי אל נא תרעו את הרעה הגדולה הזאת להיות ברפיון ידיים מלסלק כל כסף אשר עלה על לבו ונדצה רוחו אוחו לסלק ליד הגזאים קודם כל רגל ורגל במלווה עלינו מפי חז"ל כמוּבן לי מדבריהם ז"ל. ובפרט רגלים הצאים לקראתינו לשלום המה ימים נוראים ונראים למעלה להעלות זכרונינו לטובה לפני ה' לטוב לנו כל הימים לחיותינו. כי מעשה הדקה שלום וחיים עד העולם. נא ונא שלא לשנות. ולזכור ולא לשכוח מאמר הכחוש כי גם מתרפה צמלאתו כו'. התרפית וכו'. ע"כ אהובי אחיי אל ירפו ידיכם כי אם כה תעשו כמלווה עלינו גם ה' יתן הטוב בכל מילי דמיטב. ואלא בבי טוב ואומר שלום. מנאי דוש"ת מלוג"ת. ש"ז צמאהר"צ יל"ו המתגורר בק"ק לאזני יע"א :

יח. אחיננו שלומי אמוני ישראל המחנדים בעם קראו נדבות השמיעו כל אשר נדבה רוחו אוחו להיות חלקו בארץ החיים ונפשו רלחה את אציוניה ולחיון את עפרה אל יתוסו על מאדם והוגס. כי עור צעד עור וכל אשר לו יתן בעד נפשו שלא שהי' גלמודה בארץ נכרי' רק כלולה ומוכללת עם נפשות אציונים נקיים וקדושים אשר באה"ק המה ע"י מתן דמים המעורבים וכסף המעורר נפשו. וכל פרועה ופרועה שבכאן מלטרפת שם לחשבון גדול להחיות נפשות ממש העטופים ברעב צלי מזון ומחי' ואין כסות בקרה בלתי לה' עיניהם נשואות ואלינו מיחלות לעשות כמו שעשו אבותינו לעולי גולה ככתוב בעזרא כו'. כ"ד או"ג מלוג"ת. ש"ז צמאהר"צ יל"ו מלאזני :

יט. ומצדיקי הרבים כבוכים לעולם ועד. הם הגזאי' גזאי לדקות אה"ק חובב"א אליהם הטוף מלתי. נא ונא הזהרו בנפשותיכם לבלתי עשות מלית אנשים בלתי מלומדים כמארז"ל אין צור ירא חטא. אשר לא יראו את ה' ועבדו עובדא בנפשם ממש להתחמד חסידות של שעות והצל להלות מעות אה"ק אף על משכנות כסף וזהב ואפי' לדבר מלוא. ומלוא הבאה בעבירה גדולה היא כאשר בינותי צמפריס פפרי התלמוד והפוסקים ז"ל כו' כ"א כל א' יבקש על נפשו מחילה וסליחה וכפרה מן השמים כו' ושז ורפא לו כמשפט שאר עוברי על ד"ת כו' וה' הטוב יכפר בעדם. כי"ר א"ס :

אחיני

ב. אדוֹבֵיי אחיי ורעיי המתנדבים בעם. באחי לעוררם משיגת תדמית האלחא אשר נואלנו ושכחנו בית חיינו היא ליון דורש אין לה מכלל דבעי דרישה ודורש דמים אותם זכר. ובעוה"ר אין מחזיק בידה מכל צנים גדלה. ע"כ ליון צמר חכמה על צניה העטופים ברעב בראש כל חורפותיה. גלל כן אבוזינו יודיעו כא ונחא זכרו זאת והשיבו אל לב כי טוב להיות מחמכי אורייתא תורת ה' מלומדים כמה ברצנים הק' אשר באה"ק מהיות אורייתא יחידאי לגרמי' ודורש טוב לעלמו וד"ל. ובפרט בדבר שהבטיחונו רז"ל שאין שום דבר רע מחגלגל ממעשה הלדקה. ואם בעניני הגוף אמרו לנו עלי כו' וכש"כ למלוא רבה כזו להחיות נפשות נקיים וקדושים כאלה אשר לא הניחו כמותם בחו"ל. ע"כ באחי כמזכיר ומזהיר שיסלק כל איש מדבתו לפני כל רגל ורגל שיראה לפני ה' בנפש טהורה כאשר כתבתי באגרת הראשון. ובצות זה מכה לראיית פני ה'. ש"ז בלא"ח מוהר"ב זלללה"ה:

בא. וכפר אדמהו עמו. שאדמתו מכפרת ומקנחת עונות עמו לשון בעי לכפורי ידו' שצגמ'. והוא מוצן ע"פ הידוע מספרי הקבלה שע"י עוונת ישראל הלדיק אכד למטרוניתא. שנעשה הפירוד בין זוג העליון בין הקב"ה הנק' לדיק יסו"ע ובין שכינתא הנק' לדקה. רק שמשיע לאשה זרה הנק' לילית הנק' אשת אל אחר כידוע ובפרט בעון קרי ר"ל אשר מי יאמר זכיתי לבי כו' והוא הגורם הפגם והפירוד הנ"ל יותר מכל העבירות. והתיקון לזה הוא תשובה כמשמעה תשוב ה' תתאה של שם הוי' צ"ה היא הלדקה הנ"ל. ללדיק יסו"ע. כי הנה סור מרע ויודוי וחרטה על העבר שהוא רק חשו"ת אינו מועיל על עון כזה כלל כמבואר בס' ר"ח. רק חשו"ע. והיינו שלשה עמודי עולם היינו תורה לעסוק בתורה לשמה דדו"ר ובדיקות גדול ובפרט חושבנ"פ שהיא סוד השכינה הנק' לדקה וע"כ דחו"ל אני ה' מדבר בלדקה על שהוא סוד הנ"ל. וביותר כלילה כי לילה הוא ג"כ סוד השכינה כידוע לי"ח. ועבודה להתפלל חפלתו ברעו"ד ובהתלהבות גדולה שיזיע זיעה גדולה כי סוד החפלה היא סוד השכינה הנק' כנס"י הכלולה מג' אבות העולם והיא הנק' חפלה של הקב"ה כידוע לי"ח בזה"ק. וגמ"ח לדקה לעניים מהוגנים דדו"ר לש"ש שע"י לדקה שלמטה יש עלי' ללדקה שלמעלה להתחבר עם לדיק יסו"ע ואז מזדווגין ברא עם ברתא או"ח כי גבוה מעל גבוה ואז נתעורר רחמים גדולים ונמתקים כל הדינים ואימא מרחפת על צניה הם ישראל לקנחם מלואחס ומטינופס אשר אחיזתו בחוקף החמשה דינים. וזהו החשו"ע. והנה כהיום היותינו על אדמת חוץ כו' א"ח לכל כללות ישראל להתקשר א"ע בלדקה עליונה ע"י ג' עמודים הנ"ל זולת הלדיקים הגדולים אשר מבואר בדחו"ל ובזה"ק שבכ"מ שהיו שוכנים הי' אירא דא"י והשכינה כציבול שוכנת שם ולא לזולתם. ואותן ההמונים אשר לפעמים נתעורר לבם לעשות לדקה תחול עליהם קללת הנביא ע"ה הבשילם בצג"א שאינם מהוגנים. לא כאלה חלק ה' אה"ק ארץ שלמטה מכיון כנגד ארץ העליונה היא השכינה כציבול. ובארץ ציד כל כללות ישראל להתדבק א"ע בארץ שלמעלה ע"י עבודה הטוב ועי"ז נעשה יחו"ע לדיק יסו"ע ע"י הלדקה כידוע לי"ח ואז נתכפר

ונתקנח

ונתקנה כל העונות ישראל. והנה אנשי הקדש השוכנים עתה בזה"ק הם לדיקים וחסידים ואנשי מעשה אשר קאה ושאה אין בהם. יושבים ועוסקים בתורה ובעבודה בהתלהבות ודביקות גדולות בארץ אשר עיני ה' עם פינים מכל עסקי הזמן ועניני עוה"ז עד שמומש מופשטים מגשמי' לגידול קדושתם ודבוקים בארץ העליונה כל חד לפוס שיעורא דילי' וכפוס דרגי' ומתפללים תמיד על זריחותינו זריחות הגוף והנפש ופרנסותינו אשר מפייהם אנו חיים והם מנוש קיומא דעלמא איך לא יתלהב לבב אנוש לתת לבו וידו לפזר ללדקה עד בלי די ממש וליתן בזה"ר ושמת הנפש כי היא רפואה ודאית לחולאת העונות :

[אוצר החכמה](#)

10/08/2018 10:08

כב. בתיב שמח זבולון זלאחר ויששכר באהליך. כי הלדיקים העוסקים בתורה ובעבודה הם נק' בשם מחלדי חקלא שמכריחים וקולרים כל הקליפות והחילונים המפרידים זוג עליון המתהוים מעונות ישראל כמ"ש בזה"ק ע"פ יששכר חמור גרם בו' הוא הקליפות חמור וע"י עסקו בתורה מורידו ממדריגתו להיות רוצך זין המשפטים בעומקא דתהומא רבא. והלדיקים הללו נכנסים לשכון בתוך האהל מועד היא השכינה שנק' אהל כידוע והיא מועד כל בית חי בית ועד לכל נש"י. והנה שצט יששכר שכנו בתוך אהל זה ומי גרם האהל הזה שצט זבולון שהזיקו את ידס כידוע. והנה שמח זבולון זלאחר הגם שאתה יולא לעסיק בדבר הרשות משא ומתן וכיוולא בזה ואין ראוי לשמות כ"א בשמחה של מלוא עכ"ז שמח. וכ"ז כי יששכר באהליך מה שיושב באהל העליון אהל של תורה הוא אהליך כי אתה עשית לו את האהל הזה כנ"ל. וזה יש לך לדעת שכל המחזיקים לדיקי א"י אשר הלדיקים הללו דבוקים באהל עליון וגורמים יחוד למעלה אזי ממש מחזיקים הללו גורמים היחוד הזה. ועז"כ והי' מעשה הלדקה שלום והיינו יחוד גמור לדיק עם הלדקה שאז שלום בלא פירוד אלא שמחה שלדקה זאת יהי' בשמחה גדולה בו'. גם כל העוסקים במלוא זו הגם שאין זידס לפזר משלהם ג"כ גדולה מעלתם מאד והם ממש שושבינין לקוב"ה ושכינתו'. ועכ"ז העושה ועוסק ג"כ שכרו עין לא ראתה אלקים זולתך. וזהו וכפר אדמתו עמו היא השכינה כנס"י שנק' אדמת קדש שע"י קדש של אנשי' יעשה זוג ויחוד לאדמת קדש שלמעלה עם זן זוגה לדיק יסו"ע ורחמים גדולים מתעוררים ודיקים נמתקים עד שאז היא מכפרת ומקנחת עמו בעת חדוה ושמחה וזהו במאי זרא אחינא לגבך דאי' בזה"ק. וא"כ אי' איפוא האיש אשר לא תתלהב לבו לקרוב ולגשת אף שגם יתנגד מי לאמר מה העבודה הזאת לכם לכם ולא לו שהוליא א"ע מן הכלל ושרש של כלל ישראל היא אדמת קדש הגזבר. אי' חכמתם ובינתם לבל לחמול על נפשם ועל זרעם סר ללם אל ה' מעליהם. גם יש זנ"א אשר יתאו לגשת אל הקדש אך בזים מפני המלעיגים עליהם במלאכי ה' ממש זאת יהי' להם למראה לרת נפשם וזדון לבם. לגשת אל הקדש יבשו ואיך לא יבשו ממעשיהם הרעים אשר לא עושים המה. לכן יהיו ללעג ולקלס בגוים המה החילונים וקליפות אחר פרידתם מזה העולם. ואי' ישאו את פניהם אז. וכבר אחז"ל מועב שאתה' שועה כל ימי ואל אהי' רשע אפי' שעה בו'. ע"כ כל איש הירא ורך הלבב יעשה חשבון

גדה

לדק עם נפשו ערומתו ומחסורו שלא התחיל עדיין כלל ליכנס בשער היחודים ולמי הוא עושה לו לעלמו ודאי. ואז יורז כגבור מתניו לרוך אורח חיים לדקה וחיים כמ"ש ע"ח כו'. ומלוא גוררת מלוא עד שיחפיק גל של אצנים מלבו וירגיש בודאי טעם עצודת בוראנו כו' * ודו"ק היטב :

בג. אהוביי אחיי ורעיי אשר כנפשי המתעסקים בקדשים עצודת הקדש עליהם גבאי אה"ק בכל מקומות מושבותיהם איש על מקומו יבא בשלום וחיים עד העולם כס"ו :

אחד"ש כמשפט לאוהבי שמו באתי לזרז לזריזון להיות זהירין וזריזין במלאכתם מלאכת הקדש בהשגחה פרטי' בעינא פקיחא ותדירא בלי שום רפיון ידיים וזרכים כושלות ועלילות ח"ו הן בגביות הוואכער בלי שום רפיון זרכים והחלש יאמר גבור חני. גם אם ידיחהו המדחה בלך וסוב לך וסוב חפי' ק' פעמים עד ילא כנוגה לדקו. והן להוסיף נדבות חדשות מאנשי הקדש הקרובים אלינו או הרחוקים לדבר על לבם לבוא עה"ח להיות נקרא שמו בישראל בזה"ק תוצב"א ובפרט על קברי הנאים ואמוראים זי"ע. וכל המתעלל בעינינו אלו חוששני לו מחמת. ועונש חמור לעושה מלאכת ה' ברמי' ח"ו כי לא חלקו בזה בין עושה בשכר לעושה בחנם מאחר שקבלו עליהם לעשות מוטל עליו לעשות לדקו ותהבולותיו האפשריות בלי שום מונע בעולם ולנים פחים בדרך עקש כתיב ולא בדרך חמים וד"ל :

עוד זאת באתי להזהיר ולהודיע שאין רשות לשום גבאי המתעסק בקדשים בהתאמלות עצומה ליהן ממשות התאמלות שלו לשד"ר מאה"ק דנחתין מהתם להכא יותר מחינוש התאמלות. וחומש לבד יוכל לחלק לכל שד"ר דאה"ק הבאים אלינו לעיבה מדי שנה ובלבד שלא יעלה החינוש יותר מט"ו רובל. גם אם יהי' הסך ההתאמלות ק' רובל ויותר לא יחלק להם יותר מט"ו רובל שלא לתת מוגרעות בקדש לאחינו יושבי אה"ק וד"ל :

ובמדי דברי זכור אזכרנו מה שכבר נעשה ונשמע אזכרה נראה מרבותינו הק' שלא להלות ממשות ח"י שכבר הוגבה והופרש חף לדבר מלוא בעולם חפי' על משכנות ואף אם הי' מעות התאמלות שלו ולא נלכדה אלא לזרז לזריזון בזהירות יתירה מרוב חבת הקדש הלרכיכה שימור וזהירות יתירה במאד מאד וה' יהי' בעזרתם וחפץ ה' בדינו ילליח כי חפץ הסד הוא חסדו גבר עלינו לשום חלקנו בחיים במעשה הלדקה שלום וחיים. ש"ז בא"א מוהר"ב זללה"ה :

בד. אהוביי אחיי ורעיי העומדים על התורה ועל העבודה עצודת הלדקה לדקת ישרים תלילם. רודפי לדקה וחסד ימלאו חיים ושלום עד העולם כס"ו :

אחד"ש כמשפט לאוהבי שמו. באתי בת"ח והודאה על העבר וזרכות העוב והמטיב על שמיעה טובה חדשן עלם ומאירות עינים ושמחת לבב חנוש אשר העיר ה' רוח נדיבה בלב המתנדבים בעם לפרוע פרעות בישראל מדי שנת בשנתו ליד גבאי אה"ק תוצב"א כל ערך נדבתו המגיע לכל שביע ושצוע לפ"ע אשר * חסר איזה תיבות

התנדב

התאחד לכל השנה לשלוח מדי שנה בשנה לפרנסת כל היהודים יושבי א"ק שי'. ובקשה על העתיד כה יתן וכה יוסיף ה' רוחו רוח טהרה וקדושה בלב כלל ישראל אג"ש בכל מקומות מושבותיהם לילך בדרך ישרה זו שהיא תפארת לעושים ותשארת מן האדם למלא חן ושכל טוב בעיני אלקי' ואדם לשמח אלקים ואנשים הם אחינו יושבי א"ק כמה מעלות טובות ועלויות העולות והנמשכות מזה הן במיעוט הנולדות הדרך במדינתנו במיעוט הזמן הן במיעוט אחר מיעוט נשך כסף ורצית אוכל בא"ק ע"י הקדמת ביאת הכסף לשם. מלבד העולה על כולנה רוח עלום כשיעלה ויצא ויגיע לשם בעת האסיף שהיא עת זול. ואחת שאלתי אותה אבקש מאת כל הגבאים עובדי עבודה"ק איש איש מלאכתו אשר המה עושים בכל מקומות מושבותיהם להודיע לי במכתב שמות האנשים הממלאים ידם לה' לסלק כל נדבותיהם מדי שנת בשבתם ולפחות מדי חדש בחדשו לתת עליהם צרפה ולזכור חסדם ופיצם כל הימים. ועל הטוב יזכר שמים. היעיצה ה' לטיבם ולישרים. וגם שמות הנחשלים אחריהם מרפיון ידים מחסרון כים הנריך זירוז ביותה. אולי יתן ה' בלבם עלה לחזק ידים רפות ולחמץ לבם בגבורים. וההלש יאמר גבור אני. ופ' יעזרהו ויאמלאו כי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו והכל מסייעין למלאכת שמים ולא יעוזב את חסידיו המתחסדים חשד של אמת עם אנשי אמת מארץ תלגזה :

בה. עלינו לשבח למהולל צרוב התשבות על הצלים נפלו לנו בנעימים אף נחלם שפרה עלינו נחלת ה' וארלנו הק' לתת לנו יד ושם טוב מצנים ובנות שהם בעלי תורה ובעלי מלות. כי כתר ש"ט עולה על גביהם. והם הצועחים בה' ועושים טוב לשמו הגדול השופך בארצו ונחלתו כדכתי' בעת בה' ועשה טיב שכן ארץ ורעה אמונה. פי' רעה שזן ומפרנס כביכול את השכינה שנק' אמונת ישראל השוכנת בארץ על יושביה המחזיקים בתורת ה' ועבודתו ועומדים לפני ה' כי היכל ה' המה במשארצ"ל כל העוסק בתורה בא"י כו'. אשר ע"כ כל המחזיק בידם וגם ומפרנסם כאלו זן ומפרנס את השכינה כביכול ועושה טוב לשמו הגדול. וזהו כתר ש"ט. והיא לדקת ה' ממש כביכול. וכמאמר איזהו חסיד המתחסד עם קונו. הסד ה' מלאה הארץ דוקא. וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו במעשה דביבור ומחשבה. במעשה פתוח תפתח את ידך לאחיך ולאביוןך בארץ ביד מלאה ורחבה וכל המוסיף יותר מכדי השגם ידו יוסיפו לו ברכה עד עלי די. ובדיבור לדבר תמיד ולפקח כל השנה על אודות חיזוק ישיבת הארץ ולהתאמץ בכל מיני התאמלות אלל כל אחצ"י אשר דברי אג"ש נשמעים להם וגדיב על נדיבות יקים. ובמחשבה להיות הכל צעין טוב ושמה שמחה רבה כאשר ירחיב ה' לנו ופרינו בארץ וירצו מאד יושביה ויזכו לראות צנים ובני צנים עוסקים בתורה ובמלות על ישראל שלום. ולא יתן גרעון ח"ו לתולדות הארץ כ"א יוסיף ה' עליהם אלקי פעמים ואין מעליר לה' להושיע לרב או למעט. אך כי ה' חפץ למען לדקו לדקינו ולזכותינו ולדקה תהי' לנו. וע"כ חלילה לנו מחדול להושיע ידנו רב להם להרבות מוהר ומתן איש לפי פקודיו לרב להרבות נחלתו כו' :

עוד זאת אדרום ואבקש מאת כל אג"ש שיחשוב בנפשו הנדבות והנתינות שלו לאה"ק

מדי

מדי שצוע שצוע ולסלק להגזאים שצעיר מדי שצ"ש צכדי אשר לא תכבד העבודה עליו כאשר יצא הגובה כו' וגם לא ילמדך הגובה הנ"ל להתעכב פ"כ ולהרבות בהולאות וגם לא יאריך הזמן עד סוף הקיץ כידוע ומפורסם מהיזק והפסד גדול מאיחור שילות המעות עד סוף הקיץ. ולפחות לא יפחות מדי חדש בחדשו. ועל הגזאים מוטל הדבר להתחמך בזה ביתר שאת ויתר עז. וה' עוז לעמו יתן לדקת ה' לפניהם ילך לרום קרנם בכבוד ה' עליהם יראה :

כו. אשריכם זורעי על כל מים. המה כל אנ"ש הזורעים לדקה לדקת ה' עשו עם ארצו הק' ועם ארץ אשר עיני ה' בה. הלא המה יראי ה' וחושבי שמו הדרים עליה. אשר זאת היא העולה בעילוי רב רם ונשא למעלה ראש מכל המים אשר המה חסדים מגולים המשפיעים לכל העילמות עליונים ותחתונים. כידוע ליודעים מעלת עילוי הארץ ויושביה בסתר עליון ועד רום המעלות. וע"כ עלינו לשבח לאדון הכל ששם חלקינו בהם. וגם דור הולך ודור בא והאה"ק לעולם עומדת וצדקה תכוננו לזכותנו בה ולהעלות נפשנו עמה בעילוי' עד רום המעלות. והנה כל מצין ומחבון היטב בדברי אלה המועטים מחזיקים המרובה איש נצוב ילצב וילחיב לבו להיות עולה מעלין בקדש מדי שנה בשנה. כי זאת היא מדת ודרך הקדש העליון להיות עולה מעלה מעלה ולא לירד ח"ו. וע"כ שפכתי שיח לפני כל אהבי ורעי אשר כנפשי שלא לתת מגרעות בקדש ח"ו דהיינו להוסיף ולא לגרוע ח"ו מכל הנדבות נדבה לה' אשר הוצא בשנים שעברו לכל פרטי יח"ס יושבי אה"ק מקטן ועד גדול ה' עליהם יחיו. כי מודעת זאת וגלוי ומפורסם וידוע לכל לוק העתים אשר הלפו ועברו באה"ק בשנים אלו וגודל הלחץ זו הדחק וגם החובות אשר השתרגו ועלו על יושביה המחזיקים בתורת ה' מעוני ורוכ העבודה עבודה"ק כו'. בשגם שאין הקומץ הזה משביע למלאות די מחסורם עם פרעון החובות וההכרח הי' לעשות סך עלום ורב. אך כעת אין הזמן גרמא מפני שעת הדחק היוקר הגדול כו' ה' ירחם. ומגודל בטחיני קלרתי ואו"ש למעשה הדקה וחיים עד העולם א"ס. הכ"ד או"כ דוש"ת מלוג"ח בלדקתם. שניאור זלמן :

כו. הנה בלדקה יש כמה נהי' סתם עניים ועניים טובים ופרנסת ת"ח אשר זה עולה על כולנה כי הגם שכל נהי' מעורר המקיף אבל המקיף מאיר בצחי' הסתרה והלצחה בחילוניו' אבל זה ההתעוררות הוא בהתגלות ממש בצחי' פנימי' הנפש כי במדה שאדם מודד בה מודדין לו ההשפעה מלמעלה כי נתינתו לעני סתם אשר נתינה זו נעשה לעני חיות הנפש * חיות אלקי מלובשת בצחי' חילוניו' הרטון. אך עכ"ז הוא לתועלת נפשו לעוררו בעבודה ע"י יגיעות הנפש עם הבשר אז יכול להתפעל ג"כ במדותיו. אבל בצחי' נתינה לת"ח אשר נתינתו נעשה חיות לת"ח והוא מהפכו לחיות אלקי ממש בעבודתו ותורתו הרי נתעלה נתינתו לחיות אלקי בן גמטך מאור פניו ית' להשפיע להנותן חיות אלקי להאיר אור נפש וצחי' פנימי' הרטון לדקה זו ועוזרו"ל וכי אפשר לדקה זו הדבק בת"ח וכן כל המהנה ת"ח מנכסיו כאלו נדבק בשכינה ממש

הוא

* (חסר מע"ז)

הוא אור הוי' השוכן בתוך בני. אך עכ"ז נלרך ג"כ לדקה לפני לעורר בבחי' חילוניו' הרצון בכלל בבחי' ללמג"כ דהיינו להמשיך בכלל רצון הגפס להעלותה מההיפוך והריחוק ואח"כ ע"י נתינתו לת"ח מעורר שניהם בבחי' חילוניו' ופנימי'. ועז"נ כל אשר לאיש יתן בעד נפשו כי זה כל האדם לדבקה בו ית' ממש וד"ל:

כח. ה' ישפות שלום וחיים עובים לאו"נ הרבני וגדיב על נדיבות יקום גבר הוקם על כבוד מוהר"ר יהודא ליב יוכף כ"י וכאל"ם:

גי"ק קבלתי באהבה ורצון וקריתי ושגיתי ושלכתי ודבריו ערבו לי ונתתי שמחה בלבי על נדיבות לבו הטהור ציד מלאה ורחבה לכל אחב"י עניי לאן קדשים המסתופפים בללו ברך ה' חילו ברכת ה' מלא מידו המלאה והרחבה כמארז"ל ע"פ יום יום יעמם לנו כו' יום יום דוקא:

ואשר הקשה לשאל עלית בנפשו להלכה ולמעשה. הנה זאת העלה היעולה מקדושי עליון אשר רוח ה' דיבר צם ומלתו על לשוגם הם סגהדרי גדולה שבאושא שהתקינו שהמצוה אל יבזזו יותר מחומש דהיינו שנה ראשונה מן הקרן מכאן ואילך מן הריוח מדי שנה וזוה יהי' נקי מה' ומישראל וכמארז"ל כלום אתה מרחם יותר ממני. אך אין חובה לדקדק החשבון בלמלום כי לתוספות מעט אין לחוש כ"א לסך מסויים עודף על החומש וכדקדוק לשון רז"ל אל יבזזו כו'. והנה ליכא מידי מדברי רז"ל דלא רמיזא באורייתא הוא מאמר הבתיב הא לכס זרע וזרעתה כו' ונתתם המיטית לפרעה וארבעה ידות יהי' לכס כו'. פרעה הוא מלשין גילוי כמו ופרע ראש האשה והוא בחי' גילוי מלכותו ית' כמ"ס בזה"ק הנק' צסס עלמדאת"ג כי אין המלך מולך ומושל על עמו כ"א צדיבורו ולוויו עליהם כי מחשבתו אינם משיגים. ובמעשה הדקה שהיא המשכת החיות לדלים ואציונים דלית להו מגרמייהו כלום בזה מעוררים למעלה כביכול המשכת ההשפעה מצחי' מחשבתו ית' הנעלמה כי הוא המדע כו' לבחי' דיבורו ית' דלית לי' מגרמי' ומקבל מהמח' כביכול עד"מ להחיות כל העולמות עליונים הרוחניים וההתחונים הגשמיים וכמ"ס וברוח פיו כל לבאס. והא לכס זרע הוא כמ"ס כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל. והיינו עצדים לפרעה הוא כמ"ס כי אנו עצדיך כו' וד"ל: **ואשר** בקשה נפשו הטהור להגיע אליו מכתב קבלה מיושבי אה"ק תובצ"א לכאורה הי' מן הנמנע. אמנם בעתה אחיטנה כתיב וכפי' רז"ל בגמרא וכמ"ס דבר בעתו מה טוב. כי צעת השילוח לאה"ק ת"ו יגעתו ומלאתי דרך ישרה איך למלאות בקשהו וכתבתי לאה"ק ונכון יהי' לבו הטהור בטות וא"א לבאר היטב במכתב ואשים דברי צפי ידיו מו"ה לבי שו"ב מלאזני שיסע בקרב הימים למקום משכן כבודו והוא יפרש שיחי באר היטב:

ומדי דברי באתי כאחכיר אם אפשר למעל' לורז שילוח האלק לעובה גדולה תחשב כי אני כבר לויתי ושלחתי לאה"ק ע"י ליר נאמן של מחותני הגאון הרב דבארדיט ז"ב והי' מעשה הדקה שלום מאדה"ס כנפש תדרשנו דו"ש ועובתו מלוג"ח:

שניאור ולמן באאמ"ו ברוך ו"ל.

מאדמו"ר אמצעי נ"ע לאנ"ש (בחיי אביו הק' נ"ע)

א. נצטוייתי מכאחמו"ר הרב שי' לכתוב בשמו תיכחת מוסר מאהמ"ם לכללות אנ"ש וציחוד להנערים הסמוכים על שולחן אביהם או חותנם הפגמים מכל עסק שיתנו לבם ויתעוררו תמיד בכל עת וזמן שמגיע זמן התפלה שלא יבואו זה בדרך קלרה בדרך ההמון רק לפטור העול בלבד כו' כי לא זו הדרך ישכון זה גילוי חלקות כידוע בזהר ובספרי היראה ובפרט בלק"א. ובדאי לא נעלם מהם כל פרטי עניני העבודה ביגיעת הנפש וביגיעת בשר דהיינו יגיעת המוח והלב צעיון גדול והתקשרות גדולה במושכל שרריך לזה אריכות זמן הרבה יותר משעה בודאי ובפרטי' להרחיב רצוי ההשגה בעניני' פרטי' שנודע להם צם' ההשכל' מאשר שמעו והצינו. וידוע שטיקר אמיתי' ההשגה הוא דוקא בשעת התפלה שאז כל דבור ודבור מדבור תפלה נחקק ונקשר בנקודת הלב דהיינו שהלב שומע ורואה ראיית השכל וההשגה היא עד שנתקקה ההשגה היא בלב בהתפעלות עלמני' ולא בהתפעלות הגולדה לפי שעה בלבד כידוע לכל מי שטעם טעם בהתבוננות בעבודה שבלב. ואי לזאת יפלא עליהם הפלא ופלא למה ישוטטו לבקש דבר ה' לקנות חכ' ולב אין לקנותה בתפלה באופן שיהיו כל פרטי הדברים חקוקים בלבם בחוק חוכם צנחי' עלמני' ולא ישכח מהם אפילו דבר א' כי השכחה שהיא היסוד הדעת בזה מלד הריחוק והעדר התקשרות במושכל בתמוידי' דוקא כי מפני שהתבוננות עוברת על המוח רק דרך מעבר בעלמא במעט רגע ע"כ חולפת ועוברת כל שעה ואינה מתיישבת כלל במוח ולב והחטיף עיניך בו ואינו עד שצסיבת זה בהמשך הזמן בדרך כזה ישכח אריכות ההשגה מעט מעט עד שיהיו ה' בלא ה' ועז"ל השמר לך פן תשכח את ה' וגו'. ואין עלה להסיר המחלה הזאת כ"א בדבר המגדה והוא אריכות ההתבוננות ברצוי ענינים וההגיון בלימוד עד שכל לבו יהי' נמשך ונכלל בהשגה חלקי' כמו הטרוד לבו ומוחו צעיון עסק גדול ואזי גם הלב יהחזק מהארת אור איתו השכל וימלא לבבו נאמן לפני ה' בהתקשרות אמיתי' בלתי יבוא לכלל נפילה בהיסת הדעת ושכחה וזה בא דוקא ע"י ההרגל שירגיל עיון נוחו בהמשך זמן רב כמו גם בשאר היום יפנה עת וזמן להתבודד ולהעמיק דעתו צטרדת המה' זמן פשעה ויחזר. וברצוי ההרגל בזמן כזה יבוא לו בנקל בשעת התפלה להאריך באחדות ה' בכל מה שידוע ולא יפול דבר ולא חלי דבר אדרבא יוסף טעם ודעת בהרחבה רבה ויפקחו עיניו להשיג כו' ואזי יערבו לנפש גם בכל פרט ופרט דא"ח ובמקום שאמרו להאריך אכורה לקלר וכמ"ס בזהר שלח מאן דאריך יתאריך ונאין דקלר כו'. ולפלא גדול יתשב על עוגם תשוקתם לקנות חכ' הרבה ומהם בלו בחכמתם כי עי"ז יאבדו כל הון יקר ונעים גם אם שמעו דבר א' חלק פעמים שאין חכ' האלקי' מתקיימת אלא בהשתדלות וביגיעה רבה בהם בעבודה שבלב בתפלה והוא הנק' מהלך כמ"ס באציהם הסהלך לפני וגו' ויתהלך חנוך את האלקים כידוע ובתי' ה' לא ימנע טוב להולכים בחמים דהיינו להמשתדלים ביגיעה רבה שנק' מהלך לא ימנע מלהאיר זו הארת גילוי חלקות שנק' טוב כי האור נק' טוב כמ"ס וירא חלקים את האור כי טוב היינו הארת חלקות בלב

בהלל

כשהלב רואה צרה יית השכל כמ"ס צרע"מ צעין השכל דבלבא אחזי כלא כו'. ומוכן
 מזה שבהעדר אריכות כו' הוא צחי' הסתלקות האיר כי האור הוא הנק' קרבת חלקים וכמ"ס
 קרבת חלקים לי טוב ובהעדר האריכות נק' רחוק כמ"ס שלום לרחוק וגו' היפוך המהלך
 בדרך ארוכה כו' שנק' קרוב. וז"ס אותי עזבו נוקר מ"ח ע"ד המתרחק מהצירו מאחריו
 שהריחוק וההבדל ציניהם מתרבה מעט מעט כמאמר יומים תעוצך כו' עד שבהמשך הזמן
 מתרחק ויפול הנופל ח"ו בתכלית הנפילה כמ"ס על כי אין חלקי בקרבי מלאונו הרעות
 האלה שלריך להיות חלקי בקרבי דוקא שאז נק' מהלך בהתקשרות וקירוב יותר עד
 שיקנה התפעלות המוח והלב צחי' עלמי' וכמ"ס כל עלמותי תאמרנה כו'. וממילא ידחה
 ממנו כל ההתקשרות לרע כי כהמס' דונג כו'. משא"כ ברחוק שנתרחק מעט מעט מפני
 היותו מקלר באחד ע. בא לריחוק גדול ע"י שאין חלקיו בקרבו כלל רק מנחוץ צחי'
 מקיף בלבד כענין הכל צי עשרה כו' הנק' מולא כידוע וע"כ יכול להיות קרוב
 להיכלות החיצונים המשפיעים כל מיני רעות כידוע ולפי חכ' האמת זה טעות לדמות
 בנפשו שאינה אלא ענין עללות וכמו שינה בלבד אלא דבר זה גורם גם ריחוק ונפילה
 גדולה ואל יהי' דבר זה קל ח"ו כידוע צמ"ק ולמבינים צמס א"ל להאריך בזה רק שיתנו
 לבס תמיד ע"ז כי זאת היא עיקר המחלה בנפש הדורשת חלקי' להרחיקה לגמרי כמ"ס
 והיתה נפש אדוני לרורה בלרוה"ח שהוא צחי' מהלך ובהיפוך ואת נפש אייבך יקלענה
 כו'. והנה לא לדרשא קאחינא הכא כי שומעים ויודעים הרבה ואמנם מפני מיעוט
 וקילור העסק בהם כל יום ויום ח"ו מספיק לנפשם כי יתקלר להם הדבר עד שלריכוס
 לחזור על הישנות כמ"פ ואעפ"כ אינם מבינים ולא יערב לנפשם דבר זה שוב כי נפש
 שבעה חבוס נופת. ונפש שבעה היינו שלא תשבע רק מהרגבת עלמותו שזה בא רק
 מפני מיעוט עסק התפלה להיות פי התפלה באריכות כשהיא בתמידות כל יום וכל
 שעה משעות היום הרי עי"ז יערב לנפשו יותר בהוספת טעם זעי"ז כל מה שיאריך
 ויתמיד ביותר זהו הנק' נפש רעבה שגם כל מר מחוק כו' והיינו נפש הרעבה ולמאה
 ליוורה בלבד כמ"ס ולהיותם צרעב כו' שהרעב עלמו הוא חיות לעיקר מליאת
 מליאותם כמ"ס צכתצ'ס וזה בא דוקא מחמת רצוי הרגל העסק בזמנים טובא וע"כ
 לא יפה עושים שמרבים הון רב ואיבדים הכל צמטע זמן אלא טוב מעט בכיונה מהרבות
 שלא בכיונה. ועל כיוצא בזה אמרו כל שמעשיו מרובין מחכמתו חכמתו מחקימת פי
 המעשה הו"ע ההשתדלות והיגיעה להאריך באחד כמו שעה ושחיס צין בתפלה צין בשאר
 היום ואז מחקימת כל חכ' השגת האלקו' צחי' קיום עלמי שהוא נלחי בלתי יפול
 לעולם כעץ שתול על פלגי מים שגם כל הרוחות שבעולם לא יזוהו ממקומו וד"ל. וכ"ז
 באמר לאותן אנשים שהם פגוים מכל עסק ויש ביכולתם להרחיב זמנים טובא
 בתפלה באריכות:

והנה לבעל עסק יש דרך אחר מלד אחר והיינו כאשר ישימו אל לבם בכל בוקר
 צעמדם אשר המה מבליס כל כח מוחם ולבבם בהבלי העולם עד שכמעט כל
 נפשם וחיותם מתקשרים בהבלי העסקים הסיבצים עליהם מכל לך ופנה כמ"ס סבזוי
 גם סבזוי וגו' אזי ישבר לבו בקרבו ולא יגיל וישמח לדבר בעניני עסקיו קודם התפלה

בהרחבת

בהרחבת תנועה והתפשטות וכו' ואזי יכיר את מקומו השפל היטב כי לררך יותר להכנת הנפש ציגייעה רבה דוקא בשעה זאת שהיא שעת התפלה שהיא עת רצון לה' לקרב את הרחיק כמ"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב וכו' ואם לא בשעה זאת הרי מיד יפול בעסקיו הטורדות שלא יועיל לו אז שום התבוננו' כמ"ש יחיגו וינעו כשכור וכל חכמתם תחלע שמה בשעת העסק שנק' שכורת ולא מיין שמבלבל והולך המוח והלב ובאויילים מדרך פשעם נאמר כל אוכל תחעב נפש כי לא ישמעו ולא ישיגו בטעם אוכל המשיב את הגפה"א כו' ואין מן הצורך להאריך בדבר הידוע לכל. ואי לזאת כשלא ישכת ויתבונן היטב על כ"ז לפני התפלה מאד יתעורר ברחמים על נפשו שלא תאבד ותדחה צבה"ק הזה כמ"ש וחשב מח' לצלתי ידח ממנו נדח וגו' ויראה בכל עוז החלש יאמר גביר אני להתחזק ולעמוד על נפשו בשעה זאת. וכל מה שיאריך בתפלה אפי' רגע יותר בשעה זו ה"ז כקונה חיים לנפשו על כל היום גם כי ילך בעסקיו יחיר בו רשימת הארה זאת מן מועט ההתקשרות שפעל בנפשו וכמ"ש גם כי אלך בגיא ללמות לא אירנו רע כי אתה עמדי. וא"כ לפ"ז הנה מובן שאותן העוסקים והטורדים יש להם לשמור נפשם ציותר לשעה זאת ולא ישתקע לגמרי בעיני העולם אח"כ כי בחי' הרשימו תהא חזקה להעלותו ולקרבו כל שעה שיפנה מן העסק ומה גם בהגיע לידו חיזה מלוה כלדקה וכיוצא בזה שיכול לכוון בה לעשות נח"ר ליולרו וכידוע וד"ל. ואחרי כ"ז הנה אין טענה כלל וכלל לב' הכחות צין פניים צין עוסקים לנקות א"ע ולנחם לנפשם בדבר העדר היגיעה בתפלה באריכות כ"א שהם שוגגים מצלתי השיס לב ע"ז כלל וכלל ואח"כ כשיתאריך זמן ריחוקם מה' ילעקו צמר נפשם צלי טענה ודברים וישיטעו לבקש דבר ה' לקנות חב' ולב אין וכנ"ל. ולהגם פורחים ומרצים בהולאות כי צמעט זמן הרי אוצדים כל אשר קצלו ונפשם ריקנית במקודם מטעם הנ"ל. וכל הנ"ל בדרך הודעה בדברי תוכחת מוסר מאהמ"ס. אבל להוי ידוע להם שמואד לא טוב הדבר בעיני אהמו"ר הרב שי' וכמעט שיאל עונשם בהחלט שלא ישמעו ד"ח בהרחבה כ"א אותן אנשים החרדים ומתייגעים בתפלה מושך זמן כשעה וחלי ויותר שלהם נאות לקבל דא"ח ומילתא אלציייהו כו' אבל אותן אנשים שמתרשלים בתפלה ומקלרים בה יתרחקו כאן מלשמוע. גם בעינים גופני' יתרחקו. ועל הדו"ח הזאת כבר נתמנו אנשים לכתוב ולרשום אותם אנשים המתפללים באריכות כי מועטים הם ואין עינשין אלא"כ מזהירין ופדטי הדברים עוד יפרש ידידנו

השד"ר מוכ"ז אליו תשמעין וישמע אליכם אלקים:

עוד אחת אמרתי להודיע לכל אנ"ש ובפרט להנערים הפנוים אידות סדר הלימוד וגם לבט"צ נגידים הלומדים היות ידוע לכל נקודת רלוה"ע צ"ה שידעו מלותיו וחקותיו איך לעשותם צפו"מ וזהו הנק' שונה הלכות בכ"י שהוא צן עוה"צ ממש לפי שזהו הלכות התורה כולה כמו שהן לאחר הצירור בשלימות שהוא עוה"צ ומפני לוק העתים מיד שיגדל הנער גם היותו הריף ומצין מתחיל ציגייעת עול עסק מו"מ וישכה מלבו כל מה שלמד. ולזאת עלתי אמונה וגזרתי כפולה שיעשו חוק קבוע איש איש כפי ערכו שילמוד צ' וג' סימנים או"ח ויו"ד תחלה ולהזור עליהם צ' וג' פעמים עם צאה"ע דוקא וככ"י צבוקר וצערב יחזור ממה שכבר למד פ"א עכ"פ. וגם יהי' חוק קבוע ללמוד ספרי

הלשני

אלפסי כמו שהוא צפנים הלכות פסוקית מן התלמוד ולחזור עליהם צ' וג' פעמים צפנים וצ"פ צל' אשכנז וכן בלימוד השו"ע ולא יפחות מצ' וג' דפים צכ"י וחיוז גמור לחזור על כל מה שלמד מכבר פ"א כנ"ל וגם ילמוד ס' המלית סמ"ג וסמ"ק ויחזור כמ"פ תדיר ובמשך זמן ג' וד' שנים איש איש לפי ערדתו יצוה לכלל צקירות טיבה צד' חלקי השו"ע וג' חלקי הרי"ף וצ"ה יתראה הטעם אל אדונו צלי ספק להעלות נשמחו למקומה ושרשה וכמו שמכריון צג"ע אשרי מי שצא לכאן ותלמודו צידו כידוע ואם יספיק לו הזמן יותר ילמוד אח"כ האשר"י עם הטיר וצ"י עם האחרונים. ומפני שכל איש אשר עינים לו יראה שאין איש א' שיהי' צקי צמה שלמד גמ' ותוס' צפרקים מיוחדים. רק לקיים מלית לימוד צעיון ילמוד חלי דף או דף שלם גמ' עם התיס' ואשר"י ור"ן עד שיפליס מס' אחת אצל יחזור עליה כמ"פ. וכ"ז לערודים וגם לפנינים מעט יקבעו עת ללמוד הרי"ף ואשר"י כנ"ל. אצל לפנינים לגמרי עליהם מוטל ללמוד גם צעונתן כל הראשונים שלא הוצאו צצ"י וכל האחרונים ולברר וללצן הדינים צתהלה שיוכל להיות הכל שגורים על פיו ויהיו שוקדים עה"ת יומם ולילה וצאהצתה ישנו תמיד וה' ילית צידם להיות מורי הוראות צישראל וצני עלי' מועטים המה :

10/08/2018nfn

אוצר החכמה

ב. עתה צאתי לפרש שיחי ולצוה צגירות עירין פתגמין ע"ד שפרקו כולם כקטן כגדול עול יגיעת המוח צלימוד ד"ח שאין איש שס על לבו כלל צכל ימי חי' הצלו שמוצד נפשו צהצלי הזמן והזמן קלר והמלאכה מרובה והפעלים עללים עללות וקרירות מכל ד' הן מולד ערדת הפרנסה והן מולד עלס הענין כי צתרחקו מעט מעט וכו'. והן אמת שיש הרבה אנשים קטנים ושפלים צעיניהם להיותם צע"צ ערודים ושפלים צעיניהם ציותר מכפי המדה צאמרס שאינם צצחי' הסידים כו' ולזאת פוערים עלמס מכל עול יגיעת המוח ולשמוע ולהבין אף צפשוטי הדברים צעיני עבודה חלקות לאמיתתה שהיו נאמרים מפני אצמו"ר זל"ל לעורר לכל איש צלבצו ודעתו צצל ידח ולא יפול המופל ח"ו. והרי אס עינים להם יראו שזה מעשה שטן שמרקד לפניהם להרחיק מעט מעט עד אשר יתרחקי לגמרי כאשר עיניהם רואות צעלמן וכי צאמת ידוע לפני מהות רוב צע"צ גם היותר ערודים שיש להם לצ צצבר צאמת לפדקים וחפלים מאד צקרצת חלקים צהתפעלות אהוי"ר ודציקות והתקשרות צהצוננות מעט לפי שכלווערכו וכו'. וצאמת יש להם לצ להבין ולקבל כל ד"ח ולקצוע צנפסס ולצצס עכ"פ הקילור לוצרון שיצוה לו מן המוכן צלבו ודעתו צעת התפלה צלבו הוכן מעט ולצצו נצצר לקבל חיס' אור חלקות צכל הדברים שיכול לבון כפי דעתו ולצו גם צפי' המלות ולא לקלר לצאת י"ח צלצד. משא"כ אס אין צלבו ודעתו מן המוכן כלל אפי' דבור א' של ד"ח מולד סנתרחקו גם מלשמוע צמה' והרהור ונכף לזה לוק העתים העורדים המוח והלב צחכלית הנה צפסס ולצס ריקס מכל וא"כ למה יפליאו וילטערו על רצוי המה"ז שממילא נופלים כמו צמקוס חורצה שכל הטיופות מלוים שס. וצאמת ע"ז אמרו יש שיש להם ואינם רוצים וע"ז דאצה נפשי מאד מאשר נראה לכל צצחנס ממש נפלו הצופלים גדולים וקטנים ואס שפילה זו רק צקרירות ועללות אצל ריקנין הם מכל וכל. וגם על הנערים

הפנינים

הפנוים הרגילים בעסק ד"ח אויביתם בתוכחת מגולה ואהמ"ם ולא יוכלו להכחיש האמת
 שעסק שלהם בד"ח הוא רק לימוד לפי שעה זו. ואם שמחפילים מזה צמחה ולבס
 צמחה ויחיו מהם חיי שעה היא ולעומן יגיעת עול בתפלה מקילים בעלמם ביותר
 כנראה לעין כל שגם הצקי בד"ח מקלר מאד בתפלה. ואם היו מייגעים עלמון כמה
 שיש להם צמומן צידם צודאי היו מאריכים בתפלה לא פחות מצ' שעות. ואם יש להם
 תשובות על סיבות ערדת דוחק הפרנסה ביותר כעת כידוע. זה אינו תירוץ כלל לגביהם
 שיש להם פנאי לעסוק בד"ח צלימוד בכל שבוע רק בתפלה לא ימלאו רק צ' וג' אנשים
 שצצעים צנעוריהם ציראת חלקי' ועצודתו כו' וגם מהם יתלוללו כידוע. ואם היו להם
 עינים לראות הלא יראו נפילתם צרותי' מוטעה השטן להפילם כאשר יודע כאו"ח
 בעלמנו רק לא ניחן לכחוצ כו'. ועוד זאת הרעה שגייע מן החכמים ומצניעם ד"ח שרבים
 חללים הפילה ועלומים כל הרוגיה כאשר זה פרי חכמתם להתהלל בצחי' יש היפוך
 הביטול ולהחלוץ צבע"צ הפשוטים שצמתימות לפי ערכם רולים בקרבת חלקים בתפלה
 להתפלל בקול רם דוקא לפי שהקול מעורר הכונה שכלב ומוח יהי' איך שיהי' וזה ידוע
 אללי שיש טבעי' זאת גם בכמה אנשים שיש להם צמומן צידיעת ד"ח שלא יוכלו לכונן
 העמקת דעתם כ"א ע"י הדבור ע"י קול הפה דוקא כמו צלימוד הגמ' וכש"כ אנשים
 שאין להם צמומן צידיעת ד"ח הרבה שיוכלו להעמיק דעתם באורך ורוחב א"כ אין
 להם דרך הטוב לנפשם לעוררם מן השינה ותרדמה כ"א בקול המעורר הכונה ורעו"ד
 וחי נפשי שיעלה לרעון לפני ה' אם צאה מלך התמימות ומלך השפלות כי קרוב ה'
 לנשברי לב וכו' ואת שפל יראה. ומה גם בלבד זה הגה כל מי שטעם טעם צסוד ה'
 ידע נאמנה שגם המעמיקים דעת ותצונה בהצבונות לריכים לומר פסיד"ז בקול רם
 דוקא כמ"ם רוממות אל בגרוגם דהיינו כל רוממות אל בצא בהשגהם צאריכות ועומק
 יצוא לכלל תמלית וקילור לאמית' ענינה להיות בקול שיר בגרוגם ממש וכמו לבי וצשרי
 ירננו אל אל חי כו' וחסידיך ירננו וכו' רינה זו היא בקרב הלב צשר כאשר יתפעל
 מתמלית ההשגה יהי' מה שיהי' אם ענין גדול או קטן זהו אמית' גילוי חלקית צנפש
 שהוא כמו כשאומר צ"ם והי' העולם שתמלית כל המושג מזה הוא צצדבר הוי' נעשה
 כל העולם מאין ליש מזה צא בהרגש הלב צשר להתפעל צשיר וגיגון או צתועה
 ציד ורגל. וכה"ג כשאומר מלך יהוד חי העולמים. מלכוהך מלכות כל עולמים. וזהו
 עיקר התפקת הדינים כאשר ילא מפורש מפי אהמו"ר נ"ע לא פעם ושחים ע"פ תחת
 אשר לא עבדת את ה' חלקיך צשמחה וצטיב לבב וכו' ועבדת את אויביך דאויביך הם
 רצוי המקטרגים על כאו"ח צפרנסתי צצני חיי ומוזני צביטושים קטנים וגדולים כידוע
 הכל צא מאשר לא עבדת את ה' כי עבודה זאת היא עבודה שכלב צהתפעלות חלקיה
 בתפלה שהיא לריכה להיות צשמחה וצטיב לבב היינו צחי' הרגשת הענג והשמחה בהכל
 הלב צשר וצשיר ורננה מתמלית השגת חלקות. ובאמת יש צחי' שיר פשוט שלמעלה מתמלית
 המושג. דהיינו מה שהנשמה בעלמה תחננג על הוי' צלי עו"ד כמו בתפלת שבת שנק'
 שיר אל רק מאד החלקות בעלמו שנק' תענוג פשוט צלתי מורכב כלל צשום שכל והצבונות חף
 לא צצחי' ראות ששכל דצהי' החכ' גלך נק' שיר פשוט. ואם זה יהי' בכלל נש"י בכל התפלות
 שלהם

עליהם זה הנקרא באמת שמחה ועוז לבב והוא הממתיק כל הדינים והקטרוגים שלא יהי' נמשך שים קטרוג על כאו"א וזה מקיבל מפי קדושי עליון רבותיו כ"ע ואין ספק בזה אשר ע"כ לזה לכל מר נפש צני חיי ומוגי שיתפלל בשיר ובשמחה ותענוג פשוט מלד עלמות א"ס צ"ה ממש שיבריתו כל המקטרוגים מזה וכו' וזה בדוק ומנוסה. וגם כוסף לזה הפי' הב' בעבודה זאת כפשוטה שהן מעשה"ל שנק' עבודה בלשון מקרא של"ל שמחה של מלוא כפשוטה שבהנחת תפילין ועליות או מעשה הלדקה ישמח מלד בהרגשת לב צר דוקא על אשר עשה נח"ר ליוצרו ואם גם לוקח לעלמו תענוג ושמחה זהו דוקא עיקר ענין שמחה של מלוא ואל ישגח במלעגים הנפשטים מכל צחי' יש רק לחיי גופם וציתם מרגישים ביותר הן לשמחה והן בהיפך ומתירים כל הרגש יש לגרמיו. ומי צבולס יודעים ומצינים בסוד ועש הארז"ל שאמר לתלמידו הרח"ו ז"ל על אשר זכה יותר ממנו להשגת סידי סודות ורזין דזהר והגיע לגילוי אליהו ז"ל ורזה"ק רק מפני שמחה של מלוא דוקא כפשוטו שלא הי' כמוהו בתלמידו הנ"ל וזה לפי שמחה זו מגיע למעלה בעלמות התענוג הפשוט העליון שלמעלה מבחי' התענוג והעשם וסודות המלוכס ומירכב בכל מלוא ולזה ממילא השיג עי"ז כל הסידות טעמי המלות כי יש בכלל מאהים מנה בו' וד"ל:

וא' לזאת באתי בגזירת עירין פתגמין בקיטור על שני הדברים האלה. הא' שיעשו חקנות בכל מנין בהסכס כולם כאיש אחד חברים בלי פירוד לבבות ח"ו שיעשו חק ולא יעבור קבוע ללמוד סג"י היראה בכל מנין מיד אחר תפלת ערבית כשעה קטנה וללמוד ספר עין יעקב ופרק א' מספר התניא וגם מד"ח הבאים בדפוס ומעניני הסדרה שים בכחוצים מחורות ארמו"ר ז"ל ויתחלקו לבתות ויהי' בכל כחה צ' וג' אנשים המרוצים ולהזור על הדברים צ' וג' פעמים למען לא יעקר מלבו כל תמלית עיני התעוררות התשובה וההוי"ר גם מעט התבוננות ציחו"ע ויחיות ויקבעו ג' זמנים לזה בכל שבוע צ"ס צ' וצ"ס ה' ובש"ק קודם המנחה ויתרחקו קודם התפלה בתכלית מדברים בטלים המאצדות הנפשיות להביאם לכל מיני פריקות עול ומכש"כ שלא ידברו בשעת התפלה ח"ו. ודבר הסקנה הב' שיעשו חוק קבוע שיעמדו להתפלל יחדיו כאיש א' עם הש"ץ ולומר אחריו בקול רם דוקא כל פסוד"ז ושמים שלפני ק"ש ואחז לאחריה עד שמו"ע שהוא בלחש דוקא ולכוון היטב בכל מלה בקול המעורר הבונה ורעו"ד כפי ערכו אשר יש צידו במזימן מעט מד"ח אשר נהקרו בלבו ודעתו מאשר ילמדו יום יום לא פחות מג' זמנים הנ"ל לצרף אותם אל פי' המלות ושיבוא מהן עכ"פ צחי' התמלית והקיטור וע"ד הנ"ל צענין שיר אל וצתענוג שנמשך מן ההתבוננות יש ג"כ הפוכו שהוא צחי' המרירות על ליחוקו כידוע כמו למזה לך נפשי בארץ לי' ועיף בלי מים בו'. והנה ידוע ומצוה בכל הספרים הנדפסים ובכתובים שגם זה בכלל תענוג יחשב והוא השפלות והלצ נשבר שמלד אלקות ממש שיעלה למעלה כמו אה' וחדוה בתענוגים ממש דהכל א' ממש וכמאמר הזהר צבי' תקיעה בלבאי מסטרא דא וחדוה מסע' דא הרי הכל בלב א' ובשעה אחת יש חדוה ותענוג וצבי' ומרירות משום דהא צהא תליא דמלד אלקות עלמו בא התענוג והאחזיה כנ"ל שנק' שמחה ועוז לבב

ומלד

10/08/2018 10:08

ומלד הריחוק דחימרות הגיף צעוה"ז השפל יצוא הצבי והמרירות והכל א' וז"ש צצבי יצואו כו'. ועיקר שלימות העבודה היא השמחה ועוז לצב הנ"ל אחר השפלות צלצ נסבר ונדכה האמיתי כו' :

והנה אזהרה ובקשה זאת השגי' הוא על הנערים והאנשים הפגמים והם צקחים ויודעים ד"ח הרבה מנעוריהם שישמעו לעלתי אמונה להפך סדר עבודהם שהי' כמו הרגל ועצב עד הגה להפריד הדבור בחפלה מן המוח' בעומק עינים פרטי' בהתבוננות כי לא יכון זה לפני ה' שידבר לפניו. הגם שלפ"ד הרמב"ם ז"ל א"ל לבוון רק לפני מי הוא עומד אבל עכ"ז לריך לבוון אל פי' המלות דוקא כפ"ד הטור וב"ה ע"פ הקבלה האמיתי'. ואני ידעתי ולא תוכלו להכחיש שאין איש יכול לבוון בכל מלה הכוונה שלה ע"פ סוד הקבלה. גם במלות שידועים ומבוארים בסיפור ע"פ כוונת הארז"ל כמו צ"ש וכה"ג. וכש"כ כל פסוד"ז ויוצר אור כו' א"ס גם היו יודעים ומבינים הכל הי' לריך להתפלל כל היום כולו ולא יספיק. ובאמת הרי זהו לימוד כמו הלימוד בקבלה בזהר וביאורים ולא שייך זה לענין החפלה כלל שעז"נ זמן תורה לחוד וזמנ"פ לחיד. רק צק"ש צאחד לריך לבוון בכלל ביחוד ע"ה ויהי"ת שזהו צ' מדריגות דסומ"מ. א"כ החיוב על כל אדם לפי ערכו להאריך ואף ג"ז בחמלית המכוון שהו"ע היחוד האמיתי לעלמות א"ס צ"ה ממש שנק' אח"פ ועז"נ אליו ולא למדותיו כידוע לכל עוסק ד"ח מנעוריו. ולזאת אין טנה לפניהם רק שיחלקו לצ'. הא' ענין העסק ד"ח בזמנים מיוחדים בכל צוקר זערב לפי שעתו וזמנו ולענין בכל כחו שיהי' מן המוכן בכל עת מלוא זו חפלה שיוכלו להצין בעלמם עכ"פ החמלית מכל ענין וענין שידועים מכבר להציא בהשפלות במורגש צלצ צשר דוקא כמו פסוד"ז וכל החפלה בקול רם דוקא וכל מה שיהי' אללס מן המוכן ומזומן יותר יתד יוכל למלא תוס' אור בדרך חמלית וקילור. אך העיקר הוא בחפלה לומר המלות בכונה ורעוד"ל בשמחה ושפלות כנ"ל איש איש לפי ערכו. וזהו ע"ה הב' שהוא זמנ"פ לחוד שלא יערבו בזה מאריכות ההתבוננות שלא מענין החפלה כלל וכלל רק א"ס יש חיזה אנשים שאין עבטם דוקא לבוון בקול רם אלא בחשאי ונחת אין החיוב עליו בזה רק עכ"פ ידבר בדבור לפי כוונתו ובשיחוף עם הלצור. וכללות הענין יובן לשומעים שיעלה לראון לפני ה' קול החפלה מן הלצור כשיהיו כאיש א' הצרים בשמחה ועוז לצב ובשפלות וגמיכות רוח ויוסר מהם כל קטרוג השומע ישמע וכו' וד"ל:

אהובי אחיי ורעיי ה' יודע ועד שכוונתי רלוי' ולצי וגפשי מר לי מואד ממה שצחנס ממש נפל עטות ושקר ד"ח להיותם סיבה לזמחת לקרר לצ הכל. וע"כ הי' כל מגמתי להציא ד"ח צכתב ול' מדברת מדח"ח של אהמו"ר ז"ל. כל דבר הנלרך לבאו"א כפי מקומו ושעתו בלתי יצואו עוד בנסתרות ורזין רק הכל יהיו יכולים לקבלו ובמבואר ומוזן הכל בכל הספרים הנדפסים. ועתה לריך הי' גיעתי ממש ועז"נ וחכ' המסקן צווי' ודבריו אינם נשמעים וכו'. ע"כגא וגא יחוסו גא על נפשם שלא תאבד וישמעו לעלתי לקבוע עתים עת דודים וריעים להתחברות הנ"ל וישמעו גם לדבר הב' שתי' חפלתם רלוי' בקול ודבור שיואלים מן הלצ כולס כאיש אחד איש איש לפי ערכו ותוכן לצות ה'. אך יחדיו ידובקו וישרה בהם אהדות הוי' להאיר אור הוי' בנפשם צרו"ג

מנפס

מנפש ועד צער כל הימים להם ולבניהם אחריהם. הב"ד המדבר מקורות לבנו באמת
לאמתו. דובער באמו"ר ז"ל:

ג. אהוביי אחיי ורעיי חברים מקשיבים לקול תורת אמת קשורים ועטופים בנפשם
ולבבם כל הימים באים בצרות ה' צעוז חיבת הקדש קדש העליון אשר
הופיע אלקי' עליהם לקצוע בנפשם ולבבם בכחו"ח לפושט"ד אים ואים כפי קרבתו
קרבת אלקים יחפון לבלתי ידה ממנו נדח לעולם וכו' אם בשאו"ע אם בשאו"ת ושניהם
כא' עובים לזורך חיי הנשמה שתחפשט בעבודה שבלב זו תפלה בהתצוננות מקרב ולב
איש כו'. ועתה באתי בתוכחת מגולה מאהמ"ם ומושרשת ונטועה מימי עולם לתכלית
הטוב והאמת כו' שלא יהי' לריק יגיעם ותשוקת נפשם וחמדת לבבם לטוב להם כל
הימים ולזרעם אחריהם כו' אודות אשר כבר הי' עם לבבם הנאמן לתכלית הטוב האלקי
לאור באור חיי עולם בתוך תוך לבבם. ראה ראיתי כמ"פ אשר מנהג רע ולא טוב
נסחטף בהמון אנ"ש למגדולם ועד קטנם ולכל העם בשגגה כי לא ידעו סיבת שרש
הדבר ואיש על רעהו יראו הקטנים על הגדולים עד שתחפשט כהלכה רווחת בעיני
ד"ה שבלתי אפשרי לבוא להעמקת הדעת בהתצוננות בתפלה כ"א כאשר כה יעשה
שילך ויתפלל אנה ואנה מפינה לפינה וירון בכל כח ועוז כאלו הוא ערוד ומוטרד מאד
בעומק ההתצוננות ואם לא יתהלך כלל אלא יעמוד על מקומו לשוא יגיעו בהעמקת
הדעת והשגה כו'. הוי אחיי אל יקטן בעיניכם דבריי אלה הנאמרים באמת ויהיו נא
לרלון אמרי פי הנאמרים לעובתם בתכלית. האם יאמר כל אשר רוח צינת אדם צו
גם במילי דעלמא אשר היליך והמרולה יהי' סיבה טובה להעמקת הדעת
אשר גם במילי דעלמא נהפוך הוא אם ירלה אדם להעמיק דעתו להתיישב בדבר מה
יעמוד או ישב ויתצוק כו' אם לא להיפך כאשר כבר נטרד ביותר יצוא לכלל הילוך
ממילא ומאליו בלתי ידוע לו מזה כלל וזה הי' סיבה לטעות מנהג הרע הזה אשר
נסחטף בין אנ"ש מימים הקדמונים בראייתם גדולי הערך בהתצוננותם והתפעלותם
וטרדותם ירולו ולא יעפו בו' וג"ז כח דמיוני ולא באלה חפץ ה' באמת כי באמת אם
יש לו צמה להעמיק על מקומו דוקא ישב וישב אל ה' צרות נמוכה שידע לפני מי הוא
עומד כידוע שכל ענין התפלה בשרשה הוסדה על עמידה דוקא והוא הנק' קובע מקום
לתפלתו שכל הקובע מקום לתפלתו אלקי אברהם בעזרו כמ"ש ויעמוד כו' ואין עמידה
כו' (צרכות ד"ו ע"ב) וסיד הדבר ידוע ליודעים שהעמידה הוא ציטול חילוני בגופו
שזהו יותר עליון מציטול הפנימי שבמוחו ולבו וראי' ממלך צו"ד שהעיקר הוא
מציטול הנגלה כו' וכל הכוונות שבשמו"ע הכל בעמידה הוא וכה"ג בפסוד"ז וק"ש
וצרכותיה הכל בעמידה במקום א' ושידע לפני מי הוא עומד שהוא הכוונה מהתצוננו'
הכללי דסוכ"ע בכלל דוקא שזהו עיקר ההתצוננות יותר מן ההתצוננו' בדרך פרט.
וצה מחולקים הרמב"ם והטור בדרך הפשוט שלפ"ד הרמב"ם הכוונה שבלב לפני מי
הוא עומד ולא צפי' המלות בפרט. ולדעת הטור צפי' המלות בפרט. ושניהם אמת. אך
המכוון בהתצוננו' דעלמו' אה"ס ב"ה ל"ל בזה' ציטול בעמידה במקום א' דוקא וכמ"ש

אליהו

אליהו חי ה' אשר עמדתו לפניו וכן נכמה כחופים כמו ואברהם עודנו עומד בו'.
 זמ"ש החלק לפניו וכן אשר התהלכתי בו' זהו מדבר בכל היום שילך בדרכי ה' ולא יטה
 ימין ושמאל כידוע לכל. וא"ל לפרש דבר הפשוט לתש"צ"ר ושיחתי זאת אינו רק להוליא
 מלבד העינים בהגם והכמת מה להם תולין בגדולים שלא ידעו ואחריהם נמשכים ההמון
 שלא ידעו להבין גם צפי' המלות בו' וגם הם מתהלכין להעמיק דעת וכדי ציון וגודל
 הילול הש"ס אשר נסתעף ממנהג שעת כזה שאין די צאר עה"כ עד היכן הדבר
 עושה קלקול בכל העינים הנריכים קצטומ"ס ודא"ת בו' ולחכימין יובן דברו האמת
 האלה הגדולים יזיירו וילוו על הקטנים ויבעל הדבר כאלו לא ה'. ועלי לזכור למתחמלים
 בזה כל הימים כי יסירו היגין והאנחה מלבד כל איש החרד לאלקים והם על כבוד
 אלקיו שנתחלל בחגם ממש ואנכי ערב שיוסיפו אור בעבודה בהעמקת הדעת דוקא
 ולא יפרטו פרטים בהילוך בטל ושומם ממש אשר לא נתן לכתוב ע"פ הכתב כאשר
 עיני ראו ולא זר בכל המתהלכים ולבי נשבר בקרבי על דמיונות שוא הללו ועד מתי
 ירקד השטן בו'. וע"כ אהובי אחי אם באמת קרבת אלקים יחפזין לא ישמעו לקול
 מלאשים מלחשי שוא ויאמינו גא לי לכל אשר אני כותב שאין בהילוך זה רק שעות
 ופר"ע בו' רק רגילות ולימוד נימוסי אשר ראו עינם בו' וכלך מדרך זו שעות המונע בו'.
 ויודיעוני מכל עיר ומגין שקבלו דברי אמת אלה ואז אדע כי נאמנים אתם בד"ת בו'.
 וככה יעשו שיכריז השמש קידם התפלה שתיקה יפה בתפלה בקול רם וגם אזהרה על
 ההילוך בו' :

10/08/2018 18:00

אוצר החכמה

לחזור האגרת הזו תמיד בכל יום ולקיים בו'.

בטיב תשובת חסיד.

ד. אהובי אחי ורעי לא אוכל להתאפק להודיעם קושט דברי תוכחה מגולה מאהמ"ס
 ע"ד הפר"ע בתפלה בת"ת נגלה ונכסתר בין נגעים ובין גבע"ב שמקלרים
 מאד מאד זה מפני ערדתו הטלומה וזה מפני עלילותיו וקלטתו ולא ישימו על לב כלל
 בלר להם מאד מלרות ורעות רבות לרה אל לרה נגשת כלל ונפרט בכא"ו"א צני תי
 ומזוני כאשר נראה לעין כל בגודל הלקח והדחק בפרנסה וגודל בו' מגדל השטאה בו'
 על אחצ"י צפרט וגם צחור"מ בקטנים וילדים וגם בגדולים צומנים הללו ה' ירחם בו'
 ובי מלאינו הרעות האלה על אשר אין אלקינו בקרבינו צטומ"ס שלימה באה"ו"ר בתפלה
 בלבד נשבר וגדבה באמת לאמיתו ועול תימ"ל ולדקה בעתים קצועים וכל הקטרוגים
 הקשים ורעים שמתעוררים למעלה ולמטה הכל יתבטל ע"י חשובה ותפלה ולדקה
 צמטבירין את רוע הגזרה בו'. ע"כ שיצו שובו נא צות ישראל באמת ובלב שלם איש
 כפי ערכו להתפלל בכונה בסודור דוקא שעה שלימה ויותר ולא ללאח י"ח במהירות
 עד שאינו יודע מה מדבר בפיו ובשפתיו ירחש בלחש וקולו לא ישמע וידוע דקול מעורר
 הכוונה ויססוק כל איש ללעוק בקול רם דוקא ולא יחוש למלעגים שחוששים מח' והולכים
 אנה ואנה בו' כאשר כבר נתעוררו לבעל הולכי דרכים בתפלה בו'. וכל איש על מקומו
 יעמוד להתפלל ולכוון בכונה במוחו ולבו בדברים שינאליים מקירות לבו בקול רם עד

שמו"ע

שמו"ע שהיא נלחש דוקא כידוע וגם בקביעה עמים לחירה יקבעו צבהמ"ד דוקא אחר
התפלה ולערב כ"א כפ"ד בלימוד משניות ורי"ף לבד וגם צשו"ע. והפנויים יותר צש"ס
ופוסקים ראשונים ואחרונים וכי על מה אבדה הארץ כו' ולא יקל הדבר ח"ו כי באמת
מוגע עד הגפץ ועד צבלל צרו"ג וצפרע הנערים כו' וכמ"ס תהז אשר לא עבדת את
כו' ועבדת את כו' וד"ל והלא תראו צמכ"ק מקדוש עליון אאמו"ר הגאון ז"ל כ"פ
באזהרה גדולה ע"ד אריכות התפלה שעה ומחלה כו' וד"ל ושיחפלו לפני התיבה אנשים
ידועים שיכולים להאריך כו'. וזאת להודיע שזה רלוני וחפלי כל הימים שיטסקו צד"ח
אנשים באגודות יחד כמשארז"ל בדיבוק חברים כו' וד"ל. וללמוד צעיון כדי שיוקצע
הדברים בצבם כל הימים ולא ישכחו לגמרי ח"ו וצפרע הנערים הפנויה. וגם הצע"צ
הטרודים צעת שהן פנוים כמו צצצת וצין מנחה למעריב צחולוכה"ג. ומלפה אני לקבל
תשובתם צפנקם שתח"י השד"ר המוכ"ז אליו תשמעון וכו'. והעיקר את קיימו וקבלו
עליהם לעסוק צד"ח באגודות צבהמ"ד שלהם דוקא. כי ה' יודע כוונתי הרלויה לצובתם
שימשיכו עליהם עומ"ס בתפלה וצתומ"ל כל ימיהם צחיוק שיש צו ממש ולא יפול
הנופל ח"ו וד"ל ע"ז ישיצוני דבר להיות לי לנחת ורלון וכו'. והאנשים המונעים מעסק
הנ"ל צבהמ"ד וכו' יודיעו לי שמותם כדי לחקן הדבר כפי העת והזמן. דברי אר"ג
המדבר באמת דובער באאמו"ר הגאון ז"ל כ"ע :

10/08/2018

ד. **אהוביי אחיי** ורעיי מה מאד עגמה נפשי צראותי צעת רלון צעבודה שצלב זו תפלה
שעה א' יפה לחיי הגפץ להתקשר צאלקים חיים אז דוקא מעשה שצן מרקד
לצלבל הלב והמיוח צדברים של מה צכך שנק' שיחה צעלה שצין איש לרעהו כל היום
כולו ומה מאד לר לי מזה אשר לחנם ממש יגעים צדא"ח לקצוע צנפסס איר עולם
אחר שמשלמים אחרי גווח צעת רלון לה' צצחו"ה לפושע"ד וצאמת לכל הפס צצגנה
כי ח"ז רק מלד פד"ט ומגיפת השגחה לעוב על חיי נפסס. לזאת גדל הצקשה. זאת
עשו והיו ולא תמותו איש את רעהו יחוק לעשות חוק קצוע לשעה זאת ע"פ אנשים
ממיים נאמנים לקבל עליהם שלא ישיחו שיחה צעלה קודם התפלה ומצש"ב צעת
התפלה עד צמר התפלה ממש. וכל העובר יורשם שמו ויענש צריחוק אמיתי צכל
המנינים. וצאמת נקל מאד לחקן זה המעוות רק את יחי' צהסמת ורילוי כולם כליש
ח' חברים להללח נפסס וצפרע צלוק העמים צרוחגי' וצגשמי' למה תהי' זאת ליוקה
ח"ו וד"ל. דברי המעטיר ומצקש לצובתם באמת. דובער צן אאמו"ר הגאון מיהרש"ז
זלוקלה"ה נצג"מ זיע"ה :

לאנ"ש דפאריטש וסביבותיה.

ו. **היות** שהגיטני מתב צצקשתם ע"י המוכחי מוהר"ז כ"ץ שד"ר לבוא למחוזם על
חיזה צביעות צחורף הצא. הגם שקשה עלי הדבר מאד לפי העת והזמן שאני
צחבלית הצריחה כידוע לכל אעפ"כ אראה למלאות צקשתם. אך צחגי' שאולי צמכת
אל

אל הפועל נדון אשר נפשי מרה לי מאד ע"ד השיחה בטלה אשר בכל עיר ומגן צעת החפלה. וכמה הזהרות קבלו גם בחיי האמו"ר ז"ל ולא הועיל להיות מתקיים בקשתו והזהרתו. לכן להודיע משמי לכל עיר ומגן הסמוכים והרחוקים שיטשו הסכם חוק צהר"א שלא ידברו צעת החפלה משעה שיטמוד הס"ך לפני הציבה ויעשו איש משגיח נאמן רוח שלא ישא פנים לשום איש גם יעשה ציון לכל העובר על החד"א. בשמי ובכחי יעשה ועלי ליתן כח ועוז עד מקום שידי מגעת. אך יהיו נא עושים באמונה ויתקיים הדבר וממש יחיו אחי וישיבו את נפשי ממש כי מי לא ידע מקטרוגים הקשים שעלינו ואין איש שם על לב צשל מי הרעה הזאת ולדעתי מוסיף הדבר הזה הרון אף ח"ו כי לא ניתן לכחוב גודל עג"נ שאני סובל מזה בראותי הפרץ שפרטו העם איש איש ולסוגם סהלך בארץ דברי היחול ודברים של מה בכך ובצסקי העולם ודוקא צשעה שהס"ך מחפלל הולכים הנערים והזקנים ג"כ ארוכות וקלרות ויחדיו יתלחשו צפר"ע הישמע ה' לתפלת שארית הנמלאה כו' חוסו נא על נפשכם אהובי אחי ורעיי אל תרעו רעה גדולה כזאת צושו והכלמו ממששים נגד ה' שישמע לכם בכל עת מלא כו' ואני את נפשי הללתי שלא יחשב עלי עון כו'. דברי המודיע נאמנה ומלפה לחשובת כל עיר ועיר ומגן ומגן על שקיימו וקבלו עליהם את בקשתי ומשאלותי ואמלא גם אנכי בקשתם ומכלל הן כו' דברי המעטיר דובער :

10.08.2018

אהובי אחי ורעיי כללות אנ"ש דמישאשניק יצ"ו.

ז. באתי לנחם לצבם על אידות אשר נגע יד ה' בהם בצרפה אשר שרף כו' לא יפול לצבם כי צודאי יעורר ה' חסדו הגדול וחמלתו עליהם לצנותם צצנין חדש והזק צתום' צרכה אחרי אשר כלה המתו צדין גשמי צעלים ואצנים. וידוע דכל דיין מלוצש צו מצחי' החסד צהעלם. וע"כ כל מה דעציד רחמנא לעצ כי אין דע יורד מלמעלה. ולכך מצרכין על הרעה כשם כו'. ובכלות מדה"ד שם דוקא יגלה עוז האהבה שהי' מלוצש צו כמשל האצ המייסר לצנו שמלציש האהבה ציסורים שנייסרו. ועכ"ז מיד אחר שמייסרו יתגלה פנימיות אהבתו וחמלתו ציותר עד שנותן לו חסד וטיב. וכמו ששמעתי מאמו"ר זללה"ה נ"ע צשרש ענין הקללות שצתוכחות שיהפכו לצרכות מלד כח תוקף החסד המלוצש צהן והן מתגלים אחר כלות לצוש מעשה הדין הקשה דוקא. וז"ש והפכתי אצלם לששון. אצלם דייקא. כמו ת"צ צנשתלחה ידם כו' יהופך לששון וגילוי אור. רצ חסד שבו. כמו ציום א' דפסת שהי' חסד העלמי כו'. וכמבואר דבר זה צכחצים צאריכות כו'. וע"כ אמרתי דרך עלה שלא נכון צעיני על אשר עלה צדעת קלח אנשים ממחניכם לעקור משכנם מטשאשניק כי לדעתי שם דוקא ילוח ה' את הצרכה מטעם הנ"ל. וכאשר שמתי צפי ידי המוכ"ז שמטעם זה שמעתי ממנו ז"ל שלא רלה לעקור מצכנו מק"ק לאדי אחר שריפת ציתו כידוע. וה' ישוב ירחמנו אחר שוב אפי וינחמם וירוס קרנם למעלה כל ימי עולם. ויקבלו סך.. על צנין צהמ"ד לזמן צ' חדשים דברי אוהבם צאמת המלפה ליצועת ה' עליהם צקרוצ. דובער צאמו"ר ז"ל נ"ע :

לכללות

לכללות אנ"ש שי'. ובפרט להישובים שנמצאים שם ש"ב קדים וריקים ביותר.

דו' באתי באזהרה נוראה על כל השו"ב שצכל מקום מאנ"ש שיקבלו עליהם באו"ש לחזור על הלכות שו"ב ד' פעמים בשנה במבואר צשו"ע. ויסעו למו"ל מאנ"ש המוסמכים שינסו אותם ב' פעמים בשנה ולקבל מהם העדאה ע"ז. וגם יקבלו עליהם שלא ילמדו שו"ב לנערים שאינם הגונים אס צמיעיט יראת אלקים או שאינו יכול להתלמד באומנת יד כראוי וכ"ש שלא יכול לקבל צבי עוז כל הלכות שו"ב וכש"כ כשהוא קל צפר"ע צדרכי ה' וכש"כ וק"ו השותים יו"ש צתמידיות יעצרו אותם תומ"י דוקא כו'. ואם המלא ימלא על איזה שו"ב איזה קלות בהלכות שו"ב וכש"כ מכשול גמור הן צצדיקת הסכין והן צצדיקת הריאה יעצרו אותם תומ"י ולא יאלו פנים לאיש גם שהוא מוחזק לרא אלקים ועוסק צד"ה כל ימיו. וגם אס יעצרו על קבלות באו"ש שיהי חוזר על לימודו ד' פעמים בשנה דוקא כי מאד נמלאים מכשולים רבים אף מן השו"ב הכשרים ויראים כי עללותם וטרדתם גורמת שלא יחזרו על לימודם תמיד וגשכח מלבס רוב הדינים השכיחים וגמלא מכשול יולא מידם כאשר הגיעו אלי מכמה מקומות. ואין די באר גדול חילול ש"ש. והכל בא מן התלמידים הקלים וריקים שמתלמדים צמעט זמן והשו"ב המלמדו גם הוא שוכח על לימודו צרבות ערדות הצלי הזמן ע"כ עוד הפעם אזהרתי נוראה לאנ"ש שיסגיתו על כל הנ"ל. ואני את נפשי הללתי. ודי באזהרה זו. דברי המודיע ומזהיר להם. דובער באחמו"ר נ"ע:

אנה"ק לאנ"ש בעת שיסד הישוב בחברון עה"ק תובב"א בישנת תקפ"ג.

טו' ענין מ"ש צזה"ק ע"פ סולם מולב ארלה וראשו מגיע השמימה דא ללותא ומ"ש מלאכי אלקים עולים ויורדים צו כי מלאכי אלקים הם שלוחי השפעה להוריד המשכת מ"ד של באו"א מישראל וזהו עולים ויורדים שהם שלוחי השפעה צעלי וירידה וכ"ז הוא ע"י התפלה שהיא מולב ארלה וראשו מגיע השמימה וד"ל. עוד ענין סולם מולב ארלה כו' דא ללותא כי ע"י התפלה מחצרים אור הורה צנר מלוה שע"י המלית שישראל עושים נעשה כלים מכלים שונים להשראת אה"ס כי רמ"ח פקודין רמ"ח אצד"מ כידוע וע"י התורה ממשכים אה"ס צמלות שהם כלים מכלים שונים כמ"ש כי צנר מלוה וח"א שע"י צנר מלוה שירה אור דתורה צכלים ואיך מתחצר אור דתורה צנר מלוה הוא ע"י התפלה שהיא סילס מולב ארלה וראשו מגיע השמימה עד"מ א' עומד למעלה ואחד עומד למטה וע"י הסולם מתחברים וד"ל. וגם חצור הג' קיין תורה ועבודה וגמ"ה וד"ל. והנה ידוע שתפלות אצות תקום אצרהם תקן תפלת שחרית צצחי' החסד צוקר דאצרהם ותפלת המנחה צצחי' הדין מדת ילחק כו' יעקב תפלת ערבית וכמ"ש ערב צוקר ולהרים אשיחה ואהמה כו' וגם כל תפלה כלולה מג' מדריגות האצות צחי' חג"ת כי אלו מולאים צקדר פסיד"ז הרבה פסוקים מצחי' אהבה

דאצרהם

דאברהם והרבה פסוקים מצחי' יראה דפחד דילחך והרבה פסוקים מצחי' הרחמים מדת יעקב כמו אתה ה' לא תכלא רחמיך כו' וכיולא בזה. והנה כתי' כה אמר ה' ליעקב אשר פדה את אברהם כו' כי להיות שאנו אומרים בצרכה שלפני ק"ש אבינו אב הרחמן רחם עלינו וכן בלבנו בינה להבין כו' ולכאורה מה שייכות צחי' בינה לבקש ע"ז רחמים ואם אין בינה מה ענין רחמנות נופל ע"ז. אך לא משום בינה עלמה אלא שמצחי' בינה נולדו מדות אהוי"ר כידוע כי בינה נק' אש הבנים שמהצוננות גדלות אה"ס צ"ה נולד המדות אהוי"ר כידוע. וענין ההצוננות הוא בהתהוות כל העולמות מאין ליש רק צחי' דבור א' בלבד כמ"ס בדבר ה' שמים נעשו וארז"ל במאמר א' יכול להבראות אלא שנמשך לעש"מ. וכמו עד"מ דבור א' באדם שהוא כל"ה לגבי מח' והשכל כו' וכש"כ לעלמות הנפש כו'. כך כל התהוות העולמות עליונים ותחתונים שמצחי' דבור א' כלא ממש חשיב לגבי אה"ס צ"ה. וכ"א לפי ידיעתו באה"ס צ"ה לפי יגיעתו ויגיעת נפש ויגיעת בשר בתפלה ובהצוננות ומאריך באחד יתעורר ויתפעל לבוא באהוי"ר צחי' אברהם וילחך כו'. נמלא שע"י צחי' יעקב צחי' הרחמנות שמבקש על נילוף חלקות שיהן לו בינה להבין ולהשכיל דבר זה מנילא נולד בלבד אהוי"ר. והוא מ"ס ליעקב אשר פדה את אברהם וזהו מ"ס לא עתה יבוא יעקב כמו לא נבוא ולא נכלס לעולם ועד כו' וד"ל. עכ"פ כל תפלה כלול מג' מדות חג"ת והוא חיבורא דאבהן ונק' התפלה חזרון מחמת התחברות מדות חג"ת אבותינו הקדושים וחזרון מלפנים נק' ג"כ קרית ארבע ואחר שתיקנו התפלות ונתחברו בה נק' חזרון כי טעם א' לשניהם שע"י מדותיהם הק' עולים התפלות דרך חזרון במקום שתיקנו. וע"כ לריך כאו"א מישראל שהם זרע אברהם ילחך ויעקב קודם כל תפלה ותפלה לקשר א"ע באבותיו הק' מחקרי התפלות במהדו"מ בלו"ג ולא מן השפה ולחוץ ומי לנו גדול מדוד מלך ישראל שיב' ז' שנים מקודם בחזרון להתקשר באבהן ג' צחי' חג"ת וד"ל ע"כ מי לה' לא יחוס על ממונו ויהב מקום אבותינו הק' בלו"ג ויתאמן לחזק ישיבת אה"ס במקום אבותינו הקדושים זכותם יגן עלינו ויושפע לו שפע ברכה וחיים וצדקות זה נזכה להתקשר בכ"י במדותיהם הק' ויעלה תפלתנו מעלה מעלה עד רוח"מ דרך מערת המכפלה מקום שנתחברו בה אבותינו הק' ממקור הברכות אמן סלה :

עוד כ'. מ"כ צעם הרדצ"ז שכל מי שיש לו אחוזת נחלה בעה"ק חזרון ת"ו יהי' נילוף מחיבוב הקשר עב"ל (ובעצמו קנה בעה"ק הג"ל את הבהכ"נ הקטנה על שמו כדי שיהי' לו אחוזת נחלה שם) :

10/08/2018תנח

קיצור ממכתב קדשו לאנ"ש ע"ד חיזוק המעמדות זיאה"ק תובב"א.

י. רוב שלום וברכה ברכת ה' מלא לכללות אה"ס. ידידי ורעי האהובים הצרים מקשיבים למגדול ועד קטן כל עיר ומנין איש כברכתו יבורך ממקור הברכות מנפש ועד בשר יראו אור עולם :

עתה באתי לעורר לבב אחיי ורעי הנאמנים בצרית והתקשרות עוז היצת הקדש קדוש עליון

עליון כ"ק ארמו"ר זללה"ה נ"ע אשר נטע בתוכם זה שלשים שנה מאור תורתו אמת לאורו ילכו בכל אשר יפנו להטות לצבם לה' ללכת בכל דרכיו וכו'. ולא נעלם מכל אהבתי ורעתי מאשר יקר בעיני ה' עול מלות הלדקה יותר מהכל וכמבואר באגה"ק וצכתבים הבאים ליד כל מאור יקר תורתו הנשמעים אלינו בזה בשרש מעלת מעשה הלדקה אין די באר צכתב. כי נמלא ביד הכל. ולא לדרשה קאחינא כ"א לעורר לצבם הנאמן מעולם ועד עולם. ובפרט מלות לדקת אה"ק שהחזיק בה בכל ימי חייו ויסדה בכל לבו ונפשו בכל ה' מאג"ש מימי עולם. אך בסיבת מעשה שטן המרקד בו' אשר ה"ל לפרט נחלקלקל היסוד ונדרשלו אג"ש צמלוא זו. רק מטע מזעיר ממקומות מועטים מחזיקים ע"פ תוקף רל"ן ארמו"ר זלוקללה"ה נ"ע שחור והחזיק במכ"ק ז"ל וכפי הרשימה שמלאתי במכ"ק ז"ל לשלוח לאה"ק לאגשים מיוחדים בצפת עולה לסך מסוים ובהיות ידוע תוך חמית' הפלו ורל"נו בחיזוק ישיבת אה"ק מעולם מלואה ועומד אני להחזיק ביהר שאת והוספתי על הרשימה שלו עוד כו'. ואמנם לפי העת והזמן נתרצה ביותר תושבי לפז כו'. וגם רבים מטצריא מאגשי פולין דשם השלמים אחנו. והגיעני מכתב מכל אגשי לפת בצקשות עלומות להחזיק ישיבתם בארץ החיים כו'. וגם הגיעני מכתב מהרב המופ' הישיש גבאי הכולל דוואלין מוהר"ר מרדכי מקרעמענין בן הלדיק המפורסם מוהר"ר מיכל זלאטשובער זלה"ה נ"ע וממחותני הרב דפיקוב נ"י שהמה משתדלים בהתאמלות יחידה להוסיף אומץ בלב כל הסרים למשמעתם עכ"ז כולם כאחד לועקים לעזר שיש בו ממש. ולזאת אמרתי לקרוא למאהבי נפשי שישמעו לעלתי חמונה בזה באופן שלא יכבד עליכם והוא אשר כבר נעשה בכל מדינות זואלין ואוקריינא ופאליעשע וגם במדינותינו במקומות מועטים דהיינו בהעמדת הפוסקעם זהו דבר עלה וחכמה מאד היטב בעיני גם מטעם ויסוד שרש ענין הלדקה שהיא בכל עת. ובפרט צעת האוכל בצוקר וצערב מיד שיסדר שולחנו שיחן כל איש צציתו בפוסקע הקצוע בכיחל סניך לשולחנו דוקא שני קט' או א' קט' קודם שישב לאכול סעודת שחרית וכן בסעודת ערבית וכן יתנו האורחים היושבים על בולחנו איש כמותת ידו ובפי כבודו ומחן אדם ירחיב לו ובפרט מחן צפתר יכפה אף שמבואר באד"ר דד' מאות צתי דינים אחכפיין כו' שהן שרש הגבורות קשות דלבוש שק ד' מאות איש כו'. לפי שבמונה מעלות הלדקה שמחשב הרמב"ם ז"ל הגדולה מכולם שאינו ידוע מי הגותן והמקבל והיינו שהגיתן אינו יודע מהמקבל והמקבל אינו כו'. והוה הנקרא מחן צפתר ששרשו למעלה משפע העליונה שנמשך מיגמה"ר שבצממותו שנקרא סדכ"ס מקור הרחמים והחסדים במחמת זה נמהקים כל הדינים הקשים כו'. וידוע דמה מזבח מכפר אף בולחנו של אדם מכפר עליו עכשיו כשאין מזבח. ולכך כל איש נלצב יתן אל לבו לכפר נפשו משולחנו ע"י מחן צפתר זה ולהמתיק כל הדינין שעליו כו'. ובפרט צמלות לדקת מעות אה"ק שמבואר בזה"ק פ' חרומה בענין ואכלת ושבעת כו' אי בארעא דישראל מוצרכינן לבר מארעא מגלן. אלא קוצ"ה כד צרא עלמא פליג ארעא. ישובא חיבו לסטר חד וחדצה חיבו לסטר אחרא. פליג ישובא ואסחיר עלמא בחרני' דנקידה חדא. ומאן חיבו דא ארעא קדישא אמלעינא דעלמא וכל טיבו וכל

מוגה

מזונא דכל ישובא תמן נחית מלעילא ולית לך אחר בכל ישובא דלא אחזן מתמן ע"כ. ושם ע"כ ואע"ג דהשתא לאו איהו בקיומא בזכותי' כל עלמא אחזן ומזונא וסיפוקא מתמן נפקא לכולא בכל אחר סטרא דישובא. ובג"כ אע"ג דישראל השתא לבר מארעא קדישא עם כל דא מחילא וזכותא דארעא אשתכח מזונא וסיפוקא דכל עלמא וע"ד כתיב וזכרת את ה' אלקיך על הארץ הטובה ודאי דהא בגיגה מזונא וסיפוקא אשתכח בעלמא ע"ש. ומזואר עוד בכ"מ צביאור שרש ארץ דמפקא מזון ויבוא בדפוס הסידור. וגם נדבות בשטה הלריכה לאדם כמו לדקות דרמזה"ל יפה לו יותר היתן קידם סעודתו או קודם ההפלה דכתיב אני בלדק אחזה פניך כידוע. ולזאת גודל בקשתי שטוהה ופרושה שיהנו מקום לדברי אמת האלה שיבמעו לעלתי אמונה לעיבחס באמת כל איש צביתו וגם צבית המנין יתאמץ ובכל אנשי העיר מגדול ועד קטן לעשות כן. ואזהרתי נוראה על הגבאים שבכל עיר ומנין שלא יורו היתר להלוות מן מעות הג"ל לשום אדם בעולם וגם לא על משכנות. רק יהיו המעות הללו לרורים צידם ויעשו גבאים נאמנים שיגבו ויאספו מדי חדש בחדשו ויהי' מוכן לעת בוא השד"ר. ואם רחוק ממנו ישלח לידו. ויגיע להם קבלות כנהוג מדי שנה וכו' וכל המשנה כו'. ולא יכבד עליהם הדבר. נא וגא במטותא מינייכו צרחמין נפישין. וכבר עשיתי גם אני צביתי וממני ראו ועשו כל אנשי מהנינו כל איש צביתו. וכן הם בכל עיר וכפר. ומגודל בעחוני קלרתי בצקשתי. ולהשיבני אש קבלו דברי לרלון ונחת יהי' לי למשיב נפש כי יפיקו רלון מה' החפץ בלדקה ורצ להושיע לכל פועל לדקת הוי' להיים עד העולם. כ"ד יודם המבקשם באמת המדבר בלדקה באמת לאמתו. דובער :

ומדי דברי אזכירם לעשות עוד פושקע קטנה כו' לשמן למאור להדליק על מקום מנוחת הארון האלקי אהמו"ר זלה"ה כ"ע לשלוח לשם מדי שנה בשנה :

מה מאר רלני והפלי לחזק לדקת אה"ק רמבעה"ל ושמן למאור שקודם הדלקת נר שבת והפרשת חלה. לקבוע פושקעם דוקא וליתן בתוכה בכל יום שיעלה לשנה מגבוהים ג' רו"כ. מצינונים א' רו"כ וחלי. מגמוהים מרצע עד חלי רו"כ. ושמן למאור שעל בית מנוחת באהמו"ר כ"ע זי"ע יתנו כאו"א נחיה קטנה. היינו גבוהים ד' זהובים כסף. צינונים צ' זהובים כסף. ונמוכים א' זהב כסף. לבד מעות רמבעה"ל שקודם הדלקת נר שבת והפרשת חלה לא יחשב במעות נחיה הג"ל. ומי שלא ימלא בפושקע שלו לסוף השנה כפי ערך הג"ל כו' או שלא נתן כלום אזי ישלם ליד הגבאים כאו"א מאנ"ש כפ"ע הג"ל. ובקשתי מהגבאים לגבות כג"ל ולהשגיח ע"ז בכל עוז ותענומות כמקדם דובער :

ג אני באתי לזרז לזרזין במלות הלדקה להחזיק מעשיהם ולהשתדל בגודל המעשה כידוע גודל חין ערכה אשר יכולה היא מלוא רצה זו שתרחה לרומם קרנס מנפש ועד צער למעלה למעלה ראש. ועוד זאת להזהיר צמה שאנו מוזהרים ועומדים מרצותינו כ"ע זי"ע שלא להלוות מזה כלל ועיקר ואפי' לדבר מלוא אחרת והי' מעשה הלדקה שלום וחיים. ועוד זאת באתי לעורר לבנים המהור המתנדבים בעם לקיים עליהם

עליהם מכתב קדש כ' אדמו"ר כל א' לפי ערכו ולדקתם עומדת לעד להרים קרנם. ועוד זאת שלא להלוות ח"ו כאמור למעלה כי איסור גמור הוא בכל יסונה ח"ו ואז הרחמנו ירמם עלינו ועליהם בדרך כלל ישראל כנפש תדרשנו דו"ש מלוג"ח: מנחם מענדל.

אגרות קדש מאדמו"ר בער צ"צ ג"ע זיע"א

לא"ש דעיר האדין.

א. דיוות ידידנו המוכ"ז המופלג נ"י סיפר איך שאין סדר נכון כ"כ במחנה הע' גדון התפלה בהאי גיסא מתפללים ובהאי גיסא זה משיח שיחה בעלה וגם מתהלכים אנה ואנה. והלא במחנה הע' מקום תהנות ארון האלקים כאחזמו"ר נ"ע אשר כתב בכת"י פסוק מר מאד על המתהלכים וכו' אשר לא ניתן לכתוב ממש וכמ"כ על השח שיחה בעלה. ובס' חרדים כ' בשם הארז"ל והרמ"ק ז"ל שפסקו לאסור הדבור בבה"כ לגמרי רק בד"ת ויראת ה' וכו' יעו"ש פ"א מילה י"ט שמנה זה במ"ע מפסוק ומקדשי תיראו ואמר בת"כ לרבות בתי כנסיות וצתי מדרשות שכל מקום דעלייהו כתי' וזאי להס למקדש מועט וכו' וכמ"כ בשעת התפלה. והנה ואשגח בראשיכם כתי' לכן על הגדולים שבמנין מועל הדבר חובה של תורה לתקן תקנה קבועה כל תמיט ח"ו שלא לילך אנה ואנה רק לעמוד במקום א' מתחלת התפלה עד סופה ושלא להשיח שום שיחה בעלה משיחחיל הש"ך התפלה עד גמר קדיש בתרא ערצית ושחרית ומנחה ושיחחילו בולם כאחד מלה במלה וכו' כמבואר בסוף אגה"ק ד"ה הוכח תוכיח כו'. עוד זאת גדון חיזוק הלמוד במנין להסתחוק בזה בכל האפשר ממש כי זהו יסוד ושרש הכל. גם צין מנחה למעריב להיות התחברות היום ולילה ע"י עסק התורה שהיא הנקראת שלום כמארז"ל כל העוסק בתורה משיח שלום וכו' המחבר צ' הפכים וכו'. ועוד זאת גדון תיקון שיהיו מחממים המקוה בכל יום כנהוג בכל עירות בכדי שיוכלו לטבול אשר זהו חובא לדינא לכמה גדולי הפוסקים ולכו"ע הוא מדת חסידות הקרוב לדין והיא תקנה גדולה. ובה יתעלו למעלה מעלה מנפש ועד בשר כנפשא ונפש ידידס דו"ש מלוג"ח המזכירם וכו': מנחם מענדל.

למחותנו הררש"פ זיה"ה.

ב. ע"ד מצוקשו נידון המורך לב כו' הגם על חנם ממש. לא מנעתי מלכתוב בזה אשר עם לבני. ודאי שיש לבקש מה' על שמחת הנפש כמאמר שמה נפש עבדך וכן והסר ממנו יגון ואנחה כו'. עכ"ז יש ג"כ פחד שהאדם גורם והבחירה ורשות נתונה לו למנוע עלמו ממנו. וראי' ברורה בזה הוא מאשר נלעוונו בלאו שלא לערוך ולפחד במלחמה כמ"ש אל ירך לבבכם ומנחה הרמב"ם וסמ"ג צפ' שופטים בתרי"ג מלות ולבאורה זה פלאי ומה יעשה אם מ"מ לבו הומה עליו ומפחד בראותו דמי מלחמה וידוע שכל המלות אינן אלא בדבר שיש לאדם בחירה ע"ז לעשותו או למנוע מלעשות כמ"ש בשמינה פרקים להרמב"ם פ"ב. אך הענין דיש לכל אדם ג' לבושי הנפש מחדו"מ והם עיקר בהנהגת האדם ובהם הבחירה ורשות נתונה לחשוב ולדבר ולעשות כרצונו במוחו ואף אם מפחד בלבו

בלבד יוכל לסלק המחדו"מ והעיקר שלא לחשוב ולדבר מזה כלל אלא ללד הסיפוך כנ"ל
 כמ"ס בלקו"א פי"ח וע"ז נלעיינו אל ירך כו' כלומר לא תחשובו צענין הפחד וכ"פ
 הרמב"ם פ"ה מהל' מלכים וכל המבטיל עלמו ומחשב מחשבות כו' עובר בל"ת. ומיד שלא
 יחשוב בזה כלל ממיילא יתבטל גם הפחד שבלב ועכ"פ מיד יהי' הפחד כאלו הוא יסן וחינו
 נרגש בגוף ובמשך ימים אחדים יתבטל לגמרי עד שלא יפול במוחו כלל אפי' דרך מח"ז וזהו
 אל ירך לבבכם. והטעם לזה שע"י סילוק המח' יתבטל הפחד הוא לפי שכל המדות קיומן
 מהדעת שהוא הנק' מפתחא דכליל סית והתלבשות הדעת במדות הוא ע"י אמלעות המח' ולכן
 ע"י סילוק המח' ה"ז נמיילא היסח הדעת מהמדה ואז אין המדה מתעוררת והי' כלא הי'.
 וגדולה מזו אמרו לענין ביאות אסורות שארז"ל אין אונס באיש שאפי' כשמדבקין אותו לערוה
 אמרו דלא שייך בזה אונס שאלמלי לא הי' נותן דעתו לא הי' מתעורר כו' אע"פ שהוא דבר
 מיחיש וחייב סקילה ע"ז (כמ"ס הרמב"ם פ"א מהל' ג). וכ"מ בגמ' שזיכות האדם להתפחד
 או לא להתפחד (עי' ברכות ד"ס ע"א). אך עיקר היסח הדעת והמח' הוא ע"י שיסמור
 מהשבתו להלבישה צענינים אחרים דהיינו אפי' צענינים דהאי עלמא הנלרכים ומשמחים
 וצתורת ה' המשמחים לב דבר יוס ציוס בקציעות עתים לתורה וצפרט עם עוד אחד
 (כן בגגלה כמו בלו"ה הלכות ברכות השחר וקריאת שמע ותפלה וכה"ג. וצפנימי'
 התורה בכתבים וכה"ג) וגם עוד שלא לדבר צעניני דמר"ס ח"ו רק אדרבה להראות
 בעלמו תמיד תנועות משמחות כאלו הוא מלא שמחה בלבד אע"פ שאין בלבדו כן בשעת
 מעשה וסופו להיות כן והטעם בזה הוא כי לפי המעשים והפעולות אשר האדם עושה
 קצב אה"כ בלבדו וכמ"ס הרמב"ם (כפ"א מהל' דעות) וז"ל יעשה וישנה
 וישלם צמעטיו שעשה ע"פ הדעת כו' ויוקצבו המדות נפשו עכ"ל וכ"כ באריכות בפ'
 ד' מן ח' פרקים אשר לו (בנדפסו צ"ס בדרך מס' שזועות) והפרק הנ"ל הוא מענין
 הרפואית חולי הנפש וכ"כ צ"ס החינוך בפמ"ו ובמקומות רבים מספדיהם. ועם היות
 שדבריהם א"ל חיזוק וראי' אך אע"כ יש לזה ראי' ע"פ הקבלה ג"כ כמ"ס צפרדס
 (שפ"ו שער הגוונים פ"א) ע"כ. ויש לזה סמך בזהר ג"כ. הכלל העולה שיסמור
 מחדו"מ שלו שלא להרהר צעניני דאגה ומורך לב אדרבה לדבר ולעשות כנ"ל ואז
 יוקצבו כן המדות נפשו וככה יערה ה' רוח ממרום בשמחה וצטוב לבב. וכן שמעתי
 מאחזמע"ר ז"ל שכך הי' הה"מ נ"ע אומר ע"פ כמר"ד עליו מלמעלה שכפי המדה
 שהאדם מראה מלמעלה כך מראין לו מלמעלה ולכן מנע אותי מלשורר ניגון שיש בו
 מר"ס צפ"ע והמתין לי עד שסיימתי את תפילתי ואח"כ אמר לי צ"ס הה"מ ז"ל.
 והנה ראוי ללמוד מכל מ"ס שיש לאדם לסלק הפחד מלבדו אף במקום שיש ממה ליפחד
 כמ"ס וכש"כ בידון דמע"ל שצ"ה אין לו ממה ליפחד כלל וכלל בין בצריאות הגוף ובין
 בממונו כו'. בשגם שחוט של חסד משוך עליו בקיץ העצר והרי ידוע מארז"ל כל מי
 שמעיזין לו לא במהרה כו' אלא שהמה רק פתוי הילר ולריך להשליך זה כצנו מח"ז
 ורעה ממש וכמ"ס ולא תחורו אחרי לבבכם כו' דלאו דלא תחורו אחרי לבבכם
 להסיח דעתו ממוח' רעה צענין העוונות כמ"ס הרמב"ם (פ"ג מהל' ע"א ד"ג)
 זכמו"כ ממש יש להרחיק מזה. אך אם תרצה לקיים מצות הדאגה תן לה מקומה הראוי

לה והוא מארז"ל אין מוסרין רזי תירה הלא למי שלבו דואג בקרבו כו' וענין דאגה זו והסירוק עליה ידוע מזאת נחמתי בעניי כי אמרתך חייאתי כו' :

למחותנו הנ"ל .

ג. אהובי מחותני ידידי לר לי מאד מאשר הצנתי במכתבו זה גדול העמקתו לפעמים בענין העדר בריאותו ואם לקולי ישמע יתרחק מזה עד קלה האחרון ממש להסיח דעתו לגמרי ויבטח בחסדי ה' ישלח דברו וירפאהו בודאי חי"ה כי ע"י העמקתו בזה מקלקל ח"ע בידים הן בגשמי' כידוע בצירור גמור בחוש ובנסיון ממש והן ברוחגי' כו'. והצטחון בה' הוא מסיר הקטרונים והדינים כמ"ס בר"ח שער האהבה פי"ג ע"פ והצטח בה' חסד יסוצננהו שהחסד יקיפנו ויסהירונו מכל בע"ד וינלל מכל נגעי העולם כו' והוא בחי' חסד דע"י הנק' ורצ חסד שמאיר בל"ג ומדה דהיינו ח"עפי ש"ן האדם ראוי כלל. ובחי' חסד זה הוא עיקר הצטחון כי משם ההשגחה התדירה כמ"ס ב"ריות כמ"ס כי רגע באפו חיים ברלנו שבחי' האף והדינים הוא כרגע ובחי' חסד והמשכת החיים ש"ח"כ הוא ברלנו בהמשכה רבה כמ"ס בע"ח. ובפרט לפת"ש א"אזמו"ר כ"ע באגה"ק ע"פ חסדי ה' כי לא תמנו שע"י הלדקה שעושין יותר מחומש או מעשר עושים כלים לגילוי המשכת חסד זה הכל על נפיה"ד בבחי' בל"ג ח"כ בדורותינו הלה וצ"ק העתים הללו הרי ודאי כ"א נותן יותר מהחומש מהריוח ח"כ עי"ז יעורר גילוי החס"ע הנ"ל המאיר בבחי' בל"ג ומדה ובדאי יסיר כל הדינים והקטרונים כי לגבי חסד זה אין שום מונע ומעכב כלל ומדי עברו בהיכלות עליונות להתמשך מלמעלמ"ט מהיכל אל היכל אינו מתעכב בשום היכל לעיין אם האדם ראוי לכך הלא עובר בתגבורת גדול עד שנמשך ההשפעה ממש בעוה"ז הגשמי ממש והוא כמשל מי נהר גדול שנמשך הזרם וההליכה שלהם בתגבורת גדולה עד שאינם יכולים לעכב אותם לעשות עליהם בית טחינה כו'. וכן שמעתי מפי כ"אזמו"ר כ"ע הק' ז"ל על ענין ברכת כהנים שמפני שמעוררים בצרכת חס"ע הנ"ל יומשך עליו במהירות בגשמי' עדש"א יברכך בממון כו' דהיינו בגשמי' ממש בבני חיי ומזוני כו' וד"ל :

ד. ע"ד הקרי שאירע לו ציוהכ"פ צפירוש שמיט לי מני דמרן כ"אזמו"ר כ"ע שלא לפחד מזה כי הדברים הנאמרים ע"ז בגמ' היינו דוקא לאנשים גדולים מאד שמלך הרהורי לבו רחוק מאד מזה וא"ז כ"א מן השמים השביעוהו ע"כ ידאוג וכו'. אבל מי שיוכל להיות שמלדו באה לו אינו בכלל זה כלל. כך כפל ושנה ושלש ושחק לפעמים ממי שהי' צמר"ש מזה. ואני מוסיף ע"ד דאף אם אמנם יוכל ליפול צמר"ש מזה ג"כ לומר שאף באדם פשוט רחוק הדבר שמלדו באה לו כי בידאי לא יחבן שבעוהכ"פ ירהר הרהורי עצירה ח"ו שמוה יצוא לידי עומאה בלילה וא"כ בודאי מן השמים השביעוהו. אך באמת זה אינו דנהי' דלא שכיח הרהורי עצירה ח"ו בעוהכ"פ אבל הרהור מזה גופא שמתירא ומפחד לנפשו שלא יארע לו קרי בליל יוכ"פ זה שכיח עובא בעוהכ"פ והרהור ופחד זה יוכל לפעול בעצב הקרי כמו הרהורי עצירה וא"כ סוף

10/08/2018

סיף מלך ההרהור. זה לו השגיחה ולא מן השמים השגיחה. ודברי כאלזמו"ר הגאון
 נ"ע אעפ"י שא"ל חיזוק עכ"ז הן הן הדברים מפירשים בט"ז באו"ח (סי' רפ"ח בק"ג)
 וז"ל ותו נראה דככל גונוי שהרהר ציוס וז"ל לו אח"כ בחלוס אין לו שייכות לומר מן
 השמים כו' אלא ההרהור גרם לו וכמעשה דפרק הרואה כו' עכ"ל ע"י עלי' דדומה ממש
 לנד"ז והביא דבריו ג"כ כאלזמו"ר הגאון נ"ע בש"ע סי' הנ"ל ולכן יסית דעתו מזה
 לגמרי ויהי' שנוח וע"כ לב :

לליעפלי אחר השרפה ר"ל

לידידינו הנאנחים אנ"ש דק"ק ליעפלי יצו ה' אתכם את הברכה אבי"ר.

ה. **מכתבם** קבלתי גם למשמע אין שמעה נפשי מזה מקודם והגני לנחמס מאשר
 הועתק מכי"ק אלזמו"ר נ"ע אשר כתב לאיש א' מאנ"ש שגשרף ה"ה יוסף
 מזוראוויץ וז"ל שמעתי מפי קדושי עליון על שאימרים ומרגלא בפומא דאינשי שאחר
 השרפה מתעשרים יען כי השתל' מדות העליונות הקדושות וסדרן כך חד"ר ולזאת אחר
 מדה"ד ששרפה מתעורר מדת הרחמים שהיא גדולה מומדת החסד שבתחלה כנודע
 שהיא מדתו של יעקב כלהו עלי מלרים מזריח מהק"ל אהק"ל כו' עכ"ל הזהב. ולכן לזה
 מעל' זכ"ק הנ"ל לאיש הנ"ל להתחזק ולבנות ביתו במקומו. ומדבריו
 הקדושים נ"ע נ"ל לדון שלכס כי איש את רעהו יחזקו נא לבנית ביתם במקומם. כי
 מזידוע דזכותא דרבים גדול יותר מהיחיד לעורר רחמים רבים לסומכס ולהרים קרנס
 ע"כ יתחזקו נא ואיש את רעהו יעזורו וה' הנותן כח לעשות חיל הוא יברכס בכל
 פוז בכל אשר יעשו כנפסס ונפסס אוהבס דושו"ע : מנחם מענדל.
אוצר החכמה

לאנ"ש הנ"ל בעת זעם ר"ס.

ו. **מכתבם** הגיעני ה' ירחס עליכס ועלינו ועל כל ישראל ואשר אמרתס להסיב
 מה אדע וזה ידוע מאלזמו"ר נ"ע באגה"ק שלו (באגרת כ"א) בענין
 מעשה הלדקה דמגנא ומללא בפירותיה בעוה"ז מכל מיני פורעניות כו' ומקרא מלא
 דיבר הכתוב פעולת (לדקה) [לדיק] לחיים יעו"ש ובאגרת יו"ד. וזפרט כעת אשר
 גלדך מאד רב הלטרכות והולאות לעניים החילים ולזמירתס הזריאות של העניים הזריאים
 ראוי שהלדקה שיתגדז כל א' יהי' ע"ז ועי"ז יעוררו ר"ר העליונים. גם אפ"ל ע"פ
 המבואר בטוה"ח סי' מ"ו דהע"ה תיקן ק' זרכות כו' כי זכ"י היו מהיס ק' כו' עד
 שחקר והבין זרוה"ק ותיקן להס לישראל ק' זרכות כו' על ס' העולס כו' יעו"ש והוא
 מהמד"ר ועס היות סעכשוו כזר מזרכין ק' זרכות מ"מ ראוי להתעורר לכונן
 בהזרכות פי' המלות כפשוטו כמ"ס בטוה"ח סי' ה'. והשי"ת זרוז רחמיו וחסדיו יזרך
 אחכס ואותנו וכל בית ישראל והסיר כל מחלה כמ"ס וברך את להמך ואת מימך כו' וזפרט
 ע"י הלדקה שנמשלה למיס כמ"ס אשריכס זרעי על כל מיס וכהי' זרעו לכס ללדקה כו' :

לדע

ז. רי"ע איגש בנפשי' זאת העלה היעולה הגדולה דהיינו שיתצוק בנפשו בכל יום לערך כמו שעה אחת שפלותו וגריעותו וגדולת הבו"ת. וגלל זה ילמוד בזה"ק או בר"ח שער ההלכה לפי שמחמת זה יכול להבפיל עלמו כמו יתרון האור מן החשך וה"ה יכול להראות החשך מן האור להתצוק מאד שפלותו וגריעותו כמו שהוא באמת. וזה הנק' בזהר מארי דחושבנא. וא"כ יחשיב באמת לאיזה לורך נתן הקב"ה חלקו באדם גרוע כזה כי ידוע שיש ב' נפשות א' נה"צ תאוות גופני' וא' נה"א חלק אלוה ממעל וזהו נשמה שנתת בי וזהו אין חילוק בין לדיק לרשע. אך בהלדיק הנה"צ היא בגלות וברשע להיפוך ח"ו. ומחמת זה הלדיק יכול לעשות תאוות גופני' הנלרכים כמו אכילה ושא"ד. וגם להיפוך הם מאבדים עלמם עקדוה"ש מחמת חלק אלוה ממעל ואין אדם עובר עבירה כו'. ובכן יחשוב לאיזה לורך נתן הקב"ה חלקו באדם גרוע כזה. אך רלינו ית' שיהי' לו ית' דבת"ח כמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ומיום שחרצ בהמ"ק אין לו להקב"ה אלא ד"א של הלכה וא"כ זה כשהוא לומד אף שלא לשמה רק כשהוא מסיח ממחשבתו עיניפת ושא"ד ונותן מחשבתו בתורה ואורייתא וקוב"ה כולא חד כו' אותי' שתורה הם כלים שבהם יוכל האדם לקרצ הדבר אללו. וידוע שיש ב' בחי'. בחי' בן ובחי' עבד. בן הוא כלוה"נ ממש מזה שאנ"ר שכל לבא השמים משתחיים לשכינה מהראוי שגם האדם יעשה כך. אך מחמת נה"צ א"א שאין שום אדם יכול להשיג זה כי למחצב"ג. לכן העלה היעולה לזה שיעשה עלמו בחי' עבד דהיינו כמו שהעבד מכבד את היכל המלך וזירק החשפה ושא"ד חילה בכ"י ועורך שם שולחן ומנודה ומטה וכסא כדי שיהי' המלך שוכן בתוכה כך ראוי שיעשה גם האדם כך שיזרוק האדם מחשבות עיניפת ושא"ד חולה בהתגברות וישים מחשבתו באותי' התורה והתפלה אף שאינו מצוין בפ"י המלות רק שהם כלים להשראת הקב"ה לפי שהם נקראים תפלו. וזהו כל המאריך באחד שיאריך לפתות מהו אחד כמו שהוא קודם שכבה"ע בן הוא בודאי לאחשבה"ע ואין בו שינוי כלל ולא ידחה* אותו מרירות כלל וזהו מאריבין לו ימיו ושנותיו. תורה נק' יום. וזה הלימוד והתפלה אף שאינו מצוין פי' המלות רק שהם כלים להשראת הקב"ה. וזהו כמו בג' עולמות בי"ע בריאה הוא מה' ילדה הוא דבור ועשי' הוא מעשה ואלי' הוא רק אלקות. ומבואר בזהר שיש בג' עולמות הנ"ל מדור של קליפות כי זלעו"ז כו'. וכן לריך ג"כ האדם אף שיש בו נה"צ לריך שיהי' בו תומ"צ להשראת השכינה. מתו"ד הוא תורה ותפלה. ומעשה זהו לדקה לינית ותפילין ובלבד שיהי' בהכשר. כמו בק"ק שהי' כ' אמות* ואח"כ עטון גניזה מחמת שהי' השראת אלקות ולריך שיהי' ג"כ בלינית ותפילין כדינא וא"ל פסולין וטעוין גניזה. וזהו אסור לעשות חפלו קודם שיתפלל לפי שהם נקראים חפלו לפי שאין הקב"ה שורה בו אף אם הוא עושה לשם לדקה בא"א להמשיך קדושתו לעולם העשי' רק ע"י השתל' מעולם לעולם ממח' לדבור ולמעשה וזהו נח"ר להצב"ה כי בית שהוא מניקה תמיד אין שם נחת כמו שהיתה צביתו לואה ועיניף ועכשיו העבד מניקה אותו כו' וד"ל :

מ"ש לבנו בעת המחלה חולי רע ה' ישמרנו.

ב"ה יום ג' י"ז בתמוז.

רוב שלום וזרחה לאהובי בני חציני המופ' מו"ה יוסף יצחק שי'.
ה. מכתבו הגיעני לנכון. הזהר והזהר שלא להחמיר ח"ו כעת לאכול מאכלי חלב בע'
 ימים שמר"ח חב כי כעת איסור גדול של הורה להחמיר בזה אשר ידוע שמאכלי
 חלב הם מסוכנים ח"ו מלד המחלה ל"ע וע"כ תאכלו צער. ואף אם שקעה המחלה במחנס.
 וצפרע שכעת נזהרים בלא"ה לאכול רק חרנגולת ומרק חרנגולת עם ריז אשר בזה אין שום
 איסור אף בסעודה המפסקת בעט"ב לכמה גדולי הפוסקים שהוצאו בעוה"ח סס' חקנ"ב.
 אף שאין לא נהיגין כן מ"מ בעת כזו שידוע שמאכלי חלב יהי' מה שיהי' מויקים ח"ו
 הנה במקום חולי לא גזרו רבנן כלל אף בע"ב עלמו וכש"כ במקום חסד דהשש סכנה
 ח"ו ע"כ גם בסעודה המפסקת יכולים לסמוך על גדולי הפוסקים המתירים מדינא
 דגמרא לאכול עופות כמ"ש בעור שס. ותלילה לא חשנה מזה. וגם בלא"ה תאכלו רק
 צער עוף בלבד עם ריז בלי ישונה. ולפעמים גערשינע גרויפין עם צער עוף בללי ולא
 מילחיקין קרופניק ח"ו בלי ישונה באזהרה ניראה ועלומה. וגם לשחות מעט יין שרי שהרי
 גם אז הזהרתיך לשחות יין טוב ולא יין למוקים ח"ו. מים אין לשחות כלל כ"א בהכרח אזי רק
 מעט מזעיר שנחשבשו לטייא ונתקדדו עם יין טיב שיהי' כשיעור המים לפחות. גם
 זאת אני מזיכרך שלא תחטנה בע"ב כלל ועיקר ולא להתחיל להתענות. וגם לאגשים
 בריאים יש להקל וכן מורים במדינתנו. ומי שירצה להחמיר ע"ע לאכול פחות מכשיעור
 ביינו שליש בילה פת בכל ששה מינוטין ודאי די להחמיר. אך אחת לא תחמיר כלל כו'
 וכן לזוג' תי'. והשי"ת ברוב רחמיו וחסדיו יצרך את עמו ויסיר כל מחלה כו' וישלח
 ברכתו ועזרתו מקודש. ויזכנו לזמן שיפכו הלימות לששין. ויקבלו החיים והשלום
 מאדה"ש אביך הדו"ש מלונ"ח. מנחם

באגרת זאת הוא ספיקא דנברי כי י"א שהיא מאדמו"ר נ"ע וי"א שהיא מבנו
 אדמו"ר הררי"ל נ"ע ששלח לאנ"ש בהיותו בקאפוסט. ונקבל האמת
 ממי שאמרו.

ט. נחפשה דרכינו ונחקורה ונשזבה עד ה' ונשזבה מדרכינו הרעים ציטול תורה
 שתלמוד תורה כנגד כולם ותפלה שהיא קבלת עומ"ש. והנה למה קדמה
 שמע ליהי' אם שמוע כדי שיקבל עליו עומ"ש תחלה כו'. הרי קבעו"ש קודם אפי'
 לתומ"ל. והוא המרומז בפסוק מנורת זהב כולה וגולה על ראשה הוא ההתבוננות בק"ש
 שמע ישראל להבין דבר מתוך דבר ולהשכיל בעיני ראי' דבר הטילד מאין ליש כמאמר
 המחדש בעובו בכל יום תמיד מע"ב. ואי לזאת הוא אחד ממש אין עוד מלבדו ממש
 כולא קמי' כל"ח ממש. רק החשך יכסה ארץ. ולע"ל כתיב* אשר עין צעין נראה כו'
 וענק עומד עליהם. פי' שלע"ל יתגלה כבוד הוי' ואז יראו שההסתר הי' רק נוחמת צחי'

ענק

* צ"ע

ענגך המכסה עליו הם המעכבים הרבים המסתירים על אור הוי' הגוהה מאין כו'. וגם המעכבים נקראים ענגך" כי ממך הכל שגס ההסחר הוא ממנו ית' כמ"ס ומזלעדי אין חלקים כו'. ואי לזאת ילעק מקירות הלז ללאז מהחשך הכפול ומכופל עכשוו בעקבות משיחא כמ"ס ועקבותיך לא נודעו כו' להיות הוי' אליו יראה שהוא צחי' ראי' חושיית הנמשך לישראל מלמעלה להיות נקלט אור הוי' צחיק חוכו עד שיהי' בכל לבי דרשתיך. ועי"ז יבוא לצחי' ואהבת כו' בכל לבבך ובכל נפשך ממש לבטל כל רעונותיו הזרות וכמזכר באגה"ק ע"פ להשכילך בינה וכו'. וזהו צח"ז נרות המנורה כי יש אהבה כמים ואהבה כרשפי אש וכו' שנים זיתים כו'. הגה הזיתים לריכים כתיסה וטחינה הוא צחי' כוזב ראש והכנעה להכניע גשמי' וחומריות הגוף ולבטל רעונות זרות כמארז"ל לעולם ירגיז אדם וכו'. והגם כי זהו דבר הקשה יזכיר לו אשר יום לה' על כל גאה ורס אשר ישליך אדם כל חמדת העולם ומאין דאמר שהקצ"ה ותרן כו' כי הכל נתון בערבון. ומזלעדי צחי' כתיסה וטחינה וביטוש הגוף לא תפעול ההתבוננות בנפש לבוא מההעלם אל הגילוי להיות ואהבת כו'. וענין שנים זיתים הוא צחי' ימין ושמאל תפרוטי דהיינו צחי' ימין הוא אהבה ושמאל הוא היראה להיות ירא הטא כירא מדבר המזיק ולברוח מן העבירה כבורח מן הארי שלא למרות עיני כבודו ח"ו המבין ומאזין ומביט על כל מעשיו ואין דבר נעלם ממנו ואפי' שיחה קלה וכמארז"ל ודע שהכל לפי החשבון. והלנחירות המריקים זהו הוא צחי' שמחה של מלוא להיות שש ועלז צהוי'. וכ"ז הוא קבלת עומ"ס שקודם לחומ"ל כי הוא ראשית מהשצתי. ואי לזאת כל אשר נגע ה' בלבס ראוי להס לאמץ לבס בגבורים למען מה שאנו מלוויים ועומדים ומוזהרים מרבותינו נוחי נפש כ"ע לחוס על נפשותינו בענין החפלה להאריך בתפלת השחר לא פחות משעה ומחלה עכ"פ ולהתחיל כולם ביחד ובקול שמעורר הבונה ולא לשיח שיחה בטלה ולא להתהלך אנה ואנה ח"ו. ואח"כ בענין התורה לעסיק בתורה ברבים וביחוד כל שעה שאפשר ממש לא יתן דממה ח"ו וכלשון מארז"ל כל המקבל עליו עול תורה דפי' עול לאפוקי ממה שיוכל למלא קולות לומר שיאל ידי חובתו בפרק א' שחרית ופרק א' ערבית. אבל באמת לא ילא י"ח כשאפשר לו לעסיק כנ"ל כי אלו דברים שאין להם שיעור. והגה ארז"ל אמר הקצ"ה בראתי ילה"ר בראתי לו תורה תכלין כו'. וכתיב הלא כה דברי כאש. וכמו שהאש מפעפע את הברזל כך התורה משברת הילה"ר. וא"כ מאחר שזלר האדם ועושהו מעיד לו שאין לך רפואה ותרופה אחרת לשבר הילה"ר רק התורה לבדה א"כ המתחכם כנגדו לומר שיבטל ולא יסור אינו חס על נפשו ממש וכמו ששמענו כמה דרושים טובים מאד שתורה ותפלה מקבלים דין מן דין. ע"כ הגם שבודאי עוסקים בתורה כו' אך לא נלרכה אלא להעדפה והירות וזריזות בזה כו'. ואולי ירחם ה' עלינו לגאלינו כי כל המקבל כו' ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה :

סגולות מרבינו הגדול נ"ע ששלח אדמו"ר הרי"ל נ"ע לאנ"ש דליעפלי' בעת זעם ר"ל י. ה' ישפות שלום וכע"ס לכ' ידידי הנגידים המיפלגים היותיקים שי' דק"ק ליעפלי'. מכחצם קבלתי יהי רל"ן מלפני השי"ת שיקיים צכס כמ"ס שהסירותי מחלה מקרבך.

ומוס"פ

ומוס"פ לעטיל סגילות מכחאזמו"ר נ"ע בג"מ ויקבלו החיו"ם והזרכה בכל כו' ידידס
דו"ס מלוג"ח: יהודה ליב.

נכון ללמוד בכל זהכ"נ או כאו"א בביתו פ' קטרת עם פירש"י (בל"א או פאר
עיי"ן) היינו צפ' תלום מן ועשית מזבח כו' עד סוף. צפ' תשא פרשה א'
פסוק כ"ב עד סוף ל"ח. וצפ' קרת סי' ט"ז מפסוק ל"א עד והמגפה נעלמה. גם
לקרות פרשיות הנ"ל שנים מקרא ואחד תרגום. גם מי שאפשר לו ללמוד ברמב"ם
ח"ב מענין הקטרת מופ"ג להל' תמידין עד סוף הלכה י"א. והשי"ת צרוב רחמיו
וחסדיו יסיר כל מחלה מאתם ומעלינו ומכל אחי"ר. ולהרבות בלדקה כן לדקה לחייס:

10/08/2018

ונסיים האגרות באגרת יקרה מרבנותינו ז"ל שבאה"ק תיבב"א.

גידון שאלהם האריך להתנהג כעת נחין מאד וא"א להאריך ואי"ה כשיתרחש ניסע
מהבא להתם אצוא בארובה וכעת אקלר. והטיקד שיהי' עת קבוע בכ"י
ללמוד ספרי מוסר כמו ר"ח וסה"י לר"ת וס' חרדים וצפרע צס' הזמר ויזהר ללמוד
אותם בשעה שיש לו מעט התעוררות היראה והאמונה וזודאי כשילמוד צעת שהוא
דבוק מעט להכמה השי"ת ימליא לו כפלי כפליים לתושי' ומקרא מלא הוא תן לחכס
ויחכס עוד דהיינו צעת שהוא דבוק מעט לחכ' שהיא היראה בתהלה יתן לו השי"ת
אור תורתו ויאורו עיניו. ועוד כי את אשר יאהב ה' יוכיח ויעזרהו להפיץ חצינה.
אבל שלא צעת הנ"ל נאמר עליו לא יחפון כסול בחצינה וד"ל. וקביעות הלימוד גמרא
ופוסקים. ויראה בכל שעה ושעה לדבוק א"ע להשי"ת וליראתו שיהי' לימודו בלתי לה'
לבדו ואם יראה בעלמו שנתגשס לבו וספרי מוסר אין מועילים לו אזי יראה להתמיד
בלימודו יותר ויותר בכל מה דאפשר כי הלא כה דברי כאש כו' ואור שברא השי"ת
בשי"מ"צ גנוז ללדיקים והיכן גנוז אס לא בתוה"ק ואם יתמיד ויחפש בחיפוש אחר
חיפוש יעזרהו השי"ת בזודאי וכולי האי וכולי שיראה ה' כחוט השערה וגם לבקש ולהק
מלפני ה' עזרה ג"כ כי כל החכמים וכל השבלי' כאין נגדו רק בעזר ה' אין מעלור
לו להושיע אפי' במעט שפלות*. גם יראה כל א' שיהיו לו חברים הבדוקים לו לפי שכל
שרולה רק האמת ורולה בכל לבו ליפטר ממוקשי הרע דהיינו מתאיות ומלביעות
ומסקרים אזי ידבר עמו בכ"י כמו חלי שעה לגנות מדוהיו הרעים שיראה ע"ע וכן
חזירו להיפוך ובשירגיל עמו אזי לא יתבשש ממנו ויודה על האמת וגמלא ממילא השקר
צ"מ יפול והאמת יתהיל להתנוץ. ולמע"ה להרחיק מאד מלצין וקלי הדעת ח"ו הרחמן
יילגו מזה. סוף דבר שיראה תמיד האדם לעיין ע"ע בכל מדה ומדה ובכל ענינים
גשמי' שלו ולא יסיה דעתו אף רגע אחת וד"ל:

* י' דל"ל שגנות

חמישים אמרי קדש משלשה עמודי עולם רבותינו הק'. רבינו הגדול נ"ע ובנו כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע ונברו כ"ק אדמו"ר הצ"צ נ"ע. זכות בולם יגן עלינו ועל כל ישראל.

סור מרע ועשה טוב. הענין שיש בנ"א המעבד אותן בעבודת הצורח המר"ם שיש לו מהרע שלו שרואה אותו בגשמי' דהיינו שרואה העבירה שעשה במעשה. וגם יש בנ"א יושבי אהל שאינם עושין עבירה בגשמי' והוא עמוך אללס ועם עיניו מראות את הפסולת שלו שהוא עבירות קלות שאדם דש בעקביו רק שידוע לו מחמת שאינו עלהיו"ע שהיתה באיזה פני' רעה ח"ו או באיזה רעה אחרת שאם היתה עלהיו"ע היתה מביאתו לידי תפלה כידוע או שהיתה מביאתו לידי חשק לעבודת הצורח. והנה אדרבה תורתו מביאתו לידי בלבול הדעת ומחמ"ז מבין שהוא ע"ל הרע אבל אינו רואה הרע בפרטיו' דהיינו המעשה הרע אשר עשה וזה נק' בלבול הטוב שהטוב מצולבל אללו שאינו יודע אם הוא טוב כידוע כי אינו צבירור רק מחמת הוכחה שמוכית ועי"ז הוא בא לידי בלבול הדעת ואין יכול לעבוד את ה' ונפול במר"ם. ובאמת הוא בטות גדול. דהנה כבר מבואר בתלים נ"א והטאתי נגדי תמיד תשמיעני ששן ושמחה הגללה עלמות דכית כו' וצחי אלקים רוח נצברה לב נשבר כו' ולכאו' הוא תמוה אך יכול להיות וחתאתי נ"ת דהיינו להכיר בחטאיו וזהו"ע המר"ם ואעפ"כ יהי' ג"כ השמיעני ששן ושמחה. ואמר עוד וצחי אלקים רוח נצברה שיהי' בעבירת הלז ואך יכול להיות ביחד עבירת הלז וששן ושמחה. והענין הוא כי באמת יכול להיות זה שיהי' ביחד אבל לא כל אפי שזה בזה וא"ז אלא לית"ס. אבל לכל אדם העלה כך הוא. כי הנה מבואר בזה"ק אע"ל דלא סליק צי' נהורא מצטעין לי' וסליק צי' נהורא גופא דלא סליק צי' נהורא דנשמח מצטעין לי' וסליק וכנ"ל. והענין יובן כי יש מחדו"מ וזה נק' נשמה והס ג' צחי' נר"ן שהוא מחדו"מ כידוע ויש צ' צחי' המאיר להם ונותן בהם חיות והס אהוי"ר שזהו כל"נ. והנה נשמה יש לכל צר ישראל שהוא מחדו"מ. אבל המאיר אינו שזה לכל כי הכל הולך אחר החיות שמהי' אותו דהיינו אהוי"ר שאם יש לו אהוי"ר לצורח אזי גם המחדו"מ בתאוות ושאר ענינים הם ג"כ להצורח כי הכל הולך אחרי שורשו הנחי' אותו שהוא אה' אב ותולדה מלטרף להאב עד"מ אם יש לאדם איזה תאוה רעה כגון אכילה אזי רואה למלאות תאוותו במחדו"מ בכל האופנים שהוא לריך בכדי שימלא תאוותו הרעה וכן להיפוך אם יש לו תאוה לעבודת הצורח ג"כ כנ"ל. וזה מובן הענין ופי' הפ' כי עונותיכם מזדילים ציניכם לבין אלקיכם. והענין הוא כמ"ס כי כאשר האדם מהשב איזה דבר או עושה במעשה איזה דבר אזי הנשמה מלוכשת באותה דבר כי הנשמה היא מחדו"מ כמבואר ובידו לעשות או לדבר ולחשוב איזה דבר שהוא רועה וכשמחשב או מדבר או עושה דבר אזי מלביש את המחדו"מ באותו דבר ואותו דבר הוא מקיף אותה ונעשה לה מלבוש. והנה כשאדם מחשב ומדבר או עושה איזה מעשה שאינו בעבודת הצורח או מח' רעה או דבור רע ומעשה רע. הנה אותה המח' והדו"מ רע נעשה להנשמה לבוש ובגד וזהו בגדים הלוואים. והנה הנשמה היא הנילון שבתוך הגוף הנחי' את

את האדם שהיא חלק אלוה ממעל כאמור כי על כל מולא פי ה' יחי' האדם וזנ"י
עצמת"ת והיתה כלולה במח' של הקב"ה ואח"כ נשתלשלו בלמלומים למלום אחר למלום
עד שבאה בתוך האדם והחלק אלוה ממעל כל תשוקתה לעלות למקורה הראשון למקום
שנחלצה משם להיות תמיד דבוק בהוי' ז"ה שהוא מקור הראשון. והנה כשירדה הגשמה
במחדו"מ של תאוות רעות ונעשה לה צגדים לואים הנה נעשה הלבוש הזה למחילה
והפסק צינה וצין הקב"ה וזהו כי עונותיכם מזדילים כו' אבל מי שמיש אל לבו דבר
זה שבדאי נעשה מחילה והפסק צינו וצין קונו בחושבו בדבורו וצמעשו הרעים בודאי
יראה לפרוש מזה ויהי' כל מגמתו ותשוקתו שיהי' הגשמה דבוקה אל שורשה ומקורה
אשר נעלה משם והוא ע"י תורה ותפלה כגון חומש שהוא אור גדול שלמלס הקב"ה את
אורו בלואי' הק' כי אורייתא וקוב"ה כולא חד ואורייתא מחכ"ג ונאלל' מחמתו בלואי'
הק' וכשמחשב ומדבר בתורה בכל כחו נמלא איתו הדבור והמח' נעשה לבוש לגשמתו
והלואותיו המה ג"כ לבוש לאורו של הקב"ה ונמלא הגשמה דבוקה בו במקורה הראשון.
וכן צנו"כ שחברו הגבאים ע"פ רוס"ק וענין רוס"ק שנאלל להס אור גדול וחלק אלקי
מומעל והס למלמו אורו בלואי' וכשמדבק בלואי' נמלא הוא דבוק בהקב"ה. וכן
בתפלה שהתפלה מתחלת מהודו לה' שהס פסוד"ז והס פסוקי תהלים שא' דהע"ה שהס
ברוס"ק. ומיולר אור עד גמירא הכל נחקן ע"י אנכיה"ג שהס חגי זכרי' ומלאכי וגם
הס עשי ברוס"ק כמבואר וידוע ע"פ כתבים שהכל בסדר נכון. והנה כשהאדם מתפלל
ולומד חעפ"י שאינו מצין פי' המלות לתכליתו חעפ"כ לריך לעשות בכל כחו כי מי
הוא שמצין לתכליתו גם מי שידע אינו יודע לתכליתו. אך העיקר כשעושה בכל כחו
נמלא הוא מלמלס מחודו"מ בלואי' הק' שלפין ועמון אורו של הקב"ה ונמלא הוא
דבוק בהקב"ה. וז"ש דהע"ה שבתי צבית ה' כל ימי חיי לחזות צנועס הוי' ולבקר
בהיכלו כי ילפגני בסיבו כו'. והענין שא"ל לחזות צנועס ה' כי א"ל לסבול אירו שהוא
חל"ס ז"ה כ"א ע"י למלימים והוא ע"י כי ילפגני דהיינו הגשמה שהיא חלק אלקי ממעל
צפוכו של הקב"ה המקיפים אורו ועי"ז הס מקושרים בזה בקשר של קיימא וזהו בא

אחה וכל ציהך אל התבה דהיינו בכל כהך דהיינו הגשמה אל התיבה :

והנה המניעה לזה שא"ל לדבק ח"ע כנ"ל ע"י כי עונותיכם מזדילים דהיינו ע"י שהלבוש
מכסה את הגשמה בצגדים לואים ע"י מחודו"מ הרעים וא"ל להאיר להגשמה
מאור המאיר לה ומחי' אותה שהס חלוי"ר מחמת שהגשמה מלוכשת בצגדים לואים.
והסגולה לזה אמר זוהר אעא (שהיא הגשמה) דלא סליק צי' נהורא (דהיינו האור
המאיר לה והוא מחמת הצגדים לואים שמפסיקין) מצטטין לי' פי' משצין את המחילה.
והעלה לזה איך לשבר את המחילה הוה ע"י והעלתי נ"ת שיהי' חלוי' שהס צגדים
לואים לנגדו תמיד. והענין הוא זה שגשארה מחילה מחמת עבירות הקלות בחושבו
שבצבירות הקלות אינו עושה שום מחילה ולבוש לואה כ"א בעבירה חמורה שחייבים
עלי' כרת או מיתה צי"ס או מיתה צידי אדם או מלקות אבל ע"י שארי עבירות כגון
לה"ר ורבילות או לילנות ודצ"ע וה"כ אינו עושה שום הפסק ומחילה אבל בחמת הוא
עשות גדול כי מלמלס נשמתו מעט מעט בלבושים הלואים בעבירה הקלה כאשר מבואר

שמלכ"ס

שמלצים הנשמה במחדו"מ שהוא עושה ואח"כ היוזר חלילה ועושה עוד מעט לבוש לואה
 בי אין נוהרים בזה מחמת גדול קלות העצירה שאינה חשובה למאומה כמו שנראה
 לעינים בעוה"ר שאינם נוהרים בזה כלל מגדל קלות העצירה דהיינו לה"ר רכילות
 ודב"ט ולילנות ועושים וחוזרים ועושים ומעט מעט מלטרפין לחשבון גדול ומעבין את
 המחילה יותר משאם עשה עצירה חמורה אחת. נמלא יכול להיות שחייב על עצירות
 הקלות כמו על עצירה חמורה כי עון חומר העושה שבא על העצירה חמורה הוא מחמת
 שטעה המחילה גדולה בינו לבין המקום ואינו יכול לקבל האור המחיל אותה לכן חייב
 מיתה. אבל אם הוא עושה בעצירות הקלות מחילה גדולה כ"כ בעצירה חמורה א"כ
 חייב מיתה ג"כ כמו שהוא בעצירה חמורה. והו' אין אדם עיבר עצירה א"כ נכנס
 בו רוח שטות כי צודאי בשומו אל לבו שצודאי יעקור א"ע משרש הראשון צודאי לא
 יעבור שום עצירה אבל מי הגורם שיטעה הוא רוח שטות וטעות בחושבו שאינו עושה
 הפסק ומחילה בינו לבין קונו :

והנה יש עוד דבר שאין הטאתו נ"ת הוא מחמת חושבו מה שעבר אין ולא עשה שום
 רושם כלל כ"א בשעת מעשה אבל באמת הוא עשות גדול כי צודאי אע"פ
 שהלך ממנו הדבור ואינו אללו אע"כ הוא קיים בעולם האויר והוא נלחי. ומשל לזה
 כמו שהאדם מדבר ואדם אחר עומד מרחוק ואינו רואה אותו ואינו יודע שהוא מדבר
 אבל באמת הוא מדבר אך המניעה הוא מחמת שאינו רואה אותו ואינו שומע כך
 אותו הדבור והמת' שטעה עומדת באויר נלחי' אך אינו שומע אותו כי הלך מפיו ליסוד
 האויר ועומד שם וגשאר שם הרושם. ומ"ש כל דבור בלא דו"ר ל"פ לעילא היינו אינו
 פורח לעולמות עליונים והיכלות עליונים. אבל צודאי פורחים ליסוד האויר וגשאים
 שם ונמלא אוהן המחדו"מ שטעה נשאר והנשמה מלוכשת בהם צבגדים לואים :

והנה מופת חותך לכ"ז ענין ק"ש שעל מטתו שחיבר הרמב"ן והאר"ז ל שמבואר שם
 אם פגמתי באות פלוני ונתחייבתי סקילה או שאר מיתות צ"ד צודאי אינם
 באמרים לצנ"א הנמוכים אלא אפי' ליח"ם ולדיקים לאומרים צי"ו והראי' לזה שמבואר
 לשם כוונות גדולות ע"פ סיד וזהו כ"א ליח"ם וא"כ עליהם ג"כ הדברים אמורים.
 והנה לדיקים צודאי אינם עוברים צי"ו עצירה שחייב עליה מיתה כגון סקילה ועכ"ל
 שאפשר לעשות ע"י עצירות הקלות מחילה מפסקת כמו בעצירה היותר גדולה. והסגולה
 לזה לסתור המחילה ע"י וחתאתי נ"ת שיהי' תמיד אללו לזכרון ולא להקל ע"פ שיהי'
 לו שצירת לב על חטאיו ויאמר הודוי צפיו ולבו שוין. ויהי' אללו עזיבת ההטא ויכיר
 בשפלותו שהוא עני במעשים ועשה במעשי' הרעים מה שעשה וגרם מה נגרם וזהו ע
 חשובה כמו שבארתי כמ"פ שהיא חשובה. דהנה יש ה' עילאה וה"ת. ה' עילאה הוא
 מחדו"מ של הקצ"ה צפוי' עליונים אצ"ע סיד ישראל עצמ"ת. זה"ת הוא מחדו"מ דלמטה
 אחר שנאללו ממנו ובאו אל האדם והיינו תשוב ה' שבאות ה' יש ג' קיין שמרמו לג'
 צחי' הנשמה מחדו"מ שהי' עד הנה מלוכשים צבגדים לואים ולא הי' ביכולתה לדבק
 בו ולעלות במקורה ושרשה הראשון :

והעצה לזה איך ומה ובאיזה ענין לסתור המחילה. הנה כבר ידוע בהגעת כלים ליודעים שיש הכשר בהרחה ושטיפה ויש שלריך הגעת חמין ויש שלריך ליצון. והענין שיש דברים הנק' דב"ט עיני מלחמה ושיחה בטילה והם דברי הבאי שאין בהם עימאה ח"ו רק שאין בהם קדושה ג"כ כי דיבור לורך גבוה. וזה נק' דב"ט דהיינו שהם בטלים בלי קדושה והם כמו איזה עפרורית שנפל ועומר על הצגד אך אינו נבלע בתוך הצגד וא"ל הצגד כ"א לנער אותו רק בנענוע מסירס מן הצגד כך שיחה בטילה יכול להסיר מן הגשמה בקלות בנענוע אותה. ויש עבירה שהיא עושה רושם ואינו הולך כ"א ע"י הגעלה בחמין. ויש שלריך ליצון באור דהיינו שעל אותן העבירות לריך שבירות לב יותר. וזהו לב נשבר ונדכה חלקים לא תצוה :

והנה אחר שבארנו שלריך שיהי' ותעלתי כ"ת ממש שלא לשכוח שיהי' שבירת לב. אך עדיין לריך לזה תנאי שלא ישאר במר"ם ולא יהי' ביכולתו להרים ראש מהמת גדול המר"ם שלא יוכל להרים ראש לעבודת הצורא וא"ל תכלית המכוון כי תכלית המכוון הוא בהסיר הצגדים לואים ע"י השבירות לב ועי"ז יהי' ביכולתו לדבק בשרשו והדיבוק הוא ע"י התו' והתפלה כמשנ"ת וכשיפול במר"ם בחושבו שאין תשובה למכתו א"כ אינו יכול לעבוד השי"ת ואיך יכול לעלות לשרשו. וז"ש דהע"ה תשמיטני ששן ושמהה שאחר שבירות לב בא לו ששן ושמהה דהיינו באמונה וצטחון ברוב רחמי וחסדי ה' שמקבל שבים ובלי שום פסק שנתכפרו עונותיו ויהו ברית כרותה ליג"מ שאין חוזרות ריקס והיג"מ הם נושא עון ועיבד על פשע. אך לאו כל מוחא סביל דא שבירת לב וששן ושמהה ציחד. לכן העלה היעלה שראה כ"ז לחלק לב' חלקים. דהיינו שיקבע זמן לילה ו' בשבוע לחזור על הראשונות שיהי' ותעלתי כ"ת וצוה האופן שיקרא ק"ש של הארזי"ל עד גמירא בלב נשבר ונדכה עד תכלית השפלות שכמה גרם למעלה בעוה"ר שטעה צגדים לואים להגשמה ונעשה מחילה ביו לבין המקום ותחייב כל המיתות וצוה ישבור לבבו הגוף והחומר ויכיר בשפלותו מאד ואח"כ יחשב כמה גרם למעלה דהיינו גלות השכינה. וענין גלות השכינה כי יעקב חבל נחלתו דהיינו השתל' מלמעלמ"ט עד"מ כמו החבל ארוך שראשו ה' אחוז למעלה וקלעו הצ' מגיע למטה בארץ וכשמנענע הקלע הא' אזי מתנענע כל החבל מראשו ועד סופו. והנה כשהאדם למטה מלבים את גשמתו בצגדים לואים כביכול גם למעלה שרשו מלובש בצגדים לואים. והנה כל רצינו וחפלי להשפיע לבני' ובאמת שונא את העכו"ם מאד עא"ק במצו' צפ' אהבתי אהבם אמר הוי' ומהמת שמלבים הגשמה בצגדים לואים ומוליך הגשמה למקום הקליפות הלא לריך להשפיע להם מחמת שהגשמה מליבשת בהם וזהו נפלה עטרת ראשינו וא"ל להאריך מחמת כבוד ענג שבת. וזהו תיקון הלכות של הארזי"ל שמבואר שם כל הענין של גלות השכינה ובדאי יפול עליו אימה גדולה בראותו זה בשכלו. ויקרא כל הסדר של תיקון הלכות עד גמירא לפי סדר הארזי"ל ואחר כל הסדר דהיינו אחר שבירות לבו על צ' דברים הנ"ל יגמור בדעתו שבדאי נתכפר לו כל עונותיו ויתיישב בדעתו שמכאן ולהבא לריך לעבוד את ה' בשמחה. אך שלריך שיהי' השצרון לב' תמיד לזכרון רק שלא יהי' עוסק בזה כל הימים מחמת שאינו יכול לעבוד את ה' בשמחה אם הוא שפל ונצוה.

והוא

והוא עד"מ כמו ממחרת יוכ"פ שכל אדם שמח ועוץ לב וגכנס שמחה בלבו שהקב"ה מכפר לו על כל עונותיו כמארו"ל שצריך להאמין דיוהכ"פ מכפר ואעפ"כ לבו נשבר מאד באותו זמן כמו שעינים רואות בחיש. ואח"כ יקום בצוקר וילבש הטלית ויחשוב בדעתו שבשלוש טלית ומחטעף זו הוא ענין גדול ע"פ סיד שזהו מעטה לבשו. וע"כ מכסה ראשו בעיטופו ומסבב עלמו באורות עליונים. ואח"כ כשמיני תפילין יש בהם ג"כ אורות עליונים שכל פ' יש בה אור גדול מספי' עליונות פ' ראשונה מרומז בכתר ופ' ב' מרומז בכתב' כידוע לי"ת. ואעפ"כ לא יוסבב בדעתו שהוא עובד השי"ת וידע שהוא בשפלותו כמו שהי'. ואעפ"כ הוא מלווה ושישה. ואח"כ כשמתפלל יחשוב בדעתו שהתפלה היא סולם מולב ארלה וראשו מגיע השמימה כמצו' בזה"ק כמ"פ. וכשמתפלל אחי' פסוד"ז צריך להתפלל בשברון לבב להכיר בשפלותו ויהי' כל מגמתו לדבק עלמו בשרשו ע"י האותי'. וזהו אל תעש תפלתך קצט אלא רחמים ותחנונים לפני המקום. ולשון רחמים ותחנונים לכאוי' אינו מוצן שא"א לומר כפשוטו לבקש תחנונים בענין מה צריך שזהו ע"מ לקבל פרס. אבל הענין הוא שיהי' בשצירות לב בשפלותו. ותכלית התפלה יהי' שעי"ז ידבק בהקב"ה. וזהו אל תעש תפלתך קצט דהיינו לגרמך אלא רחמים ותחנונים שיהי' לפני המקום דהיינו שידבק בשרשו. ובשפלותו יוכל לעבוד את הבורא לשבר המחילה המפסקת. וזהו מהחט" זרועות עולם :

עוד יחשוב בשעת שצירות לבו שכמה גרם למעלה בעוה"ר כמצו' ל. וכמבואר בכחצים ע"פ עיני ה' משועטות בכל הארץ. ועיני ה' הם הממונים שנתמנו להשגיח על כל מעשי בני"א וזהו עובדא שלהם להשגיח על כל יארי מעללי איש וכשרואין שהאדם עושה דבר עבירה ושקטת אזי הם נעשים עמאים בהשגחה זאת ולריכים עבילה בנה"ד בס"ה עבילות. ואחר גמר הסדר הג"ל יאמין באמונה שלימה שבדאי נשברו המחילות והשקיות שהי' צינן וצין קונו. ויהי' לו נח"ר וישמה בחלקו ויכיר מקומו ולא ילך בגדולות ובנפלאות לומר שצריך עדיין יותר ויותר. וגם למעלה יש נח"ר מזה כמו למשל בן מלך שהי' בשבי' במקום אופל ואח"כ כשיצא משביתו שמח המלך מאד על חזרתו בן הדבר הזה הנשמה היא חלק אלוה ממעל שירדה בשבי' בצגדים ליאים והם הקליפית וענין קליפה כמו אגוז שהקליפה מלמעלה ובחוכו הפרי ובהסיר הקליפה ע"י שצירה ישאר הפרי. וזהו אהמ"ס דהיינו שהא' בלבו היא מסותרת בצגדים הנואים ובהסירו הצגדים הנואים אזי ישאר הא' בהתגלות כצראשונה שנא' צנים אחס לה' אלקיכם ויהי' לו נח"ר גדול כמלך שהחזירו לו בנו משביתו. אך כבר אמור כמ"פ שלשור המחילה אינו שיה על כל עבירות כי יש שדי בשטיפה ובענוע ויש שצריך הגעלה ויש שצריך ליצון וזהו ע"כ ויהי' ק וגיהנס ויש עבירות שדי לו בכה"ק בענוע בעלמא ויש שצריך ליצון באור ע"פ מדריגות שיש ז' מדורי גיהנס וכו'. והנה יש כמה עבירות שדי להם בזה העולם בשברון לב ועזיבת החטא ויש כמה עבירות שצריך לתענית. והנה תענית יכול לפטור בצדקה שעושה. דהנה כל עיקר התענית הוא שיהי' שמח בחלקו ולא ילך בגדולות ובנפלאוי' ויהי' שמח בחלקו הן בתורה הן בלימוד ויחשוב בדעתו שבדאי הקב"ה רחום וזהו צר"ר בלי סוף וגבול וזהו נולד חסד לאלפים ואותי' נולד הוא לנו

במשפיע

שמשיע רחמים בלנורות ואלפים מדריגות. והנה אעפ"י שא"ל יסורים מחמת הלדקה שבושה אעפ"כ כשאלה הקב"ה איזה יסורים יקבלם מאהבה כי בודאי הוא לעוצתו ואדרבה יהי' שמח בחלקו בזה שזכו סימן טוב שנתקבל תשובתו להקב"ה כי את אשר יאהב ה' יוכיח כמארז"ל תשובה תולה ויסורין ממרקין. וא"כ התשובה והיסורין ממרקין שיהי' גמר ואם לא שהי' תשובתו נתקבל לא הי' יסורים באים עליו. וזוהי יכולת ממנו דאגת הפרנסה וערדת מזונותיו כי בודאי לא ידאג כלל אם הי' ברלונו כי בודאי לעינתו וכן טוב לו :

10/08/2018

ב הנה ארז"ל הבא לעהר מסייעין אותו. והנה אנו רואים כמה בנ"א שיש להם הולאות ועררות רבות להתייעץ על עבודת ה' ואעפ"כ אין מוסיפים בעבודה. אך הענין הוא שבודאי מסייעין אותו אך הוא אינו יכול לקבל הסיוע מפני שיש כמה קטרונים על האדם שאין מניחים אותו לעשות תשובה כראוי ומפשפשין במעשיו ומזבירין עונותיו כי לא כל אדם נקל יזכה לעשות תשובה הגם שמסייעין אותו כ"א כאשר יתחוק במאד מאד בעלמו. כי ארז"ל יפה שעה א' בתשימט"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב. וזה ידוע שיש כמה קטרונים ודינין ועונשין עד שמניחים אותו לעוה"ב לצוא לתענוג האמיתי ואם יש עליו עוד איזה דגוד עון ואשמה בודאי מעכבין אותו ע"י הקטרונים. והתשובה תשובה במעלה יותר מעוה"ב כי יפה שעה א' בתשובה ממילא יש קטרונים נגדו אם הוא ראוי לכך לעשות תשובה נקל עד אשר יחזיק במעוה. והעלה היעולה לזה הוא עדש"א בא חצוק והעמידן על אחת ולדיק באמונתו יחי' דהיינו שלכל עשיית איזה מלוא מתרי"ג מלות לריך האדם להיות באמונה זו שהשכינה שורה בעוה"ז ההיא דהיינו אם אדם לובש עו"ת כשרים כד"ת זאת המלוא היא כלי שבו ישרה הקב"ה ואז נק' המלוא ההיא שכינה ששוכן בה הקב"ה וה"ה בכל תרי"ג מלות ובכללה כל הלימודים שאדם לומד בכונה הן חושב"כ או בע"פ המחדו"מ שבמלוא או בלימוד הם כלי שבו שוכן השי"ת כנ"ל :

וראבין זאת גאמר כי כתי' מבשרי אהיה אלוה. והנה הגשמה ש"א ממלא את כל הגוף בכל אשר קטן וגדול שם הוא ועיקר מקום שכינתה במוח ומשם מתפשטת לכל רמ"ח אברים ושם"ה גידים כך כביכול הקב"ה ממכ"ע וסוכ"ע ובתוך כ"ע כי הוא א"ס ואהיה הוא עד שלא נבה"ע ואהיה הוא משנבה"ע אני הוי' ל"ש ואעפ"כ מקום שכינתו במקום א' ומשם מתפשטת והי' לד"ר כל העולמות וצעת ברה"ע הי' מקום מנוחתו כבוד למעלה ברקיע הז' אחר הע"א אד"ר ושאר הידורות עד שבא ארע"ה ופעל בעבודתו והורידה לרקיע הו' בא ילחק והורידה לה' בא יעקב והורידה לד' בו' עד שבא משה והורידה למטה לארץ בכדי שיהי' יתרון האור מן החשך והקב"ה חפץ שיהי' לו דבת"ח. זכן יראה האדם כנגעי עלמו ויפשפש במעשיו ובדבורו ובמחשבתו שיהיו ראויים להיות מקום לשכינת עוה"ז. ובעונותיו נעשה ר"ל מרכבה לקליפות שהם שקף ומתועב כ"כ עד שלא נמלא שום דבר לכנותם לגנאי בלשוניו הק' כי הם מאוסים מכל עינופות ולואה וב"ד המאים. ולכן יחזק האדם א"ע לעשות תשובה וללמוד תורה ולעשות מלות בכדי לעשות בהן מקום לשכינה כנ"ל ושיהי' יתרון אור מן החשך של עלמו. ואם ילמוד ויעשה עד"ז לא יהי' ביכולת למקטרגים לקטרג עליו מפני שאין כוונתו לעלמו רק בשבילו ית' כנ"ל

כנ"ל. וזהו צנין גדול לכל עשיית התרי"ג מלות ותורה בכלל זה. והיסוד לזה משארז"ל
 בצרכות לעולם ירגיז אדם יל"ע על יל"ה ר וגם ארז"ל מי שיש בו גסה"ר אומר הקצ"ה
 אין אני והוא יכולין לדור. כי הגה יש צ' נשמות באדם. הא' היא נפש הרוחני חלק אלוה
 ממעל שהוא יל"ה ע' וא' נה"צ שהוא היל"ה ר. ונה"צ נק' גסה"ר מלשון גם ועצ רוח מלשון
 רוחני' וכשיתחזק הנה"צ אזי נק' גסה"ר ואינו יכול לעשות שיהי' במעשיו דירה להקצ"ה.
 ועלה היעולה לזה שישבור את רוע לבו דהיינו שילוס בכל שבוע לא פחית מחלי יוס ויהי'
 לבו נשבר ויהי' ממארי דחושבנא ויתודה בגודל מרירות על כל מה שפעל ועשה בזה
 השבוע ולהיכן הי' מרכזה כי יש לכ"א מהמח' היכל שמנונה באים לאדם המח'. המח'
 קדושה באה מהיכל קדוש. ולהיפוך ח"ו מהיכל עומאה. והכל לפ"ע המעשה או הלמוד
 מקרא או משנה או גמרא או פלפול וקבלה ומהיכל שלו באים כל השכלי' בלימוד ההוא.
 ובדבר המותר והרשות יש היכל רשות כמו היכל נוגה ובדבר העבירה יש היכל הקליפות.
 לכן יפספש במעשיו להיכן הי' נוטה מחדו"מ שלו בזה השבוע וכשיהי' לבו נשבר ונדכה
 כתי' לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה ובתי' אשבין את דכא מלשון דכו במדוכה לכן לריך
 לשבור לבו הדק היעב ויקבל עליו ד' מיתות צ"ד כמו"ש ששטרי ליון שבדאי פגם בהשם
 כמבואר שם וידבר אל עלמו דברים רעים על מעשים רעים שלו ובאזיה מקום הי'
 מרכזה כנ"ל. וזהו ירגיז יל"ע על יל"ה ר. ואחר שיהי' בעלצות ומרירות ויהי' לבו נשבר
 ישמח א"ע בהוי' חנין המרצה לסלוח וזהו בכל עלב יהי' מותר מעלב הנ"ל יהי' לו
 מותרות הנ"ל שיהי' שמח כנ"ל. ותדע להיכן נוטה מעשה כנ"ל כי הגה המלאכים הנק'
 עיני הוי' המשיחים על עיני מעשה כנ"ל צעוה"ז בהגיע עתה לומר שיר ושבתה להקצ"ה
 לריכים לעבול שם"ה עבילות בנה"ד מחמת שקלטו ריח רע בהשגחתם על מעשה כנ"ל
 שאינם עובים. ולהיות זהיר בטבילה אפי' אחר דבר המותר. ותוכף שיעמוד ממטחו
 יתפלל וילמוד וישמיע לאזניו מה שהוא מוליא מפיו בכדי שיהי' מרכזה בשכל ומוח וקול
 ודבור שלו כנ"ל. ואח"כ אם ילך למו"מ יהי' ג"כ על הכוונה זו שיהי' מרכזה ברמ"ח
 אברים שלו ע"י מעשה שיתן ממו"מ שלו לדקה. ואף אם יהי' מו"מ שלו ע"ד וכוונה
 זו אל יעשה עיקר רק עפל. וז"ש בראתיו ילרתיו אף עשיתיו. בראתיו ילרתיו הם מחו"ד
 עשיתיו הוא מעשה ובתי' אללו אף שהוא ל' עפל. והל יעלה בדעתו שום עלצית מחמת
 עיני עוה"ז יהי' אף שיהי' ומשום יסורים בעולם מואחד שקיבל עליו ד' מיתות צ"ד
 באמת וה"ה כאלו מת וביון שמת נעשה הפשי מעיני עוה"ז. ומשארז"ל הרולה לחיות ימית
 א"ע דהיינו שיקבל עליו מיתה כנ"ל. ויהי' הוא היפוך ממדת עלצות וקורין כל"א פריש:

10/08/2018

ג עצה כללות אודות ח"ג הוא שלא לעלב כלל בשעת הרהורי תשובה ועוצבת החטאים
 אלא ישבר לבו לראות פחיתות ערכו ותוכף לשמות יותר ויותר על כי הוא
 חפץ בתשובתו של רשעים ושולח להם הרהורי תשיבה וחרטות ובדאי אם ירגיש השב
 בעלמו עלצות על איזה זמן מה ידע בגפשו שכ"ז הוא מלך הגאווה שאין כבודו שיהי'
 רשע ומזה נעלב למה אינו לדיק וישמרוהו מלמעלה. ואדרבה יתבונן מארז"ל שיש ג'
 בתי' ז"ג ובינוני ורשע אם הוא ל"ג אשר הרע כפוף לו אזי ישמרוהו מלמעלה ואם

הוא

הוא, בינוני אזי ע"פ דרך העצב אל כל אשר יחפץ ויבחור יטנו. ולכתחילה אין לו שמירה מלמעלה אלא סיוע יש לו אם צא לטהר. ובכל אדם יש צ' כחות. כח המעלל וכח הדוחה. ואם יעלז אזי יחלש יותר כח המעלל ויוליא ז"ל ח"ו ר"ל ע"פ רוב בחלש ואפשר גם בהקצין הגם שאמוס הוא בדבר וכמו השתן יחשב לו ואין בו אלא עומאה כמו צב ותיקונו בעצילה אעפ"כ הוא גרם לדבר שמהמת עלצות שלו מתגברים התאוות והרהורים רעים עליו ונחלש כח המעלל ע"כ קלת הדי' עבירה זידו מהמת זה. אך אם הוא יבקש רחמים הוא מרבה לסלוח הרבה פעמים ואם אינו בזה' אהבא ואשוב אזי צודאי ימחול לו כנאמר מהיתי כעב פשעיך וכתי' כרוב רחמך מחה פשעי כו' הגם שהי' הדבר מהמת הרהור מפני שהרהורים שאינם מן הרצון רק כמוך יעוף אין הקב"ה מלרפס למעשה ואין מזה עלצות כלל. ואם יעלז ע"ז אזי הוא הדבר אשר לנו אומרים ציודיים אשר הקלת החמרת ואת אשר החמרת הקלתי. אלא שלריך על ח"ו תשו"ע טובה ולשוב אל המקום אשר עמד שם בתחלה לפני ה' ולהוסיף על שקידת התמדת לימודו ועל תשוקת תפלתו. והגם שצודאי נמחל לו בהרהורי תשובה אמיתי'. אעפ"כ לריך הוא תמיד לדפוק בפתחי תשו"ע כנ"ל ולצוא לעמוד לפני המלך כצראשונה כמו למשל בן מלך שהטא ואח"כ מחל לו אציו שצודאי מחוייב הול לעמוד ולבקש לפני המלך בתמידות מהמת צ' פעמים. הא' שבהעדר ראות פני המלך יצוא שנית לידו אוחו ההטא ומרד. והב' אם הוא תמיד לפני המלך אזי ניכר בקשת מחילתו בלו"ג תמיד. וגם המלך שרואה שמשחוקק תמיד לעמוד לפניו אזי אמת נכון הוא תשובתו ושהוא אינו רולה עוד במרד וצמעל אפי' מעט רק רלונו למלאות רצון אציו. והנמשל מופן שכמו"כ לריך השב לעמוד ולהתפלל כדי לקשר ג' לבושי הכפז שהם מחדו"מ שלו שגדחו מאו"כ מלך חיים ובעת לריך להשיבם. וזהו תשובה תשוב ה' אחרונה שבס' הוי' צ"ה וצפרע צאורייתא שאורייתא וקוצ"ה כולל חד כמו הצ"ק על מחלוקת בעלי התלמוד או"א דה"ח ממש שהם דצורו ורלונו ממש שהדבור מגלה רצון של המדבר ע"ה מה נו להעלז ולגרוס לו הפסד על עבר ועל להבא כנ"ל. וצפרע שחשובה היא עבודת ה' ול"ל בשמחה וצטוב לבב כמ"ס תחת אשר לא עבדת כו' כנ"ל. אלא העלז כך הוא שימעט בעת הכטרכות להכיר את מקומו ובעת זכרו את הטאיו ישבור לבו ויכיר את מקומו מהמתחשאי ותיבקף אח"ז ישמה לבו ויגל כצודו כנ"ל. ואם תודמן לו איזה מר"ש ועלצון ממילי דעלמא אזי יקשור בזה גם הטאיו כי הם גרמו לו העלצות ממילי דעלמא והן היסורים הגודים מה' על הטאיו ע"כ כשיודמן לו איזה יסורים ועלצות ממילי דעלמא אזי יחלה בכתאיו וישמח בהם כשהוא ממרקס ציסורים ומחמת העלצות יהי' ניכר שלא התחיל עדיין להיות יהודי ולא למד ולא התפלל בשום פעם מיום הוולדו אפי' פ"א באמת ע"כ מאד מאד יהי' זיהיך בזה וד"ל :

1100820180788

ד ברל גדול בעבודת הצורא ית"ש. כי הנה יש צ' ביה' מושלים בחדם והוא המות והלב. והנה בלב משכן הרוח חיים והוא רוח הבהמה ממש וצמוח שורה הכשמה והיא חלק אלוה ממעל. והנה יש שני מיני אהוי"ר. הא' הוא בלב שירגיש בלבו אהבת העוב

הטוב ושגאת הרע. ולא כל אדם זוכה לזה כ"א דהע"ה אמר באהבת הטוב מה אהבתי תורתך ולכן מה נמללו לחבי אמרתך מדבש לפי וכן אמר ומתוקים מדבש ונופת לופים וגו'. ולהיפוך בשגאת הרע אמר תכלית שגאת שגאתים וכן משנאיך ה' אשגא. וזהו לפי שהוא במדריגת חסיד כמש"א על נפשו שגאת נפשי כי חסיד אני וכן אמר ולבי חלל בקרבי אצל ה"ז שיה לכל נפש כי אין כולם כדוד שהפך לבו רוח הבהמית המוטבע בטבע האנושית לשנות טעמה ותאהבו ותחפץ את האה' אל השי"ת לדדו וזהו מן הגמגע. וכל הרולה לבוא בפתח שער הזה מחכו עלי' בשמיא. ואין זה כ"א פני' גדולה שרולה שיה' טיב לב תמיד שחערב לנפשו מיני עבודה שחטנוג יחי' באה' הטוב ושגאת הרע בטבע. אצל עיקר העבודה בדעת השורה צמח שיכבוש את לבו רוח הבהמית וללחום מלחמת ה' כל ימיו ע"פ התורה ואז יכול להיות שחבוא בלבו ג"כ אה' מצלי שירגיש בה. וזהו עבודת מחנה אהן את כהונתכם דחי' ברע"מ * כהנא ברעו"ד. וזהו שכ"מ צהאי עלמא ליבא. וזהו נק' צחי' עבד שעושה ע"פ לוי המלך. ויחזקו בגדולת א"ס צ"ה ע"פ תוכחת ישעי' הנביא ע"ה צעבור עמו עמי לא החזקו בגדולת אלקים. וצפרע כשלומדין הע"ח ורואין השחל' העולמות מאחיות' כמאמר דדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם שהכל נעשו בדבור א' כל צבא השמים וכל הצבואים והדבור הוא כאין נגד בעל הדבור כי כמה דבורים יכול בעל הדבור לדבר וכמה מיני דבור יש. יש דבורי חב' שמחשב הלב. ויש דיבורים כמו דקדוק הטיבה והמלה שמדברים. ויש דבור על מעשה ומעשה ממעשה שמים כי יכולים לדבר אפי' במעשה שעות. וכל הצבואים וכל צבא השמים כולם נצראים בצחי' זו האחרון מן הדבור כו'. וזהו נק' זו השכינה וכל צבא השמים משתחיים שהו"ע ציעול במליאות מפני השגתם זו הצחי' המח' לכ"א כדי להשיג מדריגתו שאין בה במלאך להשיג יותר מזו הצחי' המח'. וכשיחזקו האדם זה בדעתו ויכוון וישכיל זאת הרי שכלו מחייב לאה' את הוי' וליראה מפניו צעוה"ז. כי אם מפני זו השכינה חפול חימת המלאכים וחיות הקודש וכל הלדיקים שבג"ע נהגין ג"כ מזו השכינה עאכו"כ שיש לאהוב וליראה את בעל הדבור השורה בחוכו צעוה"ז והרי הוא אוהב וירא אעפ"י שעדיין לא הפך לבו לשגוא הרע ולאהוב הטוב. אמנם זהו מן הגמגע לסוסים דעת הסוסים אין הבן כ"א צמחג ורסן לבלום ע"פ התורה והשכל רק השרידים אשר ה' קורא עליהם כשבא ר"ח אליל כמ"ס רשב"י כרוזא נפיק ואמר מאן דלא מהפך חשל"ג ומרירו למיתקא לית לי' חולקא צעוה"ז ולא כל האדם זוכה כי זהו מדריגת צן ולא כל אדם לריכים לזה שאינם מחויבים להיות כרשב"י וחזיריו. רק ישוב בדעת וירגיל להתבוננות הדבר. ועז"נ כי קרוב אליך הדבר מאד צפיק ובלבבך לעשותו. משא"כ כשרולה להפך את לבו רוח הבהמית להטביע בטבעו אה' הטוב ושגאת הרע רחוק הוא מאד עמוק עמוק מי ימלאנו. וזהו ואהבת את ה' כי הדבר שאין לו וחושק ומתאהב לזה נק' אה' משא"כ אם אוהב דבר שצידו אינו נק' אה' רק תענוג. וזהו בכל נפשך שהוא רלונו. רק א"א להגיעה. לכן עלה היעולה ושנתם לצניך ודברת צם שעי' עסק התו' שהיא חכמתו ית' ואורייתא מחב"ג בודאי גם היא א"ס ויכול לדבק

עלמנו בהשית"ש וד"ל:

ישיבה

* חולי צ"ל בזהר עי' זה"ג ל"ט א'

ירתנהג האדם בזה האופן. תיכף אחר התפלה ילמוד משניות וכו"ע שהוא הלכה פסוקה וילמוד ביום ובלילה. ובמידון שאר הלימוד יהי' בזה האופן מי שהוא צעל עסק גדול יהי' רוב לימודו בזה"ק אף שאינו מבין כי מה איכפת לי' שאינו מבין אפ"ה הוא סגולה וגם ילמוד עין יעקב וס' מנורת המאור וספרי יראים. ומי שהוא אינו עסוק גדול ילמוד גמ' עם פוסקים כחז"ה לפי מדרגתו ויכולתו וכפי הפנאי אשר ירחיב לו ה' ואזי עזר ידים יוסיף אימץ : אוצר החכמה

התשובה ומע"ע א' הוא כאשר יבואר בסניף. כתי' עבדו את הוי' בשמחה ובתי' והעלתי נגדי תמיד הרי עלבות ע"כ ראוי לעשות בן שיצרור יוס א' בשבוע לעשות חשבון על עונותיו וילמוד בתחלה ר"ה שעה"ת ושעה"ק פי"ז ויראה שעבר על כמה עבירות ומחוייב כמה מיחות וכמה יסורים קשים כמו התענית על כל עבירה ועבירה. ולצר ישראל יש שתי נשניות. נשמה א' קדושה חלק אלוה ממעל והנשמה השנית היא מן הקליפות ומן החלוות כמו נשמת עכו"ם. וכשאלדם עובר עבירה מוריד הנשמה הקדושה ממנו כי הוא נדמה למפוח ע"ש ואלהה נפתח צי והעבירו' דונות למחילה של צרזל כמ"ש כי עונותיכם מזדילים כו' וכשאר הגוף רק בנשמה השנית הקליפה והעמאה ועושה כל הרעות שבשולס זאינו מרגיש בדבר ונק' מת וזהו רשעים בחייהם קרוים מתים ועז"ל לא המתים יהללו י"ה כי א"א להלל לה' בנשמה העמאה מן הקליפות וגם להתפלל או ללמוד או לעשות איזה מלוא א"א בשום פני' והיא רעה גדולה עד מאד. בכן יעשה תשובה אמיתי' ויקרא ק"ש הכתיבה בשערי ציון ויקבל עליו הד' מיחות ויאמין באמונה שלימה שהשי"ת יקבל תשובתו ויחשוב בלבו שכן הדין אין לו כפרה כלל רק יבקש מאתו ית' שירחם עליו ברחמנות כי לו מדה"ר כי עז"ל מחי' מתים בר"ר ולמחר יעמוד בצריזות ובשמחה רבה ויאמין באמונה שלימה שהשי"ת מחל לו על כל עונותיו וגמלא מקיים עבדו את ה' בשמחה והשמחה תהי' כשמחת מחרת יוהכ"פ ולא כשמחת תורה כי באמת הוא חטא כאשר נתברר לו בחשבון הג"ל רק שה' עובר על מדותיו ומחל לו וגמלא מקיים והעלתי נגדי תמיד והתשובה הוא על צ' אופנים. הא' היא תשוב"ת דהיינו סו"מ ועזיבת העמא להתחרט על מה שעשה ומפני שיש עבירות שאין תשוב"ת מועיל להם כמו מוז"ל וכיוצא בהם רק תשוב"ע דהיינו תשוב ה' עילאה לשוב הנשמה שכבראת בה"א ובמה הוא זהו ע"י מע"ע דהיינו תורה ותפלה דהיינו שיחשוב קודם התפלה שתקוה אנשי כנה"ג ע"י רוח"ק והיא ממש דבורו של מקום והדבר ידוע כי המדבר חד עם הדבור ממש וגמלא שהקב"ה עם התפלה חד וכשהוא מתפלל הוא חד עם התפלה וגמלא מתקשר בהקב"ה ע"י התפלה ומע"ע ועי"ז תשוב ה' דהיינו הנשמה למקומה. וכן בתורה קודם הלימוד יכוון לקשר עלמו בהקב"ה כי מלינו בזהר אורייתא וקוצ"ה כולא חד ובג"ל. וכן כל ספר וספר שלומד כי אין ספר שאין בו רוח"ק או שנלקט מספר שנאמר ברוח"ק וכשהוא לימד איזה ספר מתקשר עלמו בהקב"ה כג"ל. וגמלא תשוב"ע ומע"ע א' הוא. והף שא"א לכוון כג"ל בכל הלימוד די שיחשוב קודם הלימוד כמו שמלינו שהסופר אומר קודם כתיבת

ס"מ

כ"ח הריני כותב לשמה אף שהוא כותב שנה תמימה וכן בנע ה"כ כן. וגם אם יצוא מח"ז בחפלה יתגבר לדחות אותה ולא ישמע לה ואל יתעלז למה באה לו המח' כי הוא אינו לדיק דבשלמא הלדיק מהפך הרע לטוב אבל אינש דעלמא יש לו שתי גשמות כנ"ל והגשמה שהיא מן הקליפה מפסקת אותו מלהתפלל כמו שהעכו"ם מפסיק והוא אינו מחוייב בדבר רק שלא ישמע לו ה"כ כן. והמתעלז למה באה לו המח' הוא גדלות ואדרבה ישמח שהוא אינו חפץ בה. ולמע"ה שיקבל באה' ויקיים וחתאחי נגדי תמיד שיזכור על חשבונו שיהי' לו עס עלמו שחטא כמה חטאים ומחוייב לסבול יסורים וסיגופים וחתמיות עד אין מספר זכן יקבל באה' וישמח ששלח לו הקצ"ה יסורים קלים כאלו עצור סיגופים רבים וחמורים שמחוייב לעשות כי כמה סיגופים מחוייב לסבול עצור חטא א' וכמ"פ עבר על עבירה א' וכמה וכמה עבירות היו בידו נמלא שאין כל ימיו מספיקין לסיגופים זכן יקבל כל יסורים שבעולם באה' גמורה כי מועטים הם נגד חטאיו. ודע כי אפי' עבירה קלה שעבר עליה כמה פעמים היא יותר קשה מעבירה גדולה כי ההרגל נעשה טבע וכמשל חבל של משי כנגד חוט של פשתן אע"ג שחוט א' של משי אינו חזק כו' :

אושר החכמה

ו **ענין** ריב"ז שהי' מסתפק באיזה דרך מוליכין אותו כו' אף שכל ימיו הי' משיב שכלו בצוב תורה ובמע"ט כו'. הנה באדם יש בחי' משכיל שהוא למעלה משכלו שהוא בחי' גשמה ועל בחי' זאת הי' מסתפק שאפשר שלא תיקן זאת ואף שאינו בידו מ"מ לריך תיקון כו' והסימן לזה לידע אם נתקן הוא אם בא לו ממילא בשכלו כו' וד"ל :

דהנה י"ל מאין בא להאדם זמח' דברים שלא עלו על לבו לעולם ואין לו בהם תועלת כלל. אך הנה יש באדם שני דברים הפכו' ב' גשמות. נפש החיוני והרוחני הבא מלמעלה לקדושה וגם נה"ב ממקום הקליפות. וב' בחי' אלו הן תמיד במלחמה כשמתגבר הטוב אזי בא לאדם מח' קדושות מהיכלות הקדושה ולהיפך ח"ו כשמתגבר הרע אזי בא לאדם מח"ז מהיכלות הטומאה. והנה אנו רואים שהרע מתגבר באדם מאין בא זה. דהנה באמת אין לו חיות כלל והוא נק' מח' כו' פי' דהנה הגשמה שיש בישראל היא מאור הפנימי בחי' פנים כו' פני מלך חיים אבל החיות של הרע וקליפות הוא רק ניצוץ א' המחוי' בבחי' החוריים חלקים אחרים כמאן דשדי בתר כחפי' שאינו רוצה ליתן להם ושונא אותם ומואס ברע כו' ואין חיותם רק ניצוץ א' שהם י"א סממני הקטורת והלבונה זכה הוא הניצוץ הקדוש המחוי' כו' כידוע. ובאמת לא הי' להם זמח' להתגבר ולהתנשאות רק כל ההתגברות הוא מחמת חולפה שיש לו אם חגביהי' כנשר כו' כמו הנשר שמגביה עלמו למעלה אף שאינו גבור כלל וכן הרע כו'. והעלה לזה לזלזל אותו בכל מה מאפשר ומזה יהי' לו נפילה וישאר בלתי חיות כמו שהוא באמת כמ"ס במרגלים שהוליא'ו דעה על הארץ וגם בני ענק ראינו שם כו' ואח"כ אמרו חטאנו כו' ומאין בא להם זה התרעה גדולה רק מחמת שגער בהם משה מאד והשפיל את הרע שבהם ונשאר הטיב נתחרטו באמת כו'. וזה נק' בזה"ק מארי דחישבנא כו'. והנה ג"ז בודאי טעות גדול שיהי' האדם תמיד בהתענוות שכלותו שישאר במדה זאת ולדאוג

ע"ז שמעבצו מעבודתו ית' אינו כן אדרבה מזה הם מתגבדים עליו בדבתי' ואזם שמתם. עליכם אלופים לראש כו'. רק ידע האדם שבאמת הם כלא ומתים גמורים בלתי חיות כלל ולריך ללזל ולהשפיל אותם וג"ז לעתים כו'. דהנה האדם אין סייך אללו לומר אני כי מי הוא אני הנוף דומם ומונה בקצר ואינו נחשב לכלום והנשמות הנ"ל הן חיות שרולים להתגבר ולשרות בגוף וזהו כל מלחמתם שזה רולה שהגוף יהי' מרכבה אליו וזה רולה להיפוך. אבל מ"מ לריך האדם להשים עצמו בצ' דרפים דהיינו בתחלה ל"ל בצירור אללו שהוא רע והטוב שיש אללו הוא רק בגלות בחי' אני ישנה כו' שהו"ע שכינה בגלות גלו לאדום שכינה עמהם כי' ולריך להתבונן בשפלותו מאד להשפילם וללאה מהם והו"ע תשובה חשובה' שהוא חיותם כו' ג' קיין מחדו"מ לשוץ לשרשם להשים מהשבתו בהתורה והדבור כו' ומעשה הדקדק וגמ"ח ויהי' לו שמחה באמת מזה שמתחלה ברגע א' מקודם הי' מרכבה עמאה לכל עניני עיה"ז כו' ועכשיו הוא ממנו יושע להתדבק אליו ית' כו' * רק הוא בחי' שנים שמאריכין לו ימיו ואף בצחי' יום יש קלת שינויים ואורח לדיקום כאור נוטה הולך ואור עד כסין היום שהוא בחי' הליכה עמהם בתחלה כו' אבל מ"מ נק' בחי' יום ואור שהן מהפדין חש"ל וכו'. אבל באדם ציטוני ל"ל עבודתו עד"ו. בתחלה ללמוד כמו שאי' בנמ' גבי ר"ש שאמר תדאי נפשאי לך תדאי כו' מעיקרא דעביד אינש אדעתו' דנפשי' עביד ומהי אדעתא דנפשי' אס כפשוטו ולגרמי' הוא רע גמור ח"ו פידוע רק הוא ע"ד הנ"ל שהוא הנק' תשיבה ואח"כ הוא בחי' מע"ט שבתחלה הוא בחי' מלמטלמ"ע אליך ה' נפשי אשא שהוא נר"ן מחדו"מ עשי' דקדושה הוא לדקדק וגמ"ח. והעעם כי אללו ית' ג"כ בחי' עשי' הוא הנק' לדקדק. פי' כי לדקדק הוא השפעה לזולתו ואותה השפעה היא בחי' עשי' בכל העולמות אף בצחי' אליו כי כולם בחכ' עשית כו' שהוא סוף מדרגה שבטולם העליון להשפיע לזולתו לראש עולם שהוא תחזיו כו' וד"ל. והנה אזלעו"ז עשה אלקים פי' שהקליפה הוא להיפוך לקבל מה שלא הי' בטולם בתחלה כו'. והנה זהו בתחלה ל"ל סו"מ בחי' מלמטלמ"ע אדעתא דנפשי' כו' לעולם ירגיז אדם יל"ע על יל"ר כו'. והנה יש דרך הב' היא הנק' קביעות עתים לתו' פי' שלריך אדם לראות על נפשו בהיפוך שהוא הטיב והרע שיש אללו כו' ובנ"ל ומ"מ גש בדרך הזה ההתחלה הוא השפלות דהיינו שהוא יודע בעצמו שהנוף הוא באמת קליפה משכא דחויא הן בעון חיללתי ובחטאי יחמתי כו' שהן ב' קליפית עון זכר וחטא נקבה שהתעוררו' החלום בזה מהם שהיא קליפה תחתונה שבנפשי' אפי' כו' כמו שיש בכל העבו"ס רק שיש חילוק שבנפשי' הוא קליפה גמורה כו' אבל בישראל היא נק' ק"ג כנודע שהיא מתהפכת פעמים לעוב להכלל בקדושה כשהוא מקדש א"ע כו'. משא"כ בקליפה גמורה שנק' חסור. אבל זה נק' מותר בניתר הקשר ויטלה להתעלות וכו' :

העו"ל מזה שהאדם הוא בעצמו מדרגה פחותה ושפלה עד מאד שאין שכל למטה ממנו יתוש קדמך ומ"מ נתחלה הקב"ה להיות לו דבתי' דוקא ושכנתי בתוכם בנר"ן שהוא בחי' מוח ולב ונפש הוא מעשה כללות כל רמ"ח מ"ע וד"ל. שהוא במקום ק"ק שהוא השראת השכינה פי' שלא ע"י השתל' רבות כמו העוה"ז כי מכה"כ

הוא *ניכר שחש מה

הוא ע"י כמה החלצות כו' ושם לא כ"כ. אבל בלתי השתל' א"א כי הוא א"ס ז"ה והיו הכל בעלים במליחות לגמרי ואיך הי' שייך השרחתו ודירה כו'. והנה באמת אף שרואים בספרים כמה השתל' עולמות כמו חז"ע וכו"כ אלפים עולמית. אין מבינים בלל כי באמת אין מספר וסוף כמ"ס ולחצונתו אין מספר שהוא א"ס וא"ק להשתל' העולמות ומה שרואין בספרים הוא רק זכרון זכר רב עינך יביעו כו' זכר לדבר שיש כמה עולמות עד אין מספר כי אם הי' מספר אף שיהי' גדול מאד מ"מ יש לו קץ וסוף שמש השחיל להשתלשל וא"כ הוא בע"ג ח"ו ובאמת הוא א"ס ית' כו' וד"ל. וא"כ ע"י מה הוא שורה באדם ע"י החו' שהן חנ"ך שהן ע"ס ובלים וסה"ק הוא פנימו' לבלים מכש"ו ויין מלכות רב הוא אור החו' רב מאד בל"ג כו' ובהסים האדם כל עומק שכלו ומח' בתורה אף כפשיעו יכול אח"כ להמשיך עליו יראה ובושה מאדו ית'. וזהו לאחר הלימוד כדכתי' וקראו כל ימי חייו כו' למען ילמוד ליראה את ה' וכו' שבה אח"כ והוא נק' קצת לחירה כדאי' בבהאר"ל סדר לאדם ללמוד בכ"י אחד התפלה חנ"ך ומשניות כו' והוא תמוה מאד מה יעשה האדם כל היום אבל באמת העולם עושין בו שגם כיונתו הי' לב' דרכים אלו שהוא מלמעלמ"ע ית' באמת כל היום. ובחי' הב' הוא קביעות עתים הוא מלמעלמ"ע ית' חיבף אחר התפלה כי תפלה היא ג"כ בבחי' מלמעלמ"ע על יום כו' כידוע שער אמוי"ל שהוא פסיד"ו ושחיס לפניו וק"ס עד ארבי ה' חלקיכם אמת הוא מלמעלמ"ע המשכה שיהי' ה' חלקיכם כו'. והנה בודאי אף לבחי' זו תתחנה שהוא בחי' אדעתא דנפשי' כו' וגם בתפלה לריך להסיר מתחלה מעלמו כל עניני עיה"ז כי מי שהוא מקושר מאד שאינו יכול להסירם ואינו רואה בזה הוא הכביל בחשך הולך ואיך אפשר להתפלל. דהנה מלינו בזה"ק עיני ה' משועשים בכל הארץ להתנחה על עניני בנ"א שהן המלאכים ע"י כמה השתל' כו' ובכ"י עובדין אותן בנה"ד לרחקן ולטובלן קודם אמירתן שירה וקדושה מפני הסורחן ורות רעה שקבלו מהשגחתם ע"ז העולם שא"ז רק השגחה והסקפה מרחוק. וכש"כ מי שכל עצמותו ומחשבו דבוקה בעניניו קודם התפלה א"א להתפלל ואינו הולך בדרך ה' כלל כדכתי' הולך בתורתו אם לא. פי' שמתחלה לריך האדם לילך מעניניו כי מי שאינו רואה בזה א"א לו לדבק מחשבתו במח' התורה כי אירי"תא מחכ"ג כו' חכים ולא בהכ"י כו' כמו שהוכיח הגב"א ה"ח ישראל. אחס סוברים שאתם תופסים התורה. אבל כי לא מח' מהשגיחכם מחמת שאין דרכיכם דרכי א"ז הדרך לתורתו אפי' כו'. והנה האמת שאין לאדם לדאוג מה ית' למחר ממה ית' פרנסתו כי באמת דאגת פרנסתו הוא מניעת עבודתיו. והעלה לזה הוא שיאמר האדם בכ"י אלו הפ' פ' התן בכוננה להתבונן היטב מ"ס בו לקטו דבר יום ציומו ולא תשאירו ממנו עד בוקר כו' שהוא אמת שאין לאדם לדאוג רק על יום א' ולא יותר. יום ציומו כו'. ועל יום א' ג"כ מפני שלמעלה הוא כמ"כ כולם בהב' עשית המחדש בעיניו בכי"ת וזן את כל. ומי שרואה לדבקה בו ית' יתנהג בדרך זה יום ציומו. אבל מ"מ מי שאינו רואה בזה יכול להיות שיבין מזונות על כמה שנים. אבל באמת הוא מחמת התרחקות מה' כמ"ס השתל' ומתנהג בטבע העולמו' כי מחדש בעיניו בכ"י הוא למעלה בעולם * כולם בהב' כו' ולפ"ז באובלי מן שהי' משה מנהיגן והמן

הי'

* הבר קלמ

הי' מצחי' משה לחם מן הזמנים צחי' משה שהוא למעלה כו' לא הי' באפשר כ"א על יום
 א' ומי שהותיר למהר כתי' ויבאש כו' הולטים כו'. וזהו שמלינו זדהע"ה שא' כי עני ואציון
 אני ואי' צזה"ק שה"ל הקב"ה דוד וכי לאו מלכא את ושויית נפשך עני. והוא מחמת
 שרלה להיות קרוב לה' כנ"ל במס"ג שה"ע מס"ג באה"ס קודם כל התחלת העבודה
 שהו"ע הליכה כמ"ס צפ' המן לקטו דצר יום ציומו למטן אנחנו הילך בתורתו חס לא
 שהוא הגסיון שקודם קבלת התורה וד"ל (ע"כ נמלא):

והי' יחזו מריציו. הנה ידוע שמריציו המה המקטרגים שלמעלה שהמה מריצים של הוי'
 והוא קימה שלימה של החילונים וקליפות שמקטרגים על ישראל דוקא צר"ה ציוס
 הדין שדון העולם שיש פ"פ לבעה"ד לקטרג ולבקש דין על עוברי רלונו ית' כו'. והענין
 כי ה' אהב משפט שהמשפט לאלקים הוא שהוא מדה"ד לדון בדין האמיתי לענוש אותן
 העוברים על מצותיו של הקב"ה וליתן שכר לעושי רלונו הטיב. והנה הקב"ה הוא מקור
 הטוב והחסד והחיים הטיב ומטיב לכל לרעים ולטיבים בשום ממש. ולכך א"א שיהי'
 בעלמו ית' כפיכול בע"ד השובע משפט של עוברי עבירה בהיותו מקור הטיב והחסד
 ע"כ לא יגור במגורו רע ה"ז. והיינו מדה"ד והמשפט לענוש לחיציא כו'. ואף שזה הדין
 והמשפט הוא ג"כ מדת חסדו של הקב"ה שעושה לעושותו למרקו ציסורין כבדי שישוב
 אליו בתשובה ויכופר בזה עונותיו. וה"ז העונש והיסורין שממרקין אותו הוא טובה
 גדולה והסד גדול וכמ"ס אשרי הגבר אשר תיסרטו י"ה כו' שזהו מלך אהבתו ית'
 לישראל לכך מענישם כאב את בן ירלה משא"כ עכו"ם לא איכפת לי' כלל אף כשהם
 עע"ז כו'. ואין המקטרג מקטרג צר"ה רק על ישראל לזד מטעם הג"ל. אעפ"כ מאחר
 שזהו דין ועונש למרקו ציסורין א"א שיהי' הקב"ה השובע במשפט כי לא יגור
 במגורו רע ה"ז כלל רק טיב והסד כנ"ל. ולכך עשה לזאת קומה שלימה של החילונים
 המקטרגים והוצעים משפט ומשפט הראוי לו כנ"ל. ולזאת נאמר הוי' יחזו מריציו שהמה
 מריציו ממש כמ"ס צמ"אוכמארז"ל בעבן שמעל בהרם ע"פ ויפול על פניו ארלה כו' ויאמר
 אהה ה' ומה תעשה לשמך הגדול. שכאשר אחת מוליכנו לארץ כנען לכבוש ז' עממין ולהכניע
 הקליפות שיתגלה גילוי אלקות לעיני כל עמי הארץ ועתה כשהפך ישראל עורף לפני
 אויביו מה תעשה לשמך הגדול היינו צחי' גילוי שם כבודו ית' המלטרך להתגלות
 להשקדם ברצים ויאמר ה' העף ישראל כו' וגם עברו את בריתו כו' א"ל יהושע אמור לי
 אתה כו' א"ל הקב"ה וכי דילטור אני לך והפיל גורלות כדאי' בגמ' פ"ו דסנהדרין דמ"ג
 ע"ב ע"ש. והיינו שלא רלה הקב"ה בעלמו לפרש לו מי הוא החוטא וא"ל וכי דילטור
 אני שזה אינו ממדותיו של הקב"ה הטיב ומטיב לכל מקור הטוב והחסד להיות בעלמו
 הדילטור לענשא לי' ולפרש חטאיו כו' כ"א לך והפיל גורלות שהגורל יודיע מי הוא
 החוטא כו' שהגורל הוא למעלה מן הדעת איך שיפול כך הוא כו' כמ"ס צמ"א. נמלא
 לא הודיעו הקב"ה צפיו. כ"א הגורל הודיעו בעלמו שזהו דצר הבא ממילא ומעלמו
 מצחי' שלמעלה מן הדעת וכו' אבל לא הודיעו הקב"ה בעלמו צחי' הדעת ממש
 במ"ס הקב"ה וכי דילטור אני כו' דהיינו כנ"ל. ועד"ז צר"ה תוצע הס"ס המקטרג

המשפט

המשפט שהוא צחי' קליפה וסע"א. אבל בקדושה לא יגור צמגירו רע כלל. וכך לדין האדם לידבק צמדותיו מה הוא הגון ורחוס בו' ולא לקטרג על שום אדם אף העע"ז ח"ו כי כל הקטרגים והדיינים הוא מס"א בו' וזהו נק' מוליא ש"ר ע"ד האמת וכידוע המעשה ממורי הה"מ כ"ע ממעזריטש שלא רצה לקלל בו' וד"ל:

ח כ"ל הדברים יגעים לא יוכל אים לדבר בו'. שמעתי ממורי הה"מ ממעזריטש ע"ה על מאמר הזהר שכינתא אזלא מדוך לדוך ומאחר לאתר בו' שכינתא הוא עולם הדבור שלמעלה אזלא מדוך לדוך ומאחר לאתר בו' היינו שכל המעשים הנעשים תחת השמש וכל הדבורים של כנ"א למטה אף כל הדב"ע במילי דעלמא צמו"מ וכה"ג ספמ"ע מחדושי הזמן ממלחמות האומות וכה"ג הכל נשפע מלמעלה כי איך יוכל למלא זהם כח הדבור ליאשתעי במילי דהדיוטא או כח המח' בזה אלמלי לא הי' נשפע זאת מלמעלה מעלה. והיינו שצחי' אדה"ע דאל"י מוליא בהבל פיו העליון דיבורים כאלה שישהלשל מהם צריבוי ההסחל' למטה בעוה"ז ל"א הדבור של מילין דעלמא כל הדב"ע וכה"ג שזהו נשפע מלמעלה. ואי לזאת נאמר בזהר לית לך קלא או מלה דאתאביד מעלמא בו' פי' שכל הדבורים שלמטה אף כל הדב"ע ומלין דהדיוטא מוכרחים להתברר ולהתעלות למעלה צבירור אחר צירור שמתחלפים צירופים צירוף אחר צירוף בחילופים ותמורות דתמורות עד שיוכל להתעלות לקדושה לשרשם במקדש ובזה ימלא חילוקים גדולים יש דיבורים שמתעלים ומתבררים צמך עשר שנים ויש אשר ל"ל כ' שנה דלא כל הצירורים שוין באיכות התבררותם בו'. אבל לית לך קלא דאתאביד מעלמא שלא יתברר ויחזור לשרשו צחי' המל' הדב"ע של אדה"ע כנ"ל. ועו"י בזהר דשכינתא- אזלא מדוך לדוך ומאחר לאתר בו' היינו שצחי' עולם הדיבור שלמעלה משפיע הדיבורים האלו המלאים למטה. שאין כל הצירורים שוין בו' ולא אתאביד מעלמא אפי' דבור א' בולם מוכרחים להתברר ולהזור למקורם ושרשם במקדש. אך איפן התבררותם הוא דבר פלאי שלמעלה מהשכל. ולזה אמר הכתוב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין שצחי' התפילה דיוסף שמחבר כל המתבררים ותופרם כאחד היא עלי עין למעלה אף מן השכל ובש"כ שהוא למעלה מהדעת וד"ל. ובזה יובן שכל המעשים הנעשים תחת השמש אף כל העסקים של עוה"ז בעניני מו"מ שלפעמים יקרה סחורה זו ולפעמים סחורה אחרת הוא נשפע הכל מלמעלה דרך שבי' ומוכרח להתברר במקדש לכך לפעמים יקרה סחורה זו ולפעמים סחורה אחרת באופן הצירורים והכל לפי העת והזמן בו'. ואף כל המלחמות בין האומות הוא לדרך איזה צירור מהם אף שאין שייכות זה לקדושה. והיינו כענין שאמר הבעש"ע ז"ל שהי' איזה מלחמה ז' שנים בין שני גוים בשביל שיבררו הקולות מתרועת המלחמה בו' ויעשה מהם איזה ניגון שיטבדו הלדיק את ה' בניגון שהוא בו' וד"ל:

ט **מורי** זה"ה הי' נוהג כשנפלה לו איזה הסגה הי' אומרה צפה אף שלא יצונו השומעים כ"כ שהי' מדברה רק כמו צפ"ע בו'. והטעם לזה הוא בכדי להמשיך את ההסגה שנפלה לו בזה העולם צצחי' יליאת הדיבור כשמדברה בפיו עי"ז שמדברה
צ"י א

בני"ח הדיבור ממשיכה לעוה"ז ואז כשימשיכנה לעוה"ז יוכל אחר אף שהוא בסיף העולם להשיגה ע"י יגיעתו בכו"ע שיוכל ליפול במוחו זו ההשגה מאחד שיסנה בעוה"ז ע"י שהמשיכה בדברו אותה זיליאות הדיבור כנ"ל לכך יכולה ליפול במוח אחר ע"י יגיעתו כנ"ל. אבל אם לא הי' ממשיכה לעוה"ז ע"י הדיבור כו' אף שייגע אחד הרבה לא ישיגנה במוחו שאינה נמלאת בזה העולם שהיא בשמים כו' וד"ל. וזה הי' טונתו שהי' מדברה בפ"ע שלא ללורך השומעים רק בכדי שימשיכנה לעוה"ז כו' ויוכל ליפול במוח אחר כשייגע בחורה ותפלה כנ"ל וד"ל:

10002018111

י אורך ימים צימיה בשמאלה עושר וכבוד. י"ל ההפרש בין עושר לבבד צחורה. הגה ארז"ל הרולה שיתעשר ירצה בסחורה כו'. והנה י"ל שאנו רואים שלא יועיל התאמלות בכבוד שהרודף אחר הכבוד ומתאמץ אחריו הוא צורח ממנו כו' ועושר וכבוד ענין א' הם כידוע. וגם מה שיש שמתאמץ ומיגע ומרויח ויש שמתאמץ ואינו מרויח כו'. אך הענין הוא דבאמת יש דברים שהתאמלות יתירה והפעולה התמידית לחזור אחריו יועיל בהם ויש דברים שאינו מועיל בהם כלל ההתאמלות כי יבוא הדבר בלא התאמלות והשתדלות כמו עם השתדלות ממש בניה כו'. כמו בענין העושר שחלק לב' דברים. הא' מה שיסתדל ביותר ומשים נפשו בכפו לחזור אחר הממון להרויח יותר ויזרח כו' והכוונה שלו בשביל אהבת הממון עלמנו שמהל נחשב הזהב והכסף בלבדו עד שיראה שיקובץ אללו סך גדול מהם כו'. והב' הכוונה בשביל הכבוד והגדולה שיוכל להצליח ע"י רצון הממון ולא מלך הממון עלמנו. והסימן לזה כשהוא פזרן צמצע בממון הרי אין הממון נחשב אללו לבלום שהרי יוכל להשליכו על דברים קטנים או ליש כו' וא"כ עיקר הכוונה בהשתדלותו הי' רק בשביל הכבוד והגדולה שיוכל להתנהג ברהבות ע"י הממון ולא מלך הממון עלמנו כו' וזה עלת חז"ל הרולה שיתעשר ירצה בסחורה ולא יתנהג ברהבות ולפזר ממון כי זה היא מדת הכבוד שבשושר ולא השושר עלמנו ולמדת הכבוד אין השתדלותו מועיל כלום שהרי כל הרודף אחר הכבוד כו'. אבל הרולה שיתעשר דוקא מל"ע העושר והוא הממון עלמנו כנ"ל ירצה בסחורה כו' הוא ההתאמלות שלהשושר עלמנו תועיל ההתאמלות והעסק בתמידו' ויתפלל ג"כ למנו שהשושר כו' וד"ל: **ועפ"ז** יוכן ברוחני' שפע חכ' התורה האלקי' באדם היא הגק' עושרה של תורה זה שקינה בשכלו חכ' הרבה והוא שמאלא של חכ"ע דיהיב חכ' לחכימן כו' כי כל שפע הוא מקו השמאל כידוע. ויש בזה ג"כ ב' ענינים הלוקים עושר וכבוד דהיינו באיין השתדלותו ויגיעתו בהשגת החכ' רק בשביל אה' החכ' עלמה שיקרה מלך בעיניו וסימן לזה נאמן רוח מבסה דבר שאינו מגלה בנקל לזולתו מפני יוקרה בעיניו כמו שלא יוכל לפזר הממון כנ"ל וד"ל זהו הגק' עושר דד"ת כי צודאי יתעשר כי יועיל ויליח לו התאמלות שלו וגודל עולם יגיעתו כידוע שרדיך שייעתא דשמיא שיתקיים לימודו כנ"ל וזהו ירצה בסחורה כנ"ל וד"ל. אבל מי שאינו נאמן רוח ומיד יגלה ויפזר כנ"ל זהו סימן שאין התורה נחשבת בעיניו מל"ע רק מלך הגאה והתענוג שיתענג עי"ז בהרחבת הלב בבחי' כבוד וגדולה שהו"ע ההתנשאו' שיבוא מלך

השגת

השגת חכ' כאשר ירחיב לבבו נחב' מפני שאין כוונתו נחב' התורה מל"ע כ"א נשגיל הכבוד הרוחני שבתו' והוא הגבהה הלכ' בדרכי הוי' בהשגות נפלאות כו' ולזאת לא יועיל ההתאמנות אדרבה כל הרודף אחר הכבוד כו' וד"ל. וכמו שבעושר הגשמי הרי הכבוד והגדולה הוא פנימי המכוון באסיפת הממון כו' כן ברוחני' העושר הרי הכבוד הוא פנימי' כמ"ס כבוד חכמים ינחלו שהתו' נק' כבוד כידוע. אך בהמשפיע החכ' הכבוד למעלה מהעושר אבל במקבל חכ' מהשמאל העושר קודם כי הכבוד בורח כו' ולריך להרצות בסחורה תחלה כנ"ל וד"ל. וגם מפני שבהיות במקבל השפע יוגרע הפנימי' ע"כ יוכל להיות במקבל שירלה רק החשיבות וההתנשאות שמאל החכ' ולא החכ' עצמה כנ"ל וד"ל. וגם בזאת יופן מארז"ל למיימינים זה אורך ימים בימינה למי שהפך בעלמי' החכ' מל"ע ולא מלד חשיבותו ה"ה גורם בתמיד' השפע במקור החכ"ע הנק' אורך ימים בימינה כנ"ל שהוא נחב' כתר שבת' כו'. אבל למשמאילים שלוקחים הקו שמאל כמו שכבר הורד למקבל שהוא יחפין יותר החשיבות וההתנשאות עושר וכבוד כנ"ל וד"ל זהו סמא דמותא שיכול להיות מסתעף מכבוד זה ללמוד שלא לשמה ממש. וזהו שהכבוד בורח ממנו פי' הכבוד העליון. שצמספיע הכבוד קודם. והוא לב"ג החכ' כמ"ס במ"א. והיינו נגד זקניו כבוד וחכמים כבוד ינחלו כנ"ל שהוא הארת ונחיצות ח"ס כו'. ולפי שבורח הו"ע הלמלים וההסתלקות של השפע לכך יכול להיות שיחי' לימוד שלא לשמה שהוא נחב' סמא דמותא וד"ל. אבל בירח מן הכבוד אלא הפך מל"ע החכ' כנ"ל הכבוד העליון הנ"ל רודף אחריו להיות מתברך ממעיין החכ' בתמיד' וד"ל:

אוצר החכמה

שאלת רבינו נ"ע לר"מ ווליענקעם ז"ל.

יא פ"א נכנס לפני ולפנים ושאל אותו בזה"ל משה מהו גאט היינו עלמותו ית' ושחק עד ששאל אותו ג"פ. גם שאל אותו מהו נשמה ומהו אמונה עד שצפס ג' א"ל אדמו"ר מה אתה שותק והשיב לו איני יודע וא"ל אדמו"ר ואני יודע (אמר כל"א און איך ווייס כו') גאר איך מוז זאגטן אז אזוי איז דאס וואס איך מוז זאגטן אז ער איז קלאר פראגטן און אז דאס איז ער. וזה"ל אמר ומהו נשמה אמר בזה"ל השע"ת לר"י כתב וגם א' מספרי מוסר מכרת את רבונה ואח"כ אמר יודעת את רבונה און איך האב לו געלייגט אין הניא חלק אלוה ממעל היינו ווער האט אלוקאך אין דעם ענין אז ער איז קלאר פראגטן און חוץ אים איז קיין זאך ניש פראגטן און אז דאס איז ער. אנשמה. ווייל זי איז אהלק אלוה ממעל האט זי אלוקאך אין דעם ענין מאמין לו זיין דעריגען. ווארום אמונה הוא מענין אמונת הלדיקים היינו וואס איז אמונת הלדיקים כי כל נשמה פרטי' היא גילוף וחלק מהנשמה של הלדיק ויש נשמה שהיא חלק עשירית מנשמת הלדיק ויש שהיא חלק ממאה ואלף ורבה עד שלפ"ע החלק שיש לה מנשמת הלדיק כך אמונה צו כי ענין אמונה לא בדבר שהוא מיבג בשכל ודעת כי צוה לא שייך ענין אמונה מאחר שהוא מבין בשכלו ודעתו את הדבר. ולהפוך ענין אמונה בדבר שהוא עלס מעלמותו ובעלמותו לא שייך דעת

ושכל

אמרי קדש

ישכל. למשל כמו שלא שייך לומר שמצין בשכלו שזהו רגלו או ידו כו' כי זה עלמותו ומהותו ולא שייך בזה שכל ודעת כ"ה בענין המונח הלדיקים מאחר שנשמתו חלק פרטי מעלמות נשמתו של הלדיק והוא מאמין בו באמונה שלמעלה מן הדעת והשגה רק שנמשך אחריו כל עלמותו ומהותו מאחר שהוא חלק ממנו כ"ה למעלה שנמשל הוא 'עלמי' הנשמה איז דער כח האמונה וואס עס שטייט אין הנשמה מאמין לו זיין אין עלמותו ית' אזוי זוי מיר האבען פריער גערעט ווער האט א לוקאך אין דעם ענין אז ער איז קלאר פראגען אין חוץ אים איז קיין זאך קלאר ניט פראגען אין אז דאס איז ער ניט מער אז אנשמה. און ווייל זי איז א חלק אלוה ממעל. כי הבח שיש בנשמה להבין ולהשכיל זהו אינו עלמותו באמת דלמחצ"ב. רק בכח אמונה הפשוטה מלד שהיא חלק מעלמותו ית' יכולה היא להכיר אותו אין לו קאבע ווערען פון אים כפי האמת אז עס איז אין עוד מלכדו וכ"ק כל"ח אז ער איז קלאר פראגען און חוץ אים איז קיין זאך קלאר ניט פראגען אין אז דאס איז ער:

1107082018shn

מה שחשיב דא' ער ישאלתו ביחידות.

יב ב'שם שלועקים ביחידות על ריחוקו מאלקים חיים כן ויותר מכן כל נשמה בעלותה למעלה בזילה לועקת בקול מר על ריחוקה מאלקים חיים. ואמר ע"פ ואשה אחת מנשי בני הנביאים כו'. אשה היא צהי' נשמה הנק' אשה יראת ה'. אחת אשר היא אחת עס הוי'. מנשי בני הנביאים שהוא כענין הנבואה שטעין הנבואה ל' ניב שפתים שמקבלים מצהי' דבר הוי' כן כל נשמה היא כלי קיבול לקבל השגות וגילוי אלקות. לעקה אל אלישע נועריקון אלי שע מלשון וישע ה' אל הכל כו' פי' שע אלי עבדך אישי מת פי' אישי הוא אל יו"ד שצחי' אל יו"ד שהי' אללי צהתלהבות והתלהבות אה' צרשפי אל להכלל ולהצטל צצחי' יו"ד חכ"ע מת אללי. ואתה ידעת כי עבדך הי' ירא את הוי' פי' ירא אותיו יאר שהי' בו כח להוסיף תוס' אור צהוי'. והנושה צא לקחת את שני ילדיי לו לעבדים. פי' והנושה מלשון כי נשני אלקים שזה קאי על הגה"צ שהיא משכחת אותי מאלקות צא לקחת את שני ילדיי הם דו"ר והוא רוצה שיהיו לו לעבדים לאה' זרות תאוות הגוף וליראות זרות פן יהסר לחמו. ויאמר אליה אלישע מה יש לך צצית כו'. ותאמר אין לי כ"א אסיך שמן פי' שאין לה כ"א עלם נקודת הנשמה. ויאמר כו' כלים רקים כו' פי' כמאמר רצ מחיבתא בג"ע אע"א דלא סליק צי' נהורא מצטעין לי' כך גופא דלא סליק צי' נהורא דנשמתא מצטעין לי' וסליק צי' נהורא כו' וזהו"ע כלים רקים כו' שצריך להתבונן הרבה איך שהוא כלי ריקן צלי שום דעת צמות וצלי שום דו"ר ויתמרמר מאד על ריחוקו וילעק אל הוי' על ריחוקו מאלקים חיים מקוה"ח זאח"כ יצוא ליתרון האור מן ההשך כי באמת לאמיתו יש יתרון לאור כשהוא מן ההשך דוקא. וזהו ואת וצניך תחיי צנותר. את הוא עלם הנשמה וצניך הם דו"ר שצכל נשמה תחיי צנותר ציתרון אור מן ההשך כן יזכנו ה' כיר"א:

מאמר דנ"ל בסגנון אהר

יג ואשה אחת מנשי בני הנביאים לעקה אל אלישע כו' עד ואת ובניך תחיי צנותר כו'. ואשה דא נשמתא דאתקריאה בת כהו ברתא דאלע"ה דאתייהדותם צא"ס הפשיט שהיא חלק אלוה ממעל. מנשי בני הנביאים נק' כן שכשהיתה בג"ע היתה משגת השגות רבות ונכבדות בגילוי אלקותו המתלבש בתיך העולמות להחיותם כמו שהנביא משיג בעוה"ז. לעקה הגוף אל אלישע אל הקצ"ה אלי שע לאמר עצדך אישי מת ר"ל אישי אש יו"ד הרשפי אש שהי' לי להקצ"ה צאהוי"ר מת ממני שאין לי שום אה' לה' ויראה מפני ה' הפי' יראת העונש. ואתה ידעת כי עצדך הי' ירא את ה' שכשהייתי בג"ע הי' לי אהוי"ר לה' אחד כשאר כל הנשמות רק עתה מלד התלבשות בגוף הנה הנושה צא לקחת את שני ילדיי לו לעבדים דהיינו שהי"ה"ר רולה ליקח אהוי"ר שלי הנק' צן וצת אשר לה' המה והוא רולה לקחת אותם לעבודתו בתאוות רעות וביראה חילוגי' כו'. ויאמר לה אלישע הוא הקצ"ה מה אעשה לך אחר שנצבעת כ"כ בעמקי הקליפות הגידי נא לי מה יש לבקיצת איזו כחות נשאר לך שיעדיין הם קדש לה' ואין בהם שליטה להי"ה"ר. ותאמר פי' הנשמה משיבה אין לשפחתך כל כי את הכל לקח ממני כ"א אסוך שמן פי' שמן הוא הכ' והיינו שלא נשאר לי כ"א נקודת חכ"ע דהיינו נקודת פנימי' הלב צאתכסי'. ויאמר לה אלישע שהוא הקצ"ה לבי שאלו כלים מהחין כלים ריקים אל תמעיטי לך עסיק בתומ"ל שהם לבושי הנשמה אעפ"י שהם ריקים עדיין שתעשה אותם צלא אהוי"ר כו' וצאת והגרת הדלת בעדך ובעד בניך כו'. פי' שתלך ותאסוף כחוקך דהיינו אהוי"ר המפוזרים בין הקליפות ושוב אותם לה' וילקח על כל הכלים האלה דהיינו על התומ"ל שעשית צלא אהוי"ר ושוב אותם לה' כו'. ואם תעשה כן אז את ובניך תחיי צנותר כיתרון אור הצא מחין החשך שהוא גדול מאד כמארז"ל במקום שבע"ת עומדים כו' אבי"ר:

אוצר החכמה

יד ליהבין עלה היעולה שלא יפול לב האדם עליו צראותו שאחר עסקו צתורה ותפלה לא נהפך לאיש אחר. והענין כי צאמת גיף האדם הוא צשיקולו כמקדם והוא כמו למשל צית חשך ואפל שא"א להפריד החשך ממנו ולגרשו כ"א ע"י שמדליקין צו נר כך ע"י התומ"ל מאיר צו צשעת מעשה כמארז"ל שאפי' א' שיושב ועוסק צתורה שכינה עמו הגם כי תועבת ה' כל גבה לצ כו' הנה גבהו דרכיו ית' מדרכי צנ"א שאהבה ושנאה הם דברים נפרדים זה מזה ובמקום שיש שנאה אין אהבה אבל הקצ"ה יכול להיות אה' ושנאה צדצר א' כידוע לכל מצין מהו דצר רוחני שאין צו גדר כו'. והנה כשיצדוק היעצ שהתורה מאירה צו אור צשעת עסקי צה הנה אדרבה יהי' לו מזה שמחה אמיתי' צהשי"ת אין צצמקים חשך כמוהו האיר צו אור ה'. וזהו השמחה הצאה מחכלית השפלות דוקא משא"כ העלצות היא מגדלות שהוא יקר בעיניו מאד ורולה שיהי' הוא יש ודצר לכן כשרואה בעלמו השפלות שלו יפול לצו בקרצו ויתקלף על התו"ע שלו שעצד מושא"כ כשהתומ"ל הה יקרים בעיניו מאד מאד כל מה שהוא נצוה בעיניו יותר יהי'

השמה

השמחה ביותר וזה יהי' בוונת עיקר עסק התורה שנק' אורה ושמחה. ומזה יתבונן המשכיל שלא יפול לבו עליו לומר שאינו נגמר אללו עסק התו"ע כ"כ או לומר מי אני ומכש"כ כשיש לו איזה ספיקות על אמונתו. זאת יביס אל לבו מה לך בכך האתה תבחר ואם איך מהכיס ע"ז מ"מ האמת הוא כן מל"ע והתו"ע מל"ע הם יקרים מאד ומאירים זו בשעת עסק התורה ומעמ"ל. וזהו"ע היסת הדעת כו' שמסית דעתו ממקום שהוא שם לדעת תורת ועבודת ה' כו' וד"ל:

יו"ט הבין מ"ש בתמיא טולדה ונתעוררה מדת יראת הרוממות ושוב יתלהב לבו הלא מדת יראת הרוממות היא למעלה מבחי' אה' כי אה' אין חכ' אין יראה. אך הנה באמת יראת הרוממות היא למעלה מבחי' אה' והיא באה אחר כל ההתבוננות. אך צבאה טולדה ונתעוררה מדת יראת הרוממות. כי הנה ענין יראה הוא ציטול ממהותו בשמשיג איזה דבר הגבוה וגדולה ממנו אז מהותו הוא צבחי' ציטול לפי שעה ואח"כ הוא צבחי' אה' שרולה להתדבק ולכלל עם דבר הגבוה. והנה ענין בחי' כל היראות נסתוות ונמשכות מבחי' יר"ע ותיקף כשמתבונן איזה דבר צבחי' שלו אזי נתעורר מדת יראת הרוממות והשכל' מבחי' יראה זו אזי יתלהב לבו מפחד הוי' בלבו כפי בחי' הדעת המולידים פעם יראה תהלה ופעם אה'. אבל ההתעוררות בחי' יר"ע הג"ל מוכרת להיות תהלה כי בשעה שמשיג איזה דבר גבוה ממנו אזי הוא באיזה שעה צבחי' ציטול וכן כשרואה עוד דבר גבוה ביותר ממנו אז הוא יותר ציטול לפי שעה והכל הוא מבחי' התעוררות יראת הרוממות הג"ל כו' וד"ל:

יו"ט הבין ההפרש שבין הלכות לאגדות. הנה גם סתרי הזהר ופינימי' סודות הקבלה נק' ג"כ אגדתא כמו ספרי אגדתא דר"י סבא ור"ה סבא כו'. ועיקר ההפרש ציניקס שבהלכות יש רלו"ע לעשות הסיכה כך וכך וידוע שהרצין הוא למעלה מן החכ' שבמות ואמנם מה שיש עכ"ז חכ' וטעם לעשיית הסוכה כמו שלא לעשות למעלה מכ' מוסד דלא שלטא בה עינא וכדומה לזה אינו טעם ושכל גלוי אלא הוא ח"ס שבגלגלתא כו' פי' חכ' הנעלמת שהוא הטעם והשכל למה יראה כך והרי הרצין למעלה מהטעם ושכל ואיך יהי' הטעם לרצין אמנם אינו טעם גלוי אלא שכל וטעם נעלם כמו העלם הרצין ולכך נק' ח"ס כו'. והתורה הנגלית לנו בטעמים גלויים למנא זה סברות והשגות שבצריאה כו' הוא מנובלות ח"ס הג"ל. ובאמת כל החכ' שיש במלות אינם רק ממו"ס הג"ל והוא בחי' גלגלתא עלמה כו' וד"ל. אבל החכ"ע שבסודות הזהר בסתרי האלי' הכל הוא מחכ' דאלי' הגלוי' ונמשכת עד השנת ר"י סבא והשגת רשב"י כג"ל וד"ל ולכך נק' אגדתא להיות כי אין בהם רלו"ע כלל רק חכ' והשגה ואפי' כשמשיג באור המאלי' אינו אלא השגתו לבד ולא כמו שבמאלי' בעלמו כו' וד"ל. וה"ז כמים שורדים ונגרים וזהו הגדה והזלה ממים עליונים שהוא אבא שרש כל האלי' וד"ל:

יו"ט הבין ענין פסוד"ז קודם ק"ש שהם הכנה לק"ש להתבונן בגדולת ה' ולריך להתבונן זמן רב ולכן מאריכים הרבה ואומרים הודו לה' קראו בשמו דהיינו שאומרים למלאכים

למלאכים ששם הוי' הוא שהי' הוה ויהי' ואני ה' ל"ש וכ"ק כל"ח אלא שצחי' מלכותך מלכות כ"ע וכשמגיעים לבקשות רחמנות אלה ה' לא תכלא רחמך מבקשים שלא ליפול מצחי' התבוננות הלזו וכן ציולר אור אומרים איך שהמלאכים צרע"ג מתנשאים ומערילים ומקדישים ואומרים קדוש ל' הסדלה אלא שהשם הוי' המהווה כל הויות הוא ה' לצלות מלא כל הארץ כבודו היינו ישראל גיי' א' בארץ ולכן שואלים אי' מקים כבודו כו' ויש יותר להאריך צו. ולכן היו שוהים בפסוד"ז חצי שעה ומי שמוחו מגושם יותר לריך יותר ויותר להתבונן ולהעמיק צו זמן רב בהרגל גדול עד שיחקע מחשבתו בחוזק גדול צצחי' ראי' גשמי' וכאלו מלייר צבת המדמה:

איור התבונה
10/08/2018

יח לרהבין ענין קצמ"ש צק"ש ודברת צס בצפתך צציתך וגו' שאיך יאמר כן מי שהוא בעל עסק ויודע שיצטל כל היום. והענין כי יש רצון וחפץ. חפץ הוא בהתגלות הלצ שהלצ חפץ צזה. ורצון הוא צמות שט"פ התבוננות השכל מסכים לזה ומקובל ומרולה צמוחו ולא בהתגלות לצו והלצ מעכב עליו מפני כמה מניעות וסיבות הטורדות. והנה החפץ שצלצ אינו שוה לכל נפש. אך אמנם הרצון שצמות כל אדם יכול להתבונן ולגמור צרצון שרולה מאד צזה רק שאינו בהתגלות כ"כ כי יש כמה מניעות וסיבות הטורדות. וזהו פי' ואהבת כי לכאו' לא שייך ל' לווי צאה' ה' כי אהמ"ס יש צכל נפ"א מישראל והתגלות האה' צלצו אינו צרשותו כ"כ אלא עיקר הצווי הוא על הרצון שסכים ע"ז וירלה שיהי' ה' אלקינו פי' ע"ד אלקי אברהם דהיינו לפי שהאבות הן המרכזה וצטלים אליו ית' ולכן יקרא שמו עליהם אלקי אברהם כך ירלה כל אדם שיהי' רק ה' אלקיו והוא יהי' צטל אליו וזה יכול כל אדם צאמת לאמתו צשעת ק"ש. ואף שידע שיצטל כל היום מ"מ הרצון שנגמר צמוחו הוא אמת. ולכן נק' ק"ש קצמ"ש פי' ל' קבלה כאדם שמקבל מיד הנותן כך קבל עליו צרצו כנ"ל וד"ל:

יט לרהבין ענין עמטוס הלצ ועמטוס המוח. שטמטוס הלצ הוא שנעשה לצ האבן והוא נפילה מן השמים. ואף שהכל צידי שמים חוץ מיראה שמים היינו שטכ"פ יש לזה עלה היעולה והצחירה ציד האדם ע"י שמצטעין לי'. ואף אם לצו כלצ האבן המס ימם. ומה שלפעמים אינו מועיל העלה זו כי אינו מטמטוס הלצ כ"א מטמטוס המוח שחגשם מחמת עסקו צעניניס גשמי' ואפי' דהיתר וממילא נעשה גם לצו קשה כאבן כי הדעת שצמוח הוא מפתחא דכליל שית כו'. וזה"ע כה"ק לנשמה מחמת שיש לו כח הזכר מעניני עוה"ז ואפי' דהיתר הנה הוא כאצק הנופל על הצגד ולריך לנצרה ואל"ל אם הררר צעצירה שלזה אינו מועיל כה"ק אלא שצריך לצוא צניהגס לעהר נשמתו שהוא כמשל הכחם הנופל על הצגד שצריך לנקות ציותו צבדי שתוכל ליהנות מזיו השכינה. ומזה יצבוקן כל משכיל כי גם צעסקו צעניני מעין עוה"ז צעוה"ז דהיינו צעיון חפלה וכיוולא צו שא"א להגיע לזה צלתי אם ינער אצק עניני עה"ז מהמות. ועלה היעולה לזה לעהר א"ע צמקוה וללמוד ספר הזהר בי זהר הוא מלשון הארה שמאיר צמקום החשך וגם צנהינת לדקה צמ"ס צגמ' ר"א יהיב פרוטה לעני והדר מלי צנאמר אנו צצדק אחזה פניך:

להבין

ב' **לְרֵבִי** ענין תכלית זריחת האדם בעוה"ז הוא לדבקה בו וליהנות מזיו השכינה ע"י הלבוש שהם צחי' ימים כמ"ס צוהר ע"פ ואזרחים זקן זה בימים וגו' ואם חסד יום א' הוא לבוש חסד צו'. ולהבין ענין הלבושים הנ"ל ולמה לריך ללבוש ל"ל ענין הגשמה שהיא כלולה מעשר דהיינו חב"ד כו'. אלא שצוה גובר יותר צחי' זו ולכן יש ס"ר גשמות שאין דומות זל"ז וכל אדם יכול להבחין מן הרע שלו על הטוב איזה מדה גובר בו יותר. אך אצדע עשר צחי' הגשמה הם צחי' נצח ואיך תוכל לדבקה בו וליהנות מזיו השכינה ולזה לריך ללבוש תומ"ל ואף שהם גשמי' כמו ליצית של למר ותפילין של עור מ"מ הרי הם מצחי' גבוה יותר כמ"ס צמן שהוא על אורות ונחגשם עד שדכו במדוכה וכן תפילין פ' האשונה קדש הוא חכ"ע כו' אלא שנחגשם כ"כ כו' וכן ענין מ"ס ויצא משה בתוך הענן שהענן הוא לבוש גשמי ולא יכול משה לבוא אל ה"ס כ"א בתוך הענן כך הגשמה אינה יכולה ליהנות מזיו השכינה כ"א ע"י לבושין ויש לבושין של מעשה ויש לבושין של דומ"ח ולכן לריך ללמוד עניני המצות שאם לא יקיים כל התומ"ל במתדו"מ לריך לבוא בגלגול מפני שא"א ליהנות מזיו השכינה אם לא יהי' לו כל הלבושין שלמים. וענין התפלה הוא צחי' הגשמה עלמה שהיא צחי' נצח. ולכן התפלה נק' בשם נפש כמ"ס ואשפוך את נפשי לפני הוי' וגו'. אלא שצלעדה אין עלי' לתומ"ל שהם במשכות מלמעלה והתפלה היא ממעלה"ע וכמ"ס צוהר דאיהי סילס מולצ ארלה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלקים אלו כחות הגשמה עולים ויורדים בו ע"י אהוי"ר שהם מדות הגשמה. אלא שהקורא ק"ס בלא תפילין כו' שצחי' יראה ואה' ל"ל דוקא בתפילין שאם אין מצות אין מה להעלות. ולכן ארז"ל הלואי שיתפלל אדם כל היום ט' ובמ"א אמרו ת"ת כנגד כולם ושגיהם אמת ע"פ הנ"ל וד"ל:

אוצר החכמה

בא' **לְרֵבִי** ענין הזיוג שקשה כקו"ס כו' ומעשה דהיה מצרונתא שהי' לה אלק עבדים ואלף שפחות וא"ל ר"י שלא תוכל לזווגם וכן הי' כידוע. ציאר הויכות שהי' ציפה וצין ר"י היינו שרלתי לומר שהזוג נתלצש ג"כ בעצם כמו מו"מ ושא"ד שמחנהגים ע"פ העצם שאם יעשה כפי העצם ילצית לו המי"מ וכדומה. אבל באמת הזוגים הם למעלה מן העצם דהיינו שלא נתלצשו בעצם כלל ואותה מעשה הי' הוראה לזה שאם הי' ע"פ העצם דהיינו כאשר השתו בעצמם או שלא הי' עצמם שזה כלל היחה יכולה למלוא מזג השוה באלף עבדים ואלף שפחות שיהי' א' שוה עם זולתו. אך מה שלא עלה בידה זווגם הוא לפי שצ"ק תכרזת בת פלוני לפלוני לא צדה"ע. פי' הצ"ק מכריז וגוזר שיהי' כך לא התנהגות הדבר ע"פ סיבה. ולמעט זה כל השידוכים נגמרים ע"י שקרים וחדכן ולא ע"פ האמת ולמה לא יהי' ע"פ האמת כמו מו"מ הרי גאמר כי יקח כו' אך הענין הוא לפי שלא נתלצשו הזוגים בעצם אין סיבת העצם מקיימת אדרבה מקלקלת אלא על היפוך העצם קיומה והוא האופאה ע"פ הטעות כו'. שהרי המזלות מקור העצם ליספס השכל אנושי וסיבת העצם בכל פרט וידוע דהמלאכים שלוחים בלבד ואשר לא ניתן לשלוחים כמו הזוגים לא יוכלו המזלות להנהיגם. וע"כ לא ע"פ שכל ודרך העצם יוגמר הזוג אלא ע"פ טעות השכל כי אין כח בשכל לגומרה. ואע"פ שטעות השכל כמו דבר

נמוך

נמוך במדרגה בהשגתו מן השכל והאמת. אבל מפני ששרש הזווגים כלמעלה מן השכל לא יוכל להתלבש כ"א בדבר שמנגד להשכל ומטעה אותו כד"ל. וזהו שרמזו לה באמת "הוא מזווג זווגים פי' ולא שלוחי השפע כמלאכים ומזלות אלא בעלמו והוא הכרוז שמכרזת צ"ק כדוגמת גזירת המלך בעלמו שלא יוכלו העבדים להלבישו בעלם ולכהוג הגזירה ע"פ שכלם משא"כ דבר הניתן לשליח השליח עושה כפי חכמתו וד"ל. וזהו שהזווג קשה כק"ס כי י"ס מדה מל' והקריעה בה למעלה מס' השכל':

בב **אנא** אוקיר ואיוון כו' לכאו' המום איך כותב בכתובה אגא אוקיר ואיוון כו' הלא איך אדם יזון אלא בשביל אשתו. אך באמת שניהם אמת. כי עיקר העבודה להמשיך בחי' חסדים העליונים הוא מבחי' דבורא רק יכול להיות שיהיו החסדים רק בגילוי חלקות וכדומה ולא ישתלשל למטה כלל בפרנסה גשמי' ושיומשך מבחי' חסד ורחמים דאלי' למטה נותן להם לכל בשר גשמי' זהו בשביל אשתו מל' דאלי' בחי' נוק' המחי' ^{10/09/2018} בי"ע וד"ל:

בג **ענין** האמונה. הגה היבט אמונה לא נמלא בשום מקרה ולא בדברי התנאים ואמוראים כ"א על דברי' פרעי' אבל לא בענין אחדות הוי' כמו והאמין בהוי' דאברהם ה"ז בענין פרעי' וכן על שאר ענין אמונה שבמקרא כמו ויאמינו בהוי' כו' וגם כך יאמינו כו' והיינו על ענין הבעטחון הוא אומר ולא שישתמשו בציצה זו בענין כללי' האחדות שמפני שכל דבר שאין לו מנגד לא יתכן לומר ל' אמינה כמו חיות הגפס בתוך הגוף הגם שלא ראה מעולם מהותה לא יתכן לומר שמאמין שהוא חי מחמת הגפס שהרי רואה הוא תנועת חבריו כו' וזהו נק' בל' המקובלים אחריים דחב' שהוא ראית השכל לצד שמאומת בשכלו בלתי מנגד כלל שחי הוא כו' ולא שרואה ממש. וזהו הנק' בל' תרגום הוי' כמ"ס איוב מצברי אחזה אלוה וכמו מחזה שדי יחזה כו' שתרגום ל' דחי' ממש הוא חזי' ולפי שהחב' בבחי' רחי' ממש תרגומו אחזה שהוא בחי' אחריים דחב' דד"ל. וביחוי"ד הלא אחדות הוי' נראה ברחית השכל אלא שאין מהותו נראה כ"א לע"ל דמחי' וראו כ"ז שהרי כמו שגופו א"א בלתי נשמה כך א"א לגוף הכללי דעולם צמילואו בלא נשמה וה"ז כאלו רואה ממש כ"ז (אך מחמת חב' הפיליסיפי' שמלטרכים למופת חלקות ויש מנגדים על חידוש העולם וכדומה אזי מלאו שם זה להקרא האחדות בשם אמונה והיינו להאמין באחדותו אעפ"י שלא ימלאנו בדרך מופת כו'. משא"כ הדורות הראשונים שגם באומות לא הי' שום דעה מנגדת לענין חידוש העולם כידוע) אמנם לא יתכן ע"ד דקדוק לומר באחדות הוי' כ"א הדעת והשכחה לצד ולא חסרון אמונה ח"ו כו' השמר לך פן תשכח את הוי' חלקיך כו' וכחי' וידעת היום והשבות אל לבבך כו' והוא עד"מ בחיי נפשו לגופו * ויוכל להיות בספק על גופו מסיבת השכחה שישכח שהיוו תלויים בזה וכדומה ומיד שיזכור לא יתחיק גופו בסבין ואדרבה ישמרו מאד מכל נזק כו' כמ"ב עד"מ באחדות שתמיד הוא מזכר אשר הוא ית' חיי החיים והוא נשמה בכל הנבראים בכלל ופרט כו'. וזהו וידעת כו' השמר לך פן תשכח כו' פי' ^{10/09/2018} בי"ע

אמרי קדש

כי ענין השכחה יכולה להיות שבעסקי גופו ישבח על הוי' ח"ו חי העולמים ויוכל לעשות דבר המנגד לחיי החיים כו' ומסיבת השכחה לצד ולא מחמת חסרון אמונה ח"ו וכעין מארז"ל אין אדם עובר עבירה אלא ככנס בו רוח שעות דהיינו שנמשלה כבהמה ממש לבצתי תח לצבו לחיי החיים כו' וד"ל:

בר ענין לה"ק שנשחצש שאין שום אדם יכול לדבר כמו שהוא בכל האותי' ודקדוקיהן כו' ובמדינה זו משחצשים באותי' אלו ובמדינה אחרת באותי' אחרים. אמנם שיהי' בשלימות בכל האותי' אין בשום מדינה. וכמו גם הצעש"ט והאר"י ז"ל לא הי' יכולים כל לה"ק ע"פ דקדוק בשלימות וא"כ לבאי' אינו מובן שהצעש"ט והארז"ל התפללו בשיבוש ח"ו. אך הענין כי למעלה הם אינם אותי' גשמי' כ"א אותי' רוחני' מאד נעלה מתלמידי ומחנוללים ובכוונתם בתפלה נתקנו האותי' למעלה בתיקונם בשלימות כ"א כשצא בהתגלות הכלי' שהם צפה ולשון נשחצשו לפי אופן הגילוי מלמעלה והכלי שלהם שיהי' אז (כי לא הפה והלשון הם העושים האותי' כ"א לפי אופן הגילוי מלמעלה צהפה והלשון ככה מתהווים האותי'). והמופת הוא מהמגיד של הב"י שא"ל פסוק א' מתוך דבריו שלא כסדר שנכתב ובדאי לא יתכן שישיש המגיד ח"ו וגם הב"י הי' בקי בע"פ בכה"ת. אלא מוכרח להיות שבהתלצות צפה ולשון למטה משחצשים ומתהווים האותי' לפי אופן הכלי והגילוי שצעת זו וד"ל:

בה ענין תפלת הדרך. הנה ארז"ל מנין שהקב"ה מתפלל כו' הענין כמו שהאדה"ת מתפלל בדרך תפלה קלרה וגם בתפלת השחר מקלר זה מפני הערדה שאין דעתו מיושבת עליו להוציא יקר מזולל כמו עד"מ אדם כשהוא במקומו כל המעדינים אינם כלום אללו וכשהוא בדרך גדוד רחוק ממקומו שוכח ע"ע לגמרי ויערב לו אפי' לחס לר קן כפיכול למעלה במלך מלכו ש"ט כשהוא במקומו ואין העולם מקומו שהם וי"ו ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ אפי' ח"ע דאלי' קמי כל"ח ואיזה בית אשר חצנו לי ואי זה מקום מנוחתנו כו' אבל כשמתפללים להיות מלך העולם צבי"ע שיהי' צי"ע נק' הדום רגלי היינו כששורה אלקות בנש"י בשעת תפלתה ולעקתה לה' שהוא מאד מוגבל ומגושש בכחות נפש הטבעי' האמת שהוא לעולם שוכן אהם ויערב לה' ע"ד וערבה לה' מנחת יהודה כו' :

בי לרהבין ענין חמר מדינה ידוע שהכל נפל בצצה"כ ונחלק לכמה חלקים כמה מיני מאכלים ומשקים ופירות והכל הוא ירידה לו"ע כי ע"י הצירורים מלמטה עולה למעלה למקום שרשן ונמשך מזה למעלה המשכה יותר גדולה ולכן נחלק בפרטי' במדינה זו פירות ומשקים אלו ובמדינה זו פירות ומשקים אלו כ"א לפ"ע הצירור והמשכה שיוכל להתהוות מהם וזו היא ועשה לי מעטמים כו' בהחלקות מכמה פעמים שונים כו'. והנה ציין כתי' ויין ישמח לבב כו' שהוא כתי' השמחה מלמעלה ולכן עושין קידוש על היין אבל במקום שאין יין מלוי עושין על המשקה שנמלא שם שע"י המשקה של מדינה זו יוכל להמשיך ג"כ מלמעלה ע"י הצירור דלמטה וד"ל:

בענין.

לג

אמרי קדש

כח ענין אכילת דגים לפני צמר כו' היות ידוע ענין הגלגולים צדגים וצדמות וחיות כו' שנפשות הלדיקים צדגים כו'. והטעם הוא לפי שבחי' פני ארני' וע"ש כו' נפלו בצצירה כידוע ושרשם מאד געלה וגבוה מאד מבחי' אדם קודם השצירה כידוע צמ"ש לפני מלך מלך כו' והגלגול הו"ע התיקון וצירור שמתעלה עי"ז לשרשם צמ"ש צסה"ק. ומתחלה מתגלגל צדגים להיותו נקל לעלות כי לא נפלו בצצירה ואת"כ צמר שור כו' ולכך אוכלים דגים צתחלה שתי' הכנה שיוכל לצרר ולהעלות הצמר וצלתי הקדמת הדגים לא הי' נכח להעלות הצמר מן השצירה לשרשו מאד געלה כו' וד"ל. וזהו אש את כל דגי הים יאסף להם כו'. שע"י שיאכלו דגים צראשונה יוכלו להעלות הצמר שנפל בצצירה ע"כ הלאן ובקר ישחט להם כו' וכמ"ש צמ"א. וזהו הטעם שנפשות הלדיקים שלא נפלו רק שלריכים להעלאתם לצד מתגלגלים צדגים כו'. וכל נפשות הצע"ת שלריכים צירור מן הנפילה שנפלו בצצירה כו' מתגלגלים צמר שור כו' וד"ל. ולע"ל יהי' כללות ענין צירורם והעלאתם מרומם צליותן ושור הצר שיעשה צהם קניגיא כו' וד"ל וכמ"ש צמ"א:

בט לרהבין ענין אכילת הדגים עם המוליא מר"ה עד אחר הו"ר. כי הנה ידוע ענין השופר הו"ע גבו' ממוחקות כידוע שיש ש"כ דינים כידוע צענין פרה אדומה והש"כ המה ממוחקים לבן נחצרים צחיצת שופר כי ש"ז עם י"ד פרקן הס ש"כ וממחיקים לחיבת פד הנק' ה"ג מגלפ"ך דינא קשיא והש"כ המה דינא רפיא כידוע צענין לאלה ורחל הנק' צ' יו"ט של ר"ה ודגש הוא ג"כ צגימט' ש"ו משופר וצזה ג"כ גמחקים הדינים ש"ו הנ"ל כידוע שהדגש הוא דצר מחוק צעלמו וצאכילתו אותו הרצה יחמרמר וימאן לאוכלו נמלא ה"ז דצר והיפוכו וממילא מוצן שנק' גבו' שצחסד וידוע ענין גבו' שצחסד וחסד שצגבו' הס צ' הפכים שההפרש שבהן צאופן הגילוי כידוע ונמלא שהמחיקות הוא ממחיק המרירות אשר צו צהעלם והן נק' גבו' ממוחקות. ועוד זאת שיטנו צצצס להחזיק בל דצר שלא יתקלקל כמו פירות אשר יעמינס צדצס לא יתקלקלו עולמית נמלא מוצן שהם גבו' ממוחקות. ומד"ה ויוהכ"פ עד הו"ר עצודחס צכמה אופנים מיתוק הגבו'. הן צצצודה זו חפלה והן צחעמית וצינופיה. לבן אוכלים דצס ג"כ עם המוליא כידוע צענין המוליא לחס מן כו' זהו"ע לצרר וד"ל ולריכים עם הצירור מיתוק הגבו' :

ל' לרהבין פשע הענין המ' צכהאריו"ל דלריך ליזהר מאד צמלח ע"ג השולחן צשעת אכילה. אין הענין שיציא מלח דוקא ויעצלו צו את הפת אלא עיקר הכוונה שיהי' טעם מלח צפת ואז יכוון הכוונה צענין מלח צגימט' ע"ה כו'. דהא מ"ש צגמ' הביאו מליח כו' וכן מ"ש המקובלים להציא מלח כו'. היינו צפת שלהם שהי' צלא מלח כדמובח צהדיא צככר דעירוב כו' וגם צכמה דוכתי מוכח הכי. ולכך נאמר לית דין לריך צושש לפי שהפת נקי וצוב הי' אומר לית דין לריך להמחיק טעמו כו' אבל פת אחר צ"ל מלח שלא היו מערבים כלל צפת כ"א שאור צלצה. אבל טכשיו שמערבין מלח צפת שלנו צמדיניתנו אלו הוה כאלו המלח מונח על השולחן ממש ויואל י"ח הכוונה הנ"ל צכסה"ק

אמרי קדש

בכה"ק צפת מלוח כמו במלח ממש כי העפילה לאו דוקא ודו"ק ודוגמא מלינו בגמ' דלעיל במה שלא הלריך מלח כלל משום דלית דין לריך כו' ודו"ק:

לא לרהבין מארז"ל אם רואה אדם שיסורין באים עליו יפספס צמטשיו מהו החיפוש בעיון הלא כל הרע נגד עיניו תמיד כו'. והענין שידוע שאין רע יורד מלמעלה כ"א אחר עולם המלאים כו' מקבל חיות אחורי העורף דנוק' כו' ושרש הקליפות הם מגבו' עליונות דקדושה אבל לאחר השצירה נחגשמו ונעשו בחי' רלועה לאלקאה לחייביא כו' ואדם באדם לרע לו וצוודאי אותו הרע הנמשך אחריו הוא מרדפהו ומייסרהו ולכן לריך האדם לדקדק היטב ולעין צהיסורין מאיזה עון הם עד שגמלא שכן בחי' הרע שטיקר מהותו מקושר בו עדיין. עד"מ אם משפילים אותו בשפלות עלום יראה לתקן ענין גסותו שבתו"ע כו'. ואם בדבר שצממין יראה לתקן ענין הרחבת מזונותיו ומלבושיו ומשיכתו אליהם ביותר כו'. וזהו יפספס צמטשיו יחפש הרע שצמטשיו הסובות וימלא מעין היסורים ובקבלת היסורים בשמחה נמתקו' הגבו' בחסדים כו'. אך מה שהיסורים הם מעין הרע אינו אלא ברע שכבר חלק והלך לו ממנו מחמת תו' ותפלה אלא שנשאר בו קצת שחך ממנו בבחי' דקות יותר ובגון אהבת הכבוד אם מתרחק ממנו באמת ואינו הפך להתגדל ולהשתרר בגשמיו'. אבל כשנותנים לו כבוד הוא מתהנה ומתרחב לבו וכיוצא בו אבל בעוד הרע בשלימות אללו אינו עושה לו יסורים כי הוא מקבל חיות מן הטוב ומעורב בו בתכלית והי' לאחדים ממש משא"כ כשיפרד קצת הרע שבאדם מוכרח הוא למלאו לו מקום משכן בנוף אחר הראוי לקבלו מפני מעשיו המכוערים ואז אותו האיש רודף אחריו יותר בחי' הרע השייך לו ומייסרהו כמ"ש אשר שלט האדם באדם לרע לו כמשל העלוקה- המושכת פסולת הדם וכאשר תתמלא חפול וחמות ויתרפא : תמותה רשע רעה כו' אבל חומת ישרים תנחם כו' .

לג **לרהבין** מ"ש לב נשבר ונדכה אלקים לא תצזה. ולבאו' הוא תמוה מהיכי תיטי שיהי' נחשב לביזוי שהרי מתחלה זכרו לשבח ואמר זבחי אלקים רוח נשצרה ושהעבודה כך הוא ואיך הי' עולה על רוחינו להפך הדבר לגנאי עד שהולך דהע"ה להשמיטנו כ"ז. ויוצן הדבר ע"פ פי' המלות נדכה שהוא ל' נפעל פי' שנעשה נדכה הן ע"י יסורי הוי' והן ע"י עצמו שדיכה א"ע עד שנעשה נדכה כי גי' שהוא דכא באמת א"ל לפעול בעצמו שום דבר כי הוא שפל רוח וצווי בעיניו בתכלית השפלות מאליו וממילא ועליו הכתוב אומר אשכנ את דכא משא"כ מי שלריך לעשות בעצמו השפלות והביזון אינו נק' דכא אלא נדכה ועליו התפלל דהע"ה שאתפ"כ אלקים לא תצזה :

לג **מאמר** הגמ' לא האכלו על הדם קודם שתתפללו על דמכם. הנותן שלום כו' כדכתי' חדלו לכם כו' כל אשר נשמה באפו כו'. יוצן עפמ"ש צוהר שכשארם בשינתו מסתלקת ממנו החלק אלקי ואמשך עלוהי רוחא דמסאבא שהוא נפש הדם חילא דדמא ולכך לריך לבוון צק"ש שעל מטתו כדי שבקומו ישאר רשימו כו' מוזיקין גדלין כו'

וְצַמְקִים דַּמְעָא לֹא חֲזַרָה הַקְדוּשָׁה לְבֵן אֲשֵׁר בִּאֲכִילָה אַחַד חַטֹּאת לִילָם שְׁנוֹן חֵילָם
 רַב לְחֵילָם דְּדַמְעָא כִּי בַעַת הַזֶּה אֵינוֹ אֵלָּא בִּאֲפֹ וּבַחֲפִלָּתוֹ יִקְבַּל מִל' שָׁמַיִם הוֹרַתָּ לְקַדְמוֹתָא
 ע"כ. וְהַבְּחַר מְדוּקָדָק ל' הַגַּמ' לֹא תֵּאֱכְלוּ עַל הַדָּם בַּשֶּׁעָה שֶׁאֵינוֹ הֵילָא כּו' שֶׁלֹּא תִּחְפַּלֵּל
 כּו' דַּכְתִּי אֲשֶׁר נִשְׁמָה בִּאֲפֹ כּו' וְהִבֵּן הַיַּעֲבֹב :

לד א"י צגמ' תצו' מכפרת ויסורים ממרקיין. מכפר הוא ל' כיצום הפגס ומירוק הוא
 מיפה הבגד ועושה אותה כחדשה אשר לא יהי' ניכר צו רועס כלל. ויסורין הן אינן
 תעניות וסיגופי' סך המצואר בספרים שאינו לפי כח אנושי צומרנו להתענות על ליאות
 כמנין ש"ק ועל גדלות כמנין ג"ס ועל מוז"ל פ"ד אלא יסורין שבאין עליו יקבל צאה'
 או ליתן לדקה כמ"ס וחטאך בצדקה פרוק. ומי שאינו צעל יכולת ליתן לדקה ישמח
 ב'יסורין שבאין עליו. וזהו פי' הפ' והטאתי נ"ת תשמיעני ששן ושמהה דלכאו' מאי זה
 השמהה אש הטאתי נ"ת. אלא הפי' שהטאתי נ"ת ולריך לזה תצו' לכפר ויסורין למרחק
 לכן ציקש דהע"ה שיהי' לו יסורין וישמח בהם כי מן השחש התצו' מרואה לפניו
 ית"ש וד"ל :

לה ל'הבין מארז"ל בחפלת כה"ג שהי' מחפלת שיהי' שגם שלום. וי"ל מה סי' לריך
 להחפלת על השלוש לאחר שהחפלת על הפרנסה בו'. אך הענין הוא שטיקור
 התהוות המחלוקת בא מהמת רוח עושים עקלתון שנדמה לגפשו בחצירו שלצבו של עמו
 כנ"ל והגם שילטוק חצירו צמר נפשו לא יאמין לו ויחשוב עליו תמיד עד שהצירו ג"כ
 ידמה לו עליו שהוא שונאו והכל אינו אלא דמיונות שמעולם לא עלם בלב חצירו שוב רע
 עליו כו' והאות ע"ז הגה באשר יעבור זמן זמנים רבים יכלה כבר השנאה ומביס ללבו
 מה הי' לו צדדון אשר השב עליו. והנה שקר הי' מעיקרו כו' ומדוע לא כיון האמת
 בשעה ראשונה. אך מזה הוראה גמורה אשר רעה של מחלוקת עצרה צפשו
 לדמות על חצירו כן עד שלא הועיל כל האמתלאות של חצירו וצודאי הסהוות רוח
 בעקלתון זה שרש ומקור רוחני בעת מן העתים דוקא וזמן וחבלה כו'. והיינו להיות בי
 ידוע שיש למעלה ענין רוח סערה כמו רוח סערה גשמי' שמועף היס והרי כל גלי
 היס נרדפים זה רודף אח"ז ומבלבלו כו' כי כל מי היס מחפבלים כו'. ויש רוח של
 שלום דהיינו רוח שמנהיג כל הגלים כ"א כפי הליכותו ביושר ובנחת ולא יבלבלו האחד
 את חצירו כו' וכמ"ס צהר כד סליק ימא גלגלובי כו' עד דאחא ההוא דצרא כו' פי'
 כי השלוס הוא צריח התיכון הקו האמצעי שהוא עולה צמישור וע"כ יש צדחו להשוות
 צ' לדדי הקיין חו"ג אעפ"י שהמה צ' הפכים שיהי' כ"א על מקומו יבוא בשלוס דהיינו
 למלוא מקום לכ"א ולא יחבלבלו כ"א מפני חצירו כו' וזהו ההוא דצרא הוא השלוס צחי'
 יסוד כו' וד"ל. ועתה יובן שבצני האדם ג"כ ימלא רוח סערה שלר עיניו בחצירו
 ומחקקא ולא יספיק לו צשלו או ידמה בחצירו רע כנ"ל שזהו מסיבת צ' דצריס. הא'
 כאשר מלור ומלוק מפני הרעב וכדומה שאז מפני קיטן הדעת יבלבלו זא"ז ואיש צשר
 זרועו יאכלו כו'. והב' מהיפוכו כאשר יהי' רוב שובע בעולם שיסמן ויבטע מפני הגסות
 כו' וד"ל. וע"ז הי' מחפלת כה"ג שיהי' שנת שלום בעולם כלומר לאחר שהחפלת שיהי'

רוב זרכה זפרנסה אח"כ זיקש שאלך השפעה זו זרוח מנוחה והשקט זבחי' קו האמלטי המנהל השפע לכאו"א כפי מדריגתו ולא יתבלבלו לא מפני קולר הרוח של מיעוט השפע ולא מפני גסה"ר זרזוי השפע יותר מדאי כנ"ל כו' וד"ל:

לו לרהבין מ"ש זזהר כשהל יו"ע זשזח ע"ש היטב דהפרש שזין יו"ע לשזח דזכסעודחא דשזח אוכל הוא עם המלך זעלמו על שולחן ח' מה שהוא אוכל כמ"ש אכלו רעים וזיו"ע יהזין לי' סעודחא דמלכא ואינו אוכל עם המלך זעלמו כו'. הנה כמ"כ שעת מוחין דגדלות זשעת החפלה למעלה עד רוה"מ כחי' אכלו ריעים או"א כו' כמזואר זמ"א ענין עיני כל אליך ישזרו הארת מקור דמקור כל ההיים זחי' יסוד דע"י הגנוז זמלחא דא"א והיינו זעתו עת ו' כו' ועיני כל זחי' חכ' וזינחו של הקב"ה ראשית גילוי התפשטו' החיות כו' ומלפיו ומיחלים לקבל מוחין חדשים כו' וזהו אכלו ריעים כו' ואח"כ שחו דודים זו"ג כו' והוא זחי' תפלה למעלה מעלה עא"ק כו' ואז כל נשמות הלדיקים שזג"ע יכולים לקבל המשכות אה"ס ז"ה זנפשותיהם כיון שהוא שעת מוחין דגדלות. וההפרש זיניהם עד"מ שריס החשובים הקרובים אל המלך זצעת שהוא מתענג ואוכל מאכלים ומעדנים יושזים סמוכים אליו ואוכלים עמו ומתענגים זתענוגים ממש כו' משא"כ הזרים הרהוקים קלת מאו"פ המלך זבחי' פנימי' אלא מחילונויותו לזושויו וחסדיו זפועל הנה אין זכלי השגתם לקבל חענוגי המלך זישיבה עם המלך זשעה שהוא אוכל כ"א שיחרחקו קלת דהיינו לאחר שיגמור המלך סעודתו ישלח להם ממיני מעדנים ויאכלו זשולחן שלהם זפני המלך ולאחר שעת סעודת המלך כי ראויים הם לכך אך דוקא זריחוק מקום וזריחוק זמן כו'. וכמ"כ יחזקן המשכיל שזאה"ר זתענוגים על ה' זנפשות הלדיקים זהשכלתם והשגתם זגדולת ה' והדר גאונו כו' זשעת תפלתן הנה זהו ממעדני המלך זעלמו כמ"ש אכלו ריעים. אך אותם ששרשם זבחי' אלי' זיותר דהיינו עלמי' אלקות ומקור התפשטו' החיות להחיות זי"ע הנה עליהם נאמר נעשה אדם זללמינו כדמותינו ממש זללם עלמי' אלקות המה. ולכן כפי העת הקצוע זחלמוד זמן התפלה כפי שהוא זמן התפלה למעלה מעלה עד רוה"מ זבחי' אלי' כי אורייתא מחכע"ג ונחלזשה זבי"ע כנודע. כמ"כ לא ישונה אללם זמן תפלתם וכל עיני האורות זם' התפלה זפסיד"ז וק"ש ושמו"ע הכל כפי מה שהוא למעלה זאותו העת כי עם המלך זשולחן אחד איכלין מיני מעדנים כו' וד"ל. אכל אותן ששרשן וגשמותיהן זריחוק קלת זבחי' אלי' כ"א זבחי' נפרד קלת זבחי' יש ודברי זבי"ע כו' הנה אינם ממש ללם אלקים וניזונים משארית האלי' דיהזין לי' מזי' מלכא אחר גמר סעודת המלך דהיינו אחר עבור זמן התפלה למעלה שהוא זמן הקצוע זחלמוד. וגם משונה אללם הארת שם מ"ה שז"ל זשמו"ע * מפני שלא יוכלו לקבל השגת אה"ס כ"א אחרי שנתזררה הדרך מפניהם ומאיר הארת אה"ס ע"י אכילת הריעים כמ"ש אחרי הוי' תלכו שאינו יכול לילך כ"א אחרי ה' כשאחד הולך לפניו ומאיר לו הדרך כו' וד"ל. אכל אנשים פשוטים שהם זבחי' עשי' הם למטה ולא ישנו הזמן זכמו שהוא למעלה כיון שאינו מערך השגתן אינו מעדנים

* הסר קלת

מעדנים של המלך צבחי פנימי כלל כ"א צרצוי השתל' צבחי עשי' גשמי' אסור להם לעביר זמן הקצוב בתלמוד כו'. וע"פ כל הנ"ל יתורץ מה שיכול להיות שלדיקים מופלגים הרואים מסוף העולם וע"ס יאחרו להתפלל ובודאי עת הקצוב בתלמוד הוא שעת התפלה כו' וד"ל :

לו **מזערב** עד ערב השבתו שבתכם, ואי' צגמ' כל האיכל בתשיעי מעה"כ כאלו התענה ע' ויו"ד. ואי' צגמ' תגא חדא לא נתנו שבתות אלא לאכילה ושתי' ותגא איך לא נתנו שבתות אלא לעסוק בתורה ומשני כאן לת"ח שעוסק בכל השבוע בתורה נתנה לו שבת לאכילה כו' והוא תמוה איך יתכן הענין שניתן השבת ללדיק לאכילה גשמי' ולשאר העם פחותי הערך לעסוק בתורה. אך הענין הוא דהנה יש פליאה גדולה שהאדם שהוא במעלה יותר מכל הנבראים שהוא חי ומדבר איך יתכן שיצטרך לאכילה ושתי' לדברים שהם גרועים ופחותים ממנו דהיינו דל"ח מחיים אוחו. אך להבין זה דהנה התורה גק' לחם כמ"ש לכו לחמו בלחמי ונק' ג"כ יין כמ"ש ושאו ציין מסבתי וגם נק' דבש וחלב תחת לשונך. והענין דהנה פשט התורה מכינה בשר לחם שהוא דומה ללחם שאדם אוכל ואין לו שום תענוג ממנו כך מפשט אין לאדם תענוג. שהוא מקרא ומשנה, ואעפ"כ גבוה הוא יותר מן הדברים שיש לו תענוג. ומהגשמי' נבין אל הרוחני' כמו הלחם ^{אחר תוכו} איך שאין לו תענוג מ"מ הוא עיקר חיותו כי בלא לחם א"א לחיות מיין ושמן ודבש לחוד איך שיש לו תענוג מהם א"כ נראה בחוש שהעיקר הוא הלחם כך פשטי' התורה איך שאין לו תענוג מהם מ"מ הוא גבוה יותר מן השכל ואי' ותענוג נמשך מן השכל כשמשגי' בשכלו הדבר שהוא טוב לו יש לו תענוג והראי' בענין מס"ג עקה"ש ואפי' קל שבקלים מוסר עלמו עקדה"ש מפני שהוא למעלה מן השכל ואין לו שום הנאה ותענוג מזה לכן הוא אפי' בקל שבקלים כי אם הי' ע"פ שכל לא הי' מיסר נפשו כי שכלו נועה לעיני עוה"ז ולא הי' השכל שלו מחייב למסר עלמו עקדה"ש. והנה בכל הנבראים כך הוא מה שהוא במדרגה תחתונה הוא יותר גבוה במעלה והראי' מן האדם שנברא אחרון במע"ב והוא במעלה יותר מכל הנבראים וצאמת למה כך. הענין כי סו"מ במח"ס. וא"כ צחי' דל"ח איך שהם במדרגה תחתונה מ"מ הם יותר במעלה מפני שגנוז בהם ענג העליון כמארז"ל אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה המכה בו ואומר לו גדל והלדיק אינו אוכל למלאות תאוותו רק כוונתו להפלות הענג הגנוז בו והו' וקראת לשבת ענג וזהו ג"כ לדיק אוכל לשיבט נפשו. והו' כל האיכל בתשיעי שהוא מדם לדיק איך שאין לו כח לעלות. מעה"כ כאלו התענה תשיעי ועשירי. ויהי"פ הוא למעלה מזה שהוא עלמא דחירו :

לח **בגמ'** איסי רמי תניא לא נתנו שבתות ויו"ט לישראל אלא לעסוק בתו' ותניא לא נתנו אלא לאכילה ושתי'. ומשני כאן בת"ח (שעוסק בתורה כל השבוע) לאכילה ושתי' כאן לע"ה (שאינו עוסק בתו' כל השבוע) לעסוק בתו'. והוא פלא מפני מה בכל המלות לא יש חילוק בין ת"ח לע"ה ובאין יש חילוק. אך להבין זה. הנה כתי' ^{ואל}

ואל אלילי בני לא שלח ידו ויחזו את האלקי ויאכלו וישתו וכתי' ואכלתם לפני ה' אלקיכם. ואי' בזה"ק איך יכול למיכל קמי' קיב"ה. אך הוא עד"מ מלך בן"ד שאין שום אדם רואה אותו אך כשיש חיזה שמחה ומשחה להמלך דהיינו יום גנוסיה שלו אז הוא מתרחה לפני כולם והוא יום הדוה ושמחה שחפץ שיהיו הכל שמחים. והנה יש ג' כחות במשחה הנ"ל. כת' א' אוכלים ושותים כאשר ליה המלך ובדאי יפה הם עושים לקיים לוי המלך ואינם עושים רק מפני המלך לשמוח ביום הדוהו. אך יש כת' ב' שהם יותר חכמים לא יש שמחה גדולה מזה שרואים את המלך ואינם אוכלים ושותים רק הם שמחים בראיית פני המלך ורלוגם לראות פני המלך עוד שעה א'. והנה הכת' שאינם עם המלך בתמידות הנה מחמת אימתו אינם יכולים לעשות שתיים אף שהוא הדות המלך. אך הנה הכת' הג' הם הכת' היותר מקורצים אל המלך הם יכולים לקיים שתיים והוא ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו. והנמשל הנה בשבתות ויו"ט הוא עת רלין והדוה למעלה ויכולים יותר בנקל להתקרב לעבודת הצורא. והנה יש ג"כ כמו ענין ג' כחית הנ"ל. דהנה בשעת מ"ת דכתי' ביום חתונתו זה מ"ת וכו' זהו עד"מ יום גנוסיה שלו כביכול וזמ"ש ואל אלילי בני לא שלח ידו. אלילי הוא לשון אלל וסמוך ר"ל המקורצ'י אללו לא שלח ידו לשון אימה שאין להם שום אימה ממנו מחמת הדוה הגדולה ויובלו לקיים שתיים ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו. והנה העוסקים בתורה בכל השבוע הם מקורצים יותר להשי"ת דהנה חתו' כולה שמוהו של הקב"ה וממילא אם קורא לו הוא נקרא לו (רק לא ח"ו צפני' ושעות כו') להם נחנה שבתות ויו"ט לאכילה ושתי' ג"כ שהם יכולים לקיים שתיים שאינם שואין להם שום מורא (רק לרין שהשולחן יחי' נק' בפרה להעלות כל הד"י דלח"ס לשרשם). אלל מי שאינו עוסק בתורה ואינו מקורצ' לו להם בדאי נחנה לעסוק תורה ולדבקה בו שאז הוא עת רלין יותר לדבקה בו ית' וד"ל:

לפ' כ"ה העושה איסור לחג כו' (בסוכה דמ"ה ז'). גלע"ד עפמ"ש אוסרי לגפן. כי הנה כתי' כבם ציין לבשוו שהלבושים הנעשים ממעשה"ל שהם המשכת המקיפים שהוא חכלית ירידת האדם בעוה"ז להמשיך גילוי בחי' סוכ"ע בממכ"ע לריכוס הלבושים כיבוס עד"מ כי פושעי ישראל מלאים מלות ועב"ז את פושעים נמנו כי עזירה מכזה מלוא פי' האור של המלוא שאין גילוי בנפשו. וכיבוס זה הוא ציין שמחה ש"מ שעי"ז ממשיך הגילוי בנפשו. והנה יין היינו מוחין דאימא התצונות זהו בחי' החג כי שבת מוחין דאבא ביטול ולכן המלוא לשהות יין ציו"ע מדאורייתא. ואז זמן כיבוס של הלבושים הנעשים ממעשה"ל עד"הנ"ל מחמת שמחת יו"ט. וכל ישראל חברים ברגל מחמת המקיפים שמקיף ראש ורגל כאחד ועי"ז ישמח ה' במעשיו ציו"ע וישמח ישראל בעושו. והטעם שציין דוקא ציו"ע והרי שבת גבוה יותר אלא שהחב' העלם וכל גילוי ע"י יין וגם התגלית עתיק צנינה דוקא כמודע מענין ה' שנוסף לאברהם כדי שיהי' גילוי עד"ה לך לך. ולכן לבושים ציו"ע ל"ל יקרים יותר אך הנה כתי' עבדת כו' בשמחה וכתי' עבדו כו' בשמחה של"ל השמחה בבחי' עבודה ועבודה היא קבלת עול וביטול לכן כתי' וגילו ברעדה ובני ציין יגילו כו' להיות כי שמחה כמו בחי' רלוא והתכללות ולהיות דוקא

בחי'

בח' שוב ע"כ בשעה השמחה דיו"ט ל"ל קבלת עול והומ"ל ביתר שאת וזהו איסור לחג שאוסרו וקוסרו שלא יהי' התפשטות השמחה בלא עול שזהו מקור ליניקת פלשחים מצוי המפילם אלא ל"ל ארץ כנען הכנענה והיינו המשכת אור"כ באימא מקרא קדש והוא ימשל כך זהו בעצותים עבותות הומ"ל בבחי' שיב. וזהו ממש ענין אוסרי לגבן שאוסר וקוסר היו"ד זעירא שהוא חכ' לגבן דבינה חרין ריעין כו'. ועי"ז יהי' הצירור כי האיש דרכו לכבוש דוקא כי ע"י בינה כיבוש הלבושים אבל עשיית הלבושים עלמון ע"י חכ' בחכ' אחרירו וכעין מ"ש במ"א גבי משה ואהרן דלפרעה הי' משה המדבר דוקא ולבני' הי' אהרן כו' והבן. וזהו אוסרי לגבן עירה שע"י שאוסר את היו"ד עם הגבן עי"ז יהי' הצירור להיות מתהפך מבחי' עיר לבחי' עיר אלקינו כמ"ש במ"א. וזהו עד קרנות המזבח. קרן מזרחית לפנות הוא בחי' יחוד אור"כ חכ' מזרח וזרח השמש יסוף"כ ולפני בינה הוא הקרן שהוא הביטול שאינו תופס מקום. וכן קרן מערבית דרומית חבור זו"ג. הרי קרנות המזבח הוא ממש אוסרי לגבן יחוד אור"כ להיות והוא ימשל כך כו' שבהתפשטות השמחה יוכל לבוא לכלוה"כ בחי' כלה. אך בע"כ אתה חי חסן חות דרגא בחי' שוב בקיום התומ"ל וצירורים כנ"ל. וז"ש בפע"ח אחרו חג בעצותים כו' בחי' קליטה שקונעת הטיפה מהחזן בחי' דבר כו' ועי"ז נמתקו הגבו' ורשפי אש כמ"ש בזהר תזריע וילדה כו' ולידה דילה אי להוי דבר וכמ"ש במ"א והיינו בחי' זכר חסדו עולם חסד יבנה וז"ש וצני ליון יגילו כו' גילו ברעדה שיר"ע בשמחה זהו בחי' צני ליון שזהו סוד יחוד יסוד דנוק' ציסוד דדכורא היינו בחי' קליטה הנ"ל וז"ש יעקב עשר אעשרנו לך כו' כי צקס לחס לאכול ובגד לבבוש ועשר אעשרנו היינו בחי' יו"ד שהוא בחי' ביטול כמ"ש במ"א :

מ ענין צ' יו"ט של גליות ע"ד חד מינייהו כחרי מינן שכל הדברים שבא בהם צפ"א כבעודה א' דה"י הוא נגד צ' סעודות בחו"ל. ומשו"ה התם תבואה ציוקר צי ליטרא צטר דהתם הוי כמו צ' ליע' דכאן. וזהו"ע הנסיון שחלוי באמונה להאמין כי ככלל צזה ברוחני'. רק צימי משה לא הי' גלות ותיכף כשהאמין צזה הרגיש והשכול זה כמ"ש צמן שהטובים לא הולרכו לצבל ולאפות רק הרגישו כל הטעמים שהיו חפלים ושאר העם דכו במדוכה ובשלו וגו'. וזה הי' מחמת חיוק האמונה שהי' להם צמן שהוא לחס מן השמים וכלול צו כל הלחמים וכל הסעודות ומטעמים שבעולם ותיכף הרגשו צו כל המטעמים שהיו חפלים מפני שלא הי' אז גלות. אבל עתה בגלותינו הנסיון עומד אעפ"י שהוא מאמין אינו מרגיש ולריך להאמין ע"ד ולדיק באמונתו יהי' פי' שיהי' לו היות באמונה לצד צלי שום הרגש כי אין רולה כלום בשבילו ולמה לו להרגיש הטעם. וזהו הצא לטהר מסייעין אותו ולכחו' קשה דמשמע לטהר את אחרים והול"ל לטהר. כי באמת מי שרולה לטהר א"ע אין מסייעין לו כלום אבל כל כונתו לא יהי' בשבילו. ובאמת האדם לא יכול לטהר א"ע כי א"א לו לידע א"ע כי אין הדעת יודע את דעת דעתו וזהו בחי' יחידה שמשס נלקחה דעתו ואעפ"י שיש צו תורה ומע"ע לא ידע עלמאי יחידתו. וז"ש ריב"ז אין אני יודע לאיזה דרך מוליכין אותי אעפ"י שהי' יודע בעלמו שלמד תורה ועשה מע"ע אעפ"כ לא נודע עלמיותו :

בענין

מא בענין עסק החי' שלא לשמה דסתרי אהדדי דר"י אמר רב דמקשה החוס' צפסחים
 על לעולם יעסיק אדם בתורה אף שלא לשמהכו' וצרכות אמר כל העוסק
 בחי' שלא לשמה נעשה לו סס המות. ותרנו החוס' באן לקנטר כו'. וזה אינו מספיק
 דמה לנו לחלק כיונת הצריות הרי הכל נק' שלא לשמה. והנראה ע"פ האמת דנחי'
 שלא לשמה דפסחים הוא עלמו השלא לשמה דצרכות שהוא סס המות ונוח לו שלא
 נברא דהא סתמא נקיע ר"י הכא והתם. ואפ"ה קאמר לעולם יעסיק וכו' שמחוך
 הרגל לימודו יבוא לנחי' לשמה כי המאיר שבה מחזירו למועז כי הגם שנק' סס המות
 מ"מ כך הוא ויכול להתהפך לסס חיים במאור שבה. אבל אם הי' מוגע לגמרי בצביל
 זה מעסק התורה הי' הולך בצרירות לבו לעבות כל רע צעיני ה'. כי עיקר שלא לשמה
 כ' הרא"ש ע"פ הירושלמי הלומד ע"מ שלא לעשות וה"כ מה איכפת אם הוא קורא
 ושונה תמיד היפוך רליונותיו הטבעי' הרעים עד"מ אם הוא עובר על גזל וג"ע וש"ד
 והוא לומד תמיד ושונה בכל ענינים צפרעי דיניהם וסצרותיהם וכל נדנד עבירות ד"ס.
 ואף שהוא עובר עליהם מ"מ ע"י חזרתו תמיד על האזהרות חולי המאור שבה תחזירהו
 למועז להפיך שרירות לבו הרע ואולי יתפוך הסס המות לסס חיים לטוב ורפואה לו. ועכשיו
 יתורנו צ' המאמרים כי באמת נוח לו שלא נברא וסס הוא אוכל ואעפ"כ עלת ר"י
 נכונה שיעסוק אף שלא לשמה חולי יבוא לנחי' לשמה ע"ד הג"ל. וכ"ז ע"פ חשו' הרא"ש
 צסס הירושלמי דעיקר שלא לשמה הוא הלומד ואינו מקיים אבל אם הוא מקיים אף
 שיש לו איזה פני' רעה א"ז נק' שלא לשמה. וזהו כוונת הרמב"ם שכ' לפי שת"ת שקול
 כנגד כולם לעולם יעסיק אדם כו' וכוונתי לאפוקי פי' הרא"ש דהיינו אף שאינו מקיים
 כלל שעובר על כל המלית אעפ"כ ראוי לו שיעסוק בחי' מפני שנחי' התורה למעלה
 מכל המלות ולא אלטרין לאשמעינן מלות אעפ"י שגם הם נזכרים בדברי ר"י הג"ל כי
 מלות א"ל כוונה אלא אפי' ע"פ הירושלמי קמ"ל. ושרש הדברים כי אעפ"י שלא ניחא
 לקצו"ה צעסק ברשע בחי' כמ"ס ולרשע אמר חלקים מה נך לספר חוקי שהוא לומד
 ועובר תמיד כו' אעפ"כ אם בא להימלך אם לעסוק בחי' אם לאו חזי עלת ר"י נכונה
 לומר שיעסוק וכ"ה הדין באמת. וכ"ה ע"ד הקבלה. וצוה יובן מארז"ל שויתר הקצו"ה
 על עון הגזל ועריות וש"ד ולא ויתר על ציטול תורה וכוא מאד תמוה אם יש בהם
 גזל למה להם תורה. וע"ד הג"ל יובן היטב כו' וד"ל:

עוד צענין לשמה ושלא לשמה צוודחי יש כמה נחי' לשמה ושלא לשמה אבל לפייט
 העיקר לשמה היינו שיחעלה הניצוץ שלו ויהי' דבוק ע"י חוסי' החי' לו ית' והוא
 בחי' חסו"ע כמ"ס בר"א שאמר מעיקרא אדעתא דנפשי עמידתא. נפשי דוקא להעלות
 הניצוץ כו' וד"ל:

אוצר החכמה

מב בענין היראה והאה' בשעת הלימוד. העלה הוא שגריך להתבונן שעה א' אעפ"י
 שאינו נכנס בלבו אך צמות לריך להתבונן צרוממות האל ית' כי המוח הוא
 צידו לחשוב כפי רלונו אבל הלצ' אינו צידו כי הוא מתנה ממנו ית'. ויכריח א"ע להתבונן
 צרוממות האל ית' וכולי האי ואלו כו'. אעפ"י שמופלים לו מח"ז צעם הסיח אל יחוס לזה
 וילמד

וילמוד צעת היא ר"ח או זהר בענין היראה וזה' כי הלז אינו אלא ממנו ית' למי שזכה לכך. ויתבונן קודם התפלה או אח"כ בענין סובת"ח והחז"ם היינו שקודם לימודו נק' סובת"ח היינו מלמעלמ"ע שהגליץ יהי' דצוק ע"י האותי' אליו ית'. וצעת לימודו לריך להמשיך אליו יראה מחמת שד"א של הלכה הוא ק"ק ששם הוא השראת השכינה כמ"ש גבי יעקב אבינו ע"ה וירא ויאמר מה נורא המקום הזה דהיינו תחלה המשיך אליו היראה וזהו וירא ואח"כ ויאמר מה נורא כו' א"ז כו' וכמ"ש לאדם מערכי לב וגו' וד"ל:

מג פ"י מס"ג הוא אינו מס"ג ליהרג דוקא עקדה"ש שגם אם מהפך רלון לרלון דהיינו הרלון והתשוקה שיש לו לד"א מעיני עוה"ז יהפכו להיות רלון זה להוי' והוא מס"ג ל' רלון כמו חשקה נפשו בלתי נפשי וזו היא צחי' ישראל ללחום מלחמת הוי' כל ימיהם לעמוד על נפשם כו' משא"כ העכו"מ"ז הולכים אחר שרירות לבם אל מקום שלצם מתאזה מיד כו' וד"ל. ומדת גדולי הלדקים אפי' לדבר קטן שכנגד כבוד בוראו יוכל למסו"ג כמעשה דרב אדא בכרבלתא כו' וכמעשה תלמידי ר"י החסיד שהלכו במקומות חיות רעות וכהרגו וקבלו ע"ע זה מפני שעברו בתחלה על דאשתמש בתגא חלקי כו' וד"ל:

מד **זכ"ה** עזר לא זכה כנגדו וארז"ל קודם הילירה מכריזין כו' אבל זווג שני לפי מעשיו. להבין זה ילה"ק מה שמלינו שהאשה מכונה צמס לחם כמ"ש כ"א לשאר הקרוב אליו כמו שארה כמותה כו' וכן כ"א הלהם אשר הוא אובל. ושניהם צידו של הקצ"ה בעלמו כמ"ש בשל"ה ע"פ אשר האלקים עושה כו' וכן הזווג צידו של הקצ"ה יושב ומזווג זוגים כו'. והנה תכלית המכחן מהאשה אשר ניתן להאדם הוא להיות לו עזר להוליא תולדות על ידה ולהעלות הנשמות הקדושו' שנפלו למטה ע"י חטא אדה"ר כידוע בספרים והן עיקר תולדותיהן של לדיקים מע"ט. וזהו שאנו אומרים בר"ה היום הרת עולם הרת ל' הריון כי עיני תולדות לדיקים מע"ט ובכל ר"ה יש דין ומשפט גם ע"ז כמ"ש משפט לאלקי יעקב שיש דין ומשפט על גילוי חלקות באלו"א מישראל וע"כ נק' הרת עולם ל' הריון של התולדות כמ"ש כ"ז בסידור הארז"ל כי בכל מלוא יתבררו ויתעלו כמה ניולוי' דקדושה וכן אפי' ע"י אכילה ושתי' עיקר הכוונה לברר צירורים כמ"ש בזהר שע"כ נק' לחם ל' מלחמה ולריך שיהי' כוונתו באכילה ושתי' לש"ש ואז יתעלה הלחם לשרשו כידוע וכן בכל שאר לרכי האדם כל היום אם מתנהג בכל דברי הרשות ג"כ ע"פ רלון התורה כמ"ש קדושים תהי' קדש עלמך במותר לך כו' שע"י כ"ז יש עלי' לפ"ו ניולוי' אשר נשאר עדיין בשצירה מהרפ"ח ניולוי' שגפלו כו' כידוע בספרים שמספר ר"צ ניולוי' תקנו ישראל בגלות מצרים כמ"ש גם ערב רב עלה אחס כו' ומספר פ"ו נשאר עדיין אשר זהו כל עיקר עסק ישראל בגלות המר הזה לברר אלו פ"ו ניולוי' ואז יבוא הנואל:

והנה כמו שבאשה ארז"ל זכה עזר לא זכה כנגדו כן הדבר בפרנסה (שתכלית המכוון שע"י יעשה האדם מלות ומע"ט) שאם זכה להיות עסקו באמונה נעשה עזר לו בעבודת הוי' אבל אם לא זכה כנגדו. כי פרנסה באיסור ח"ו נק' אשה זונה ותללה

שמערידו

10/08/2018

אוצר החכמה

שמטרידו מעבודת הוי'. וזוה יובן מארז"ל זוג שני לפי מעשיו שקאי ג"כ על הפרנסה. דהנה ידוע דשפע הפרנסה דעכו"ס אינו ממקום א' ע"ש שפע פרנסה דישראל כי שפע פרנסה דישראל ממקום קדוש יהלך מימים ושרש נפשותינו שהוא מעולם הנק' שחקים ששוחקות מן ללדיקים אצל שפע דעכו"ס הוא ממקום עומאה וסע"א ומוזן ממילא שגם בישראל עלמן אינו שוה הפרנסה כי כפי ימים קדושת נפשו של כאו"א כן שפע פרנסתו ויש בזה כמה בחי' ומדריגו' כ"א לפי שרש נפשו עד שפע הרשעים גמורים שנכרתו משרשם הנה שפע פרנסתם ממקום שפל מאד יושפל לו כפ"ע רשעו. והנה קודם הילי' מבריון עשיר או עני דהיינו שנגזר לכל נשמה שפע פרנסתו לפי שרש ויחוס נפשו למעלה וזהו הנק' זוג ראשון. אמנם ברת הנשמה למטה בנקו' וישמע לעלת הילך ח"ו אז שפע פרנסתו שנגזר לו בשעת ילירתו לא יותן לו רק יותן לו זוג שני לפי מעשיו ממקום שפל ועמא וע"כ זהו הסיבה לכל לער הפרנסה והעדרה והטלפול חחר שמקבל השפע דרך עקלקלות ההכרח שיצוי לו בלעז לפ"ע מעשיו. וזשארז"ל אלא שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי ל' הקפח את בני כו'. שנכרת הפרנסה משרשה. וע"ז לריך כל אדם להחפול בכ"י החפלה ששדרו לנו קדמונים על פרנסה כמ"ש על זאת יחפול כו' אליך לעת מלוא שארז"ל זו אשה הכוונה על שתי הבחי' שנק' אשה כו' שיהי' גש שניהם לו לעזר ולא כנגדו. וזשארז"ל מלא אשה מלא טוב דנק' ל' מלא דוקא כמליאה בהיסח הדעת. כן יזהר בעסק הפרנסה שלא ישים כל דעתו ומגמתו בזה וכידוע יגיע כפיך כי תאכל ולא יגיעת המוח כי האדם א"ל רק לעשות כלי שישרה בה ברכת הוי' ואז מלא טוב היא החירה כי אם אין קמח אין תורה. אך דוקא כשהפרנסה היא בהיתר כג"ל אז נק' קמח. משא"כ פרנסת הרשעים שמקבלים ממקום הטינופת כו' נק' סובין ומורסן ומוץ ולא קמח. וזהו אם אין תורה אין קמח. וזהו אל תלחש להם רע עין כי כמו שער בנפשו כו' שער ל' ושעירים ירקדו שם כי סע"א וקליפה שורה על הנפש דרע עין. וכח הקליפה ועומאה זו שורה גש על כל רכישו. וזהו ויקס השדה שילא מרשות הדיוטן כו' כי כח הקליפה השורה על נפש הדשע מרחש גש על כל אשר לו וחתת רשותו ומכש"כ מה שאסף ע"י גזל ועיל שהמשך כח מסאבא על אותו דבר כי כמו שבעשות המלוא נעשה אותו הדבר שבו נעשה המלוא כלי להשראת הקדושה כן זלעו"ז בלוחו דבר שנעשה העצירה שורה עליו כח הסע"א וע"כ לריך לזהר שלא ליהנות מאותו דבר כי נהנה מכח הקליפה וכל מי שנגע יראת הוי' בלבו לריך לזהר שלא ליהנות מרע עין וכילי אשר כיליו רעים ומה טוב מי שמתפרנס א"ע מיגיע כפו. וזוה יובן מארז"ל גדול הנהגה מיגיע כפו יותר מירא שמים דידוע הקושיא ממ"נאש גש הוא ירא שמים פשיטא דגדול ואם אינו ירא שמים למה יהי' גדול. אך הנה דייק מלשון יותר מירא שמים דוקא ולא אמר מאובב ה'. אמנם מצו"ל שהפרנסה נק' בשם אשה וארז"ל תנוק ואשה שמאל דוחה וימין מקרבת וידוע דשמאל וימין הוא בחי' גבו' וחשדים יראה וזהו דשמאל בחי' יראה דוחה לגמרי את הפרנסה שלא לעסוק בפרנסה כלל ולהפקיר א"ע מכל וכל שלא ליהנות מעוה"ז לגמרי כי ירא לנפשו שלא יפול בלד שנגדו וע"כ מטיל א"ע על הליבור. וימין מקרבת עסק הפרנסה מעטם שכלתי אפשר שלא יהנה מרע

עין

עין הגורם גרם גדול נפשו. ובכ"ז יובן מ"ש דהע"ה אשא עיני אל ההרים מאין יצא עזרי כו' שראה צרה"ק גלות המר והעיקר שיטלו מהם כל הפרנסות וכל העסקים את הכל גזרו על היהודים שלא לעסוק. ומחמת זה מוכרחים לגזול ולגנוב ולעשות עול במו"מ. וזהו עומק כוונת השר שלא תהי' פרנסתם בנחת והיתר לקיים תומ"ל ולא תהי' לעזר רק כנגדו ובכ"ל. וצראות דהע"ה כ"ז אמר אשא עיני אל ההרים הם כחיות הדיקים שמגזיחים א"ע לקערג כהרים גבוהים ולמנוע כל שפע פרנסה מישראל ואמר מאין יצוא עזרי היינו שתהי' הפרנסה בריות ובהיתר שתהי' לעזר להוליד ע"י מלות ומע"ט ובכ"ל. אמנם אח"כ הסתכל צרה"ק שיהיו לדיקים בכל דור ודור אשר ע"י דביקותן בהקב"ה ימשיכו שפע הפרנסה לישראל בהיתר להיות לעזר (ע"ד מארז"ל כה"ע ניזון בשביל חניכא בני כידוע) ועו"א עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ פי' עזרי יהי' מעם ה' מה' לא נאמר רק מעם ה' מהלדיק הדבוק בה' עושה שמים וארץ היינו שהלדיקים גורמים המשכת החיות שו"א כידוע. וע"כ נהגו שכל מר לב אפי' בגשמי' בפרנסה נוסע לחכם שבדורו להמשיך עליו שפע ור"ר בתוך כלל ישראל. וזוה יובן טוב טעם למנהגן של ישראל שבשעת קשו"ת נהגו להשליש נדן להחזן באו"א לפ"ע דהנה ידוע שבדורות האלו אין כלי לפרנסה רק מי שיש לו איזה סך כי עסק מלאכה ואומנות הוא לבזיון בדורות האלו וע"כ נהגו לעת מלוא שיזדמן לו זוג להשליש נדן וכוחצין בקשו"ת מלא אשה מלא טיב לעשות לו כלי אשר זה ישרה ברכת ה' ושפע פרנסתו אשר נק' ג"כ בשם אשה כנ"ל:

א"ת מורשה אלא מאורסה. דהנה הפי' של מורשה הוא ל' ירושה דהיינו שלא להיות אללינו הלימוד כמו ירושה שא"ל הכנה כלל רק שיהי' כארוסה ע"י הכנות קדושין לקדש א"ע אבל בלא זה אינה משתמרת בקרבנו כל מה שלומד:

110708/2018nax

מה סגולה לבנים שיהי' הולדה. דהנה בעבודתו ית"ש נק' הולדה בן וצת יראה ואה"ו. והנה יש מי שבוזד ואין לו יראה ואה' בפועל אך שיש לו בכח ולריך לזה עלה. דהנה אי' במדרש מעשה באיש א' שבא לפני רשבי שלא הי' לו בנים וא"ל בזה"ל כשם שהלקוחין שלך הי' בשמחה כמ"כ עכשיו גם ההיפוך יהי' בשמחה וצמחה ועשה כן. ובשעת השמחה אמר לה קם לך חפץ היותר חביב לך ולך לביתך לשלום מה עשית הביאה יין והסקתו מאד עד שיטן על מטו והביאתו לביתה וכשהקיץ משנתו ראה שאינו בביתו. ואמר לה מה עשית לי זה ואמרה לו הלא אתה אמרת שאקח חפץ היותר חביב ואין לי חפץ היותר חביב לי יותר ממך שאתה חפץ היותר חביב לי מכל דבר שבטולם. ואח"כ עלה שבשביל זה היו לה בנים. והגמול הוא ג"כ בעבודת ה' שישראל ע"י מעשיהם מעשה הלדקה והמלות בשמחה נתעורר אללו ית' שמחה גדולה מאד וזהו אשקך מיין הרקח מעסים רימונים דהיינו שב"א מישראל מלאים מלות כרימין והפנימי' הוא טיב מאד שהוא נק' עסים רימונים המשקה שבתוכם כו' וזוה אגתו ממשיכים אותו למטה שהוא החפץ היותר חביב באומרו מי לי בשמים ועמך לא הפלתי בארץ כו'. דהנה ברא הקב"ה שבביל ישראל געה"ע הנק' ג"ע השמים וגעה"ת הנק' ג"ע

הארץ

הארץ ואעפ"כ אין לנו חפץ ורצון אחד זולתו לא בשביל עוה"ז ולא בשביל עוה"ב. ועמך מה שהוא עמך שאינו אחד לא חפצתי רק שאתה הוא חפץ היחיד חביב. והוא באמת מחנה גדולה לנו מאתו ית' כמו וחתן לנו ה' אלקינו במחנה שהו' יהי' אלקינו טו'. ועמך לא חפצתי בארץ שכשאתי ארץ מה שיך לחפץ. ופשהאדס הוא עד"ז בעבודתו ית' ואינו רוצה שום ד"א בלעדו. אזי ממילא יכול להפך כו' מעלדאחכ"ס כו' שיהי' לו צניס הן צניס דהיינו בעבודתו ית' יראה וזה' בן ובה וממילא בא גם בגשמי' צנוף שיהי' לו צניס ע"י שלא יחפץ שום דבר בעולם הן צניס הן צנוף כו' רק רצונו ית' יהי' רצונו והכל א' וד"ל:

אוצר החכמה

בו ארבי"ט שמים קדוה ושק אשים כסותה. הנה י"ל למה נז' שמים דוקא. ומהו"ע לבוש השק. בהיות כי בזמנה"ג היחוד אב"א כידוע וכל ענין ההשפעות האלקי' באין ונמשכין למטה ע"י לבוש שק דוקא. וביאורו"ד כמו שמלינו ענין א' שנשחנה מכמו שהי' צומן בהמ"ק והוא אשר מלינו שהיתה שפע הנבואה עליהם בהכרת מבלתי רצונם ולא מלאו סיבה טבעי' בעת הזאת ובמקום הזה כו' כי גם עת שפע רצון הנבואה הי' תלוי ברצון האלקי לבד מבלתי התלבשות בשום דבר זר משום דבר סיבה טבעי' כו'. וזהו שמלינו שפתאום יפול על הנביא משא הנביאה בעת מן העתים כו' ובעתים אחרים לא יתגבא אף כשירצה רק ימתין וילפה עד שמלוא אוחו מלמעלה דוקא. ולכך מזכ' הנביא בתחלת הנבואה ענין הלוי שלו מתחלה במאמרו ויהי דבר ה' אלי לאמר הלך וקראת באזני ירושלים וכדומה כי בלא לוי אין לו להתעורר מעלמו ולומר אעפ"י שידע כו' וד"ל. והנה ידוע אעפ"י שפסקה הנבואה נשאר עדיין רוה"ק וידיעת העתידות בלדיקים המופלגים בכל דור ודור כו'. והענפים המסתעפים מרוה"ק הוא בחי' ראשי אלפי ישראל שכל דור המלמדים תורה צריכים והם הרועים הזנים ומפרנסים לגש"י בחורה כו' והמסתעפים שהם המלמדים ליראה את ה' ומכניסים שפע יראה ה' בלבבות ישראל והן המוכיחים כו'. ואנו רואים שהת"ח הן כפופים לע"ה והם נלרכים לצריות צפרנסה ומזונות עד שנשכרים בעבודתם בקודש עבור קבלת פרס השכירות הקלוזה. וא"כ מההכרח להם להשפיע להם שפע אלקי' בחו"ר מבלתי לוי כו' שאם לא ישיעו ימותו ברעב כו' וזהו היפוך מכמו שהי' צומן בהמ"ק כו'. אך הענין דבאמת לריך האדם להיות שפל רוח צפני כל אדם אשר ע"פ האדמה וא"כ אין יגבה לבבו להוכיח לזולתו או לדרוש תורה והגם שיהי' כוונתו לש"ס מאת ש"אין לו לוי מלמעלה מהיכן התנשאות זו להרבות כבוד ה' מלד החשירות עלמו לבד חס לא יאבה ה' כי כבוד ה' גדול ומהולל מאד ואינו מלטרך לכבוד כו"ד באמת כי לגדולתו אין חקר כתי' רק כשילאה ה' לריך האדם לעשות רצונו לבד ולא בשביל תועלת והמכוון לתועלת הוא מקטין גדולת כבוד ה'. וגם בהכרת שיש ציונות תועלת חשירות כו"ר לכבוד עלמו כו' משא"כ כשאנו מכוון רק לקיים לוי דבר המלך כו'. אמנם כמו שהי' הלוי אלקי אל הנביא סיבה אלקי לשפע הנבואה עליו בעת זו דוקא וכנ"ל במ"כ סיבה טבעי' של הפרנסה לת"ח מע"ה הוא אשר לוהו ה' לדרוש ולהוכיח והוא ע"פ ה' מתש

רה

רק שהולבש הלוי בסיצה עזעי' כו' וכשרואה שא"ל לצריות או שנת ימלא שום הכרת ע"פ הטבע זהו באמת גובה לבב הוא כשמחשבור מל"ע לש"ש ולא ימנע ^{דבר החסיד} מסערובות פו"ר כנ"ל וד"ל. והטעם לזה ע"פ הג"ל שזומה"ג התלבוש' כל שפע אלקי' בלבושים זרים מאד והו"ע תיקון הלוח כידוע ולכך נתלבש בסיצה עזעי' כו' וד"ל. וזהו שהיו גדולי הדריקים נזהרים מאד מלהשפיע תו"ר כ"א כשיקרה סיצה עזעי' כמו הרר"מ כ"ע לא הי' דורש כ"א בעיר שנחנו לו נדבה אף מטע מזעיר כו' וזהו אלביש שמים דוקא להיות כי השמים הן השפעות אלקי' במקבלים הנק' ארץ כידוע שהן הולבשו בלבוש שק דיחוד משפיע ומקבל הוא בבחי' אב"א כידוע וד"ל :

מז ענין שאלו באחת ועלתה לו כו'. הגה זה פלא לבאורה שהלא שאלו בחיר ה' הי' ואין טוב בצנ"א ממנו ולמה בהטא קל שלא עשה בעמלק ככל המלוא שלוח הוי' בדקדוק כ"כ יענש להורידו מן המלוכה אשר בחי' המלכות בישראל ה"ה מעלה יהירה שלא היתה עדיין מימי משה והזקנים והנביאים כו'. אך הענין היא דהיא הנותנת שמוס שהמלכות בישראל הו"ע מעלה ומדרגה גדולה מאד שלא הי' כמוהו מימי משה כו' לכך שלט מה"ד בשאלו ולא נמשכה מלכותו ונתקיימה המלוכה גדולה. שלפני התחלת כל דבר ל"ל צמיאר ואח"כ יתפשט הדבר במרחב ראשיתך מלער ואחריתך ישגה. וכך במלכות שאלו ראשית המלוכה בבחי' מיאר שגפל זו קטרוג וגפל במלחמה כו' ובמלכות בית דוד וחסדו מאתי לא ימוש כו' כסא דוד יכון לעולם כו' והיינו ואחריתך ישגה לעתיד במשיח בן דוד וכ"ה בכל הדברים. וכמו דוגמא לדבר באדם כאשר נולד מצטן אמו להיות זו מעלת האדם שכבוד מהכל כי בללם אלקים עשה כו' ע"כ ראשיתו צמיאר ואחריתו ישגה כי תחלת יצירתו בצטן ראשו בין ברכיו במלור ובמלוק כל ימי העיבור כו' ואח"כ כשנולד יפול בו חיי לער כמו בחולי התינוקות ובכרכי תקיפי אבריו ולרכי מזונו ואח"כ להדריכו בדרך האדם להיות איש מצין ובר דעת ולא יהי' מתנהג כבהמה אשר כ"ז נק' לער גידול בניס שהוא בתכלית המיאר והדחק דהיינו מפני שתחלתו של גידול בניס הוא בבחי' הקטנות מאד מלד מעלתו הנכבדה כאשר יגדל ויהי' איש חכם שנק' אדם. משא"כ הבהמה ה"ה מיד שיוולד העגל יש בו כל מה שעתידי להיות אחרי שיגדל ונקרא שור שלי הפרש במעלה ניספת כלל ואין בו ענין הקטנות בראשיתו והגדלות בסופו כמו באדם מפני שאין מעלת הבהמה ערך כלל לגבי מעלת האדם שהוא הכלל שכל שמעלתו נכבד יותר יהי' בראשיתו בבחי' קטנות ומיאר כענין והי' ראשיתך מלער בעיבור וציניקה כו' ואחריתך ישגה כשהוא בן עשרים שנים בתכלית גדלות המוחין שנק' אדם אדמה לעליון כו' וד"ל. וכך יובן בבחי' המלכות בישראל שהיא נחשב' כמו צנין בהמ"ק שהרי ג' מלות נלטה יהושע בכניסתו לארץ לבנות בית הבחירה ולמנות להם מלך כמ"ש שום תשים עליך כו' ולהיותה מעלה ומדרגה יחירה שהיא למעלה כתר מל' דאיהו כ"ע ושרשה במל' דא"ס עבמחה"ק אלא אמנוך ונתחב"ס כידוע ע"כ הי' ראשיתו מלער. והוא מ"ש שלא נמשכה מלכותו מפני שלא קיים דבר ה' במלחמת עמלק וגפל הוא וישראל במלחמה כו' ואח"כ נמשכה מלכות בית דוד בתכלית המעלה ובהללחה כידוע

וד"ל

וד"ל. וזה משארז"ל ע"פ בן שנה שאל במלכו כבן שנה שמוכך בטיט ולואה שהוא
 עד"מ הנ"ל כתיב שנוגד שלריך רחילה מטיט ולואה שמוכך כו' כך בחי' דיניס הקשים
 שנק' טיט כו' היו נאחזים במלך שאלו כאלו הי' בן שנה בבחי' קטנות מאד. וגם כל
 המילר והדוחק שקיבל דוד משונאיו קודם מלכותו הי' ג"כ ע"ד הנ"ל בענין ראשיתו
 מלער ואחריתו ישגה כו'. ושרש הדברים הגה שאלו הי' מצנימן לפי שבהמ"ק הי'
 בחלקו של בנימן כמ"ס וצין כתפיו שכן ורלועה קטנה שמיסודה נולד א' לא היו זרקין
 שם לפי שצנימן בחי' ל"ת בחי' יסוד דנוק' הוא בחי' המל' שממנה עיקר התחלת
 המלוכה כמ"ס ורחל באה עם הלואן כו' וכידוע ששמואל הראה לשאל האותיות בצואו
 על קצורת רחל כו'. אך בלאת נפשה קראה לו בן חוני בבחי' הגבו' הקשות שבאחזין
 שם ע"כ שאלו בלאת ועלתה לו כו' וזה המילר שבבחי' המל' בתהלה ואת"כ יהודה
 שבא מלאה עלדאח"כ שם שאין שם שליטה לחילונים ע"כ ידך בעורף כו' וע"כ נמשכה
 מלכות בית דוד וד"ל:

ואת החכמה

פח ענין המעשה דר' וואלף קילעס תלמיד הבעש"ט ז"ל שלא חבל מבשר שלו שלא
 הוכשר בעיניו המליחה עלהיו"ט והי' מחמיר ע"ט ולכאו' יתמה מאד שיוכל
 להרהר אחר רבו ח"ו כו'. אך העעס בזה שמגדולים בהנהגתו אין למדין אלינו בדיניס
 הנגלות לנו באו"ה כשר ופסיל. כי נודע מה שהעיד הה"מ דמעזריעס ז"ל עליו שאם
 הי' בימי התנאים הי' פלאי ממויחדים שבתנאים כי רוב תנאים בבריאה כי משנה בי"י
 והתנא בעל משנה מבריאה ולו הי' נשמה מאל"י כמו המיוחדים שבאל"י וכמש"א בעלמו
 שמי שאין לו נשמה מאל"י אינו יכול להשיג רק עד בחי' חכ' בלבד כי בכל הנפשות
 יתואר ד"מ התפיסה והשגה בבחי' חכ' שבנפש לבד שזו בהרגשה ולא ביותר כי החכ'
 מאין תמלא ולא נמלא זו פדליף אדם שלמעט בהארת גילוי יותר. אך מי שנשמתו
 שלימה מבחי' אל"י יוכל להשיג השגות שלמעלה מן החכ' פי' שיכול לשער בנפשו ד"מ
 במדרגות שלמעלה מן החכ' פי' יש לו בהן הרגשה וזה המופת כי נשמחו שלימה וד"ל.
 וי"א שיש לו שייכות בשרש דרשב"י שאמר ברירנא לי דוכתאי בדוכתי דאחי' השילוני
 כו'. ולואת לא למד ממנו בהוראה לעלמו והחמיר ביותר ע"ט. והיינו כי כללות התורה
 הנגלות לנו באו"ה כו"פ ולהבדיל בין הטמא כו' הכוונה בזה הוא בירורים לברר האוכל
 מפסילת הטיב מהרע שהכשר והטהור והיותר יש להן תקנה ועלי' בקדושה משא"כ
 הטמא והפסול והאסיר כידוע. אך ענין ס' הצירורים משתנה לפי העולם והמדרגה
 ההוא כי אינם דומים הצירורים דבריאה לי"י ודי"י לעשי' צב' אופנים הן בסדר הדרגתן
 מלמעלמ"ט והן מלמעלמ"ע כמבו' במ"א ע"פ בני אמי נהרו בי פי' מלמעלמ"ט
 בהשפעה היורד מאל"י לבריאה מתצרר המוצח שבה להשפעת בבריאה בכלים דבריאה
 המוכשרים לקבלה והפסילת שבה נדחית חוץ למחנה דקדושה בקליפה דעשי' ואין לה
 תקנה עד שיבולע המות כו'. ומלמעלמ"ע הוא בהיפוך בהעלאת המ"ן דמחזרים אזי
 המוצח דעשי' כשעולה לי"י נחשב לפסולת ומחזר ממנה המוצח דמוצח וכן
 בבריאה בירור אחר בירור כו'. ולפי שזה צב' בחי' אופנים אלו יש שינוי באופן הצירור

במעלתו

צמעלתו ומדריגתו בכל עולם לפ"ע צדקות המעלה וצסגטון אחר. לכן נק' ששם הלכה הליכות עולם לו שהוא הילוך והמשכה מלמעלמ"ע מעולם ועד עולם וכן מלמעלמ"ע הליכות עולם לו המחצרות ילכו מחיל אל חיל כו'. ולכך מי ששרש נשמתו מעולם עליון אופני הצירורים שלו צאופן אחר אס להקל או להחמיר. וצד"כ המיקל שצתנאים שרשו מעולם העליון ששם אין הפסד והיזק מיניקת החילונים כ"כ כמו למטה שגולגלכיס לגדור ביותר וכנראה מניקב הריאה משהו ערפה וגם הסירכא עריפה לגזינו דצקצייס אגחנו כו' ורש"א עד שתינקב לבית הסמפונות דצמקימו ושרשו אין הריאה נערפה צנקיבה עד שתינקב לבית הסמפונות. ולכן אמר בן כפי מקומו. ומ"מ אין הלכה כמותו כי אחרי רבים להטות כתי' כי רוב הדור מעולם שלמטה ושם הלכה דצירורים צאופן אחר. וע"פ רוב הנשמות הגבוהות דמאד נעלה שצתנאים אין הלכה כמיתו כמו ר"מ ור"א ורש"י היץ ממוקלה דהלכה כמותו כו' כמצואר צמ"א. וצזה יתורץ מה שר' וואלף החמיר ע"ע צמליחה ולא ראה לאכול אף שהי' תלמידו כו' וד"ל:

אם יאהבין ענין קליפות של הצדוקים המבחישים צחושצע"פ למה נחשו צצ"ס ולא היו צצ"ר כו'. הנה ידוע דע"ס דקליפה צצנוגה דעשי' הנה שרש שרש נמשך מצחי' ז"א דהיינו פסילת השפע דז"א דאל"י ולכך המה שצעים כי המדות שצעה כלול כ"א מיו"ד הוא ע' ולהיות כי צומן צ"ר הי' היחוד ז"נ צשלימות ע"כ לא הי' רק צחי' ע"ס היונקים מצחי' ז"א ולא הי' הקליפה מיוחדת לנוק' דז"א מאחר שהיתה צתכלית היחוד הרי עולה עמו ואינה יורדת כו' וד"ל. אבל צומן צ"ס שחסר הי' דצרים כו' ועי"ז לא הי' יחיד ז"נ צשלימות ולא קיימא סיהרא צאשלותא כידוע ע"כ דוקא אז הי' מקום לקליפה מיוחדת לנוק' מלבד הע"ס דז"א כו' והוא קליפות הצדוקים המבחישים צחושצע"פ הגק' מל' כידוע וד"ל. וציאיה"ד הנה עיקר ענין קליפה דצדוקים אינו אלא להפריד צחושצע"פ מחושצ"כ צאמרכ שחושצע"פ לא נחנה מפי הגבו' כו'. והנה ידוע דחושצ"ב הוא צחי' ז"א וחושצע"פ מל' פה קרינן לה והו"ע יחוד וחי' עס הי' כו' וקליפות הצדוקים המבחישים חושצע"פ הרי הם מפרידים צין וחי' לה' והיינו שמפרידים אשה מצעלה ואין עיקר קליפה זו מיוחדת לנוק' צלצד מל"ע כמו שארי קליפות היונקים מצחי' אחוריים דנוק' ומצחי' אחוריים דז"א כו' אלא עיקרן רק להבדיל ולהפריש צין ז"א לנוק' שהוא קשה מכולס כו' וד"ל. והנה יוצן עד"מ המלך צו"ד כשיש לו מלחמות דבות עס שיגאיו ונלחם עמהם כל ימיו הנה לפעמים יוכל לעשות עמהם שלום אמיתי והפעם הוא הגם שנלחמו שיגאיו עמו וצודאי היתה מסיבת שנאה אצל שנאה זו לא היתה לחגס אלא הי' להם עעס כי המה מרוחקים מאד מן המלך מכמה שנים ולא הי' שום סיבה מעולם להיות למלך איזה אה' וקירוב עמהם ולמה לא ישגאוהו וחי' פלא צעיני המלך וע"כ לא ישעוס השנאה צלצו כ"כ עליהם ויכל לפעמים להצבונ ע"ז ולא ירדפס צמלחמה ויעשה שלום או שלא יכיעס כ"כ תחתיו כי אין אשמה עליהם כ"כ צמלחמותיהם עמו מאחר שאינם מכירים כ"כ מעולם גדולת המלך כו'. משא"כ האנשים העומדים לפני המלך תמיד ומתקרבים לפניו צתכלית להכיר צגדולתו ועושין

למלך

למלך רעה אח"כ עליהם תגדל השנאה ביותר עד שאין להם כפרה עולמית. וגם אם הייתה הרעה בחיזה גרעון כבוד המלך או היוזק גדולתו וכיוצא לא הייתה שנאת המלך עליהם כ"כ נעירה עולמית. אבל כשהרעה שעשו הי' רק להפריד בין הדבקים בין המלך לאשתו המלכה אשר אהבתם עזה כ"כ עד שמים רבים לא יוכלו לכבותה כו' ע"ז יעור המלך שנאתו עליהם עולמית ואין להם מחילה כלל וירדפם בלי חמלה וחנינה כלל וכלל כי אין כל דבר רע בדמיון וערך לרעה הזאת שעשו לו להפריד בין הדבקים כו' וד"ל. והנמשל מכל אלה יובן למשכיל למעלה בענין קליפות הדבקים המכחישים תושב"ע ומפרידים בין אשה לבעלה קשה מכל הקליפות וכמאמר כד ארי' ואריותא' קיימין וי למאן דעבר ביניהם להפרידם כו' משא"כ שארי הקליפות הרחוקים מלדקה משרש ההשחל' שהפרידן מאחדותו כו' א"ז פלא כשימרדו בצוראס כי לא הכירו מעולם כו' וע"כ לא יסיר שנאתו עליהם כו' (והיינו שאר"ע אני נכנס לבתיים של ע"א ולא לבתיים של אלו שיודעים את רבונם כו' ועליהם אמר דהע"ה תכלית שנאה שנאתים כו' וד"ל). וכדוגמת קליפה זו של הדבקים ישנו בכל דור ודור עד ימות"ש אך שהוא בענין רוחני יותר בלא הגלות נגלות כ"כ עולם הפירוד בין אשה לבעלה וכמו אותם האומרים אין לי אלא תורה ללמוד כל הש"ס ולהתיהר כו' ופורקים מעליהם עול יראה ומ"ש. כי אומרים זהו ירחסם. ואינם מייגעים בתפלה כלל. רק לקבל נחת בעסקו בתורה כשאר תענוגי עוה"ז והרי אין כאן רק פר"ע בלבד שהוא היפוך בחי' היראה ומפרידים הה' מן וא"ו והיא אחתא דאכסיהת מצעלה כי החו' היא בחי' ז"א והיראה בחי' נוק' כמ"ש אשה יראת ה' כו' וכידוע וד"ל. ועוד ימלא בדוגמא זו ברוחני' כיוצא בזה גם בדורינו זה והוא אשר יפרקו עומ"ס בחו"ע שבלב זו תפלה ועומ"ס כי המה יפטרו א"ע בהתקשרותם בהלדיק כו' שהלדיק מעלה אותם כו' והם פטורים לגמרי ושמים בחלקם כו' וג"ז ^{אמר החכמה} אינה בזה רק מסיבת פרעומ"ס שאינו חפץ ביגיעה ועבודה כו' וד"ל :

בחורף תק"ע בברדיסשוב.

געני' וס' העבודה בעסק החסידות. הנה בענין החסידות יש ב' אופנים. הא' הם כל החסידות הנוגעים לבחי' יהוד אח"ס ב"ה שמציא הדבר על צוריו יותר בבחי' ראי' חושי' ולא בבחי' כח הדמיון לבד אך שכל השחל' העולמות אינם אלא הארה וזיו בעלמא מבחי' אח"ס ב"ה לבד וגודע שבחי' אור וזיו אינו מעלמי' הדבר כלל ואינו עושה שום רצוי ומיעוץ ושום שינוי בהעלמי' לפי שאינו נוגע להעלמי' כלל עד"מ זיו השמש מהשמש כנודע כ"ז לכא"ו א מדברי החסידות הנשמעים תמיד. וכמ"כ למעלה הנה בחי' כל ההשחל' העולמות למעלה מעלה עד רום המעלות מה שמאיר ומתגלה בהם לכא"ו א לפי מדריגתו בחילוקי מדריגות רבות כולם אינו אלא בחי' אור וזיו והארה בעלמא מבחי' עלמות אח"ס הפשוט בחה"פ שאין בו חילוק מדריגו' מעומ"ע כלל וכנ"ל מאחר שהוא בבחי' אח"ס הפשוט שאינו בדרך השחל' מדריגות כלל למעלה מעלה עד רום"מ. כמו א"ק כו' ומטה מטה עד סוף העשי' שזין ממש לפניו בהשוואה אחת ממש בלתי שום חוס' מעלה כלל מאחר שכולן הם בחי' מוגבלים לגבי בחי' אח"ס הפשוט שהוא בלתי בע"ג וכמודע שהצבע"ג עס הצבע"ג אין להם ערך ויחוס ושייכות כלל וכלל וא"כ בחי' האור והזיו הזה המאיר ומתגלה

כלל

בכל ההשתל' לבאו"א כפי מדריגתו שנק' בכלל בחי' ממכ"ע אינו מערך ומהות העלמי'
 אח"ם צ"ה כלל וכלל כי אין לו ערך ויחס אליו וכלליו ובטליו ממש בהעלמי' אח"ם
 צ"ה כו' כביטול זיו השמש בעלם השמש כו' וד"ל. וזמ"ש אני הוי' ל"ם כו' פי' אני הוי'
 קאי על אח"ם צ"ה הפשוט הג"ל שאין בו שום שינוי כלל מסיבת השתל' העולמות כ"א
 קודם שנברא כו' ולאחר שנברא כו' הכל בהשוואה אחת ממש לפניו מאחד שכל ההשתל'
 אינו אלא בחי' זיו והארה בעלמא ממנו. שאינו ממהות העלמות כלל וכלל ואין עושה שום
 שינוי וריבוי ומיעוט כלל בהעלמות כי נכלל ובטל ממש בהעלמות כו'. וכבוד כ"ז בד"ת
 הנשמעים שזהו שנק' אור ולא שפע. שזהו עיקר ההפרש בין דעת הפיליסיפוס והטועים
 שמדמיה בדעתה שהשתל' העולמות מהביו"ת הנצט"ג הוא בדרך עו"ע שנק' שפע וע"כ
 רצו להם הקושיות מאד עד שמתרלים שיש עשרה גלגלים כו' ועכ"ז עת עיניהם מראות
 כי איך אפשר שיומשך וישתלשל מהביו"ת הנצט"ג בבחי' אח"ם ממש בחי' גאללים ונבראים
 פרטי' צע"ג הם הי' בדרך עו"ע כי הגם שיהי' השתל' עא"ק ושיעור יהי' הכל בחי' אח"ם
 וכמ"ש הגידה ואדרבה עלמו מספר כו' פי' הגידה ואדרבה הוא ל' המסכה והשתל' ואם
 הי' ההשתל' ממנו בדרך עו"ע עלמו מספר כו' *ומה גם אשר באמת בחי' אח"ם הנצט"ג
 אינו בגדר והשתל' וכלחי חילוקי מדרגות כלל וכלל כי איך יתכן חילוקי מדריגות אחרי
 אשר כולן בבחי' אח"ם הפשוט כו' וד"ל. כ"א האמת הוא ע"פ המצואר בכהאריו"ל שכל
 ההשתל' אין אלא בחי' אור וזיו בלבד שאינו ממהות העלמות כלל ואינו נוגע להעלמות
 כלל וכלל וע"כ כינו לזה בחי' למלוא ומקו"פ שהיא עד"מ חלל ריקן לגמרי מבחי' אח"ם
 הפשוט שאינו מאיר ומתגלה כלל וכלל בבחי' האור והזיו ממנו המאיר בכל ההשתל'
 לבאו"א כפי מדריגתו שאין להם ערך ושייכות כלל לבחי' אח"ם הפשוט. וע"כ נק'
 בחי' עלמי' אח"ם זה בחי' סוכ"ע שסוצב ומקיף לכל עלמין בהשוואה ח' ממש. אמנם
 אין הפי' שסיצב ומקיף עליהם מלמעלה ח"ו כ"א אדרבה ה"ה מלא חוך כ"ע וכמ"ש
 את השמים ואת הארץ אני מלא ממש ולית אחר פניו מיני' ממש כי הרי באמת אדרבה
 עיקר עלם חיות ומליאית כל ההשתל' הוא בחי' גילוי והתפשטות מעלמות המאילל ית'
 וכמ"ש בלקו"א שיעקר החיות הוא מבחי' סוכ"ע שהוא בחי' אח"ם הפשוט שלמעלה
 עא"ק ולמטה עא"ת הן בעולם הן בשנה ונפש כמבו' במ"א צמ"ש הן לגודויו אין מספר
 כו' אלא שאינו בבחי' הגילוי כ"א בהעלם ככ"ע בהשוואה שזה שמאיר ומתגלה ככ"ע
 בבאו"א לפי מדריגתו אינו אלא בחי' אור וזיו והארה בעלמא המאיר ומתפשט מבחי'
 אח"ם צ"ה שאינו אלא לבחי' הגאללים ונבראים משח"כ לבחי' העלמי' אח"ם הרי אדרבא
 בולן וכלליו ובטליו ממש כביטול זיו השמש בהשמש כו'. כ"א הפי' סוצב היינו
 ששורה בהעלם שאינו מאיר ומתגלה ככ"ע בהשוואה ח' ממש שזה שמאיר ומתגלה בהם
 אינו מערך ומהות העלמות כלל וכלל. וע"כ כינו המקובלים לכל המשכות עליונות בשם
 אורות עליונים מטעם הג"ל וד"ל וכמצואר כ"ז באריכות במ"א. והנה ידוע דגם בחי'
 אח"ם זה נק' אח"ם להיות שאינו אלא בחי' אור וזיו מבחי' עלמות המאילל שנק' יש
 אחייתו ואינו כלל ממהו"ע כלל וכלל כו' ונכלל ובטל ממש בהעלמו' ככ"ל וכבוד בבחי'
 אח"ם אינו קאי כ"א על בחי' התפשטות וגילוי המאילל שאינו מערך ומהות העלמות

כלל

10/08/2018

כלל שלא יחזן כלל לקדוהו בשם א"ס כנודע והוא ע"ד הלל וד"ל. וזהו עד שלא נבה"ע
 הי' הוא ושמו בלבד פי' היא קאי על צחי' עלמות המאליל ושמו הוא צחי' אה"ס המאיר
 ומתפשט ממנו שנק' כל' מארז"ל שמו להיות כי כמו עד"מ שצחי' שם של האדם אינו
 מערך ומחות עלמות האדם כלל וכלל. כמו"כ עד"מ להבין למעלה שצחי' התפשטות
 המאליל ית' אינו אלא עד"מ צחי' איר וזו ושם בלבד כנ"ל כמו במשל הנ"ל (אלא שטכ"ז
 קורין לעלמות האדם ע"י קריאת שמו ויכולין להזיזו ממקומו ממקום למקום כו' וכמ"כ
 למעלה שצחי' אור מתגלה העלם כו' וד"ל) וזהו עד שלא נבה"ע הי' הוא ושמו בלבד אחר
 אשר כל ההשגל' הם אינם אלא מצחי' זו והארה בעלמא לבד מצחי' שמו ית' שהוא
 צחי' עלמות אה"ס ז"ה הפשוט וד"ל. ואין עושה שום שינוי ורצוי ומיעוט גש צחי' האה"ס
 שנק' שמו וכמ"ס אני הוי' ל"ס שקאי גם על צחי' שמו שהוא צחי' האור אין סוף כו'
 וד"ל כנודע בפרטי' הרבה לכאור'א בארז"כו' היטב:

והנה לכשיעמיק האדם בזה היטב בתוקף שכלו וחכמתו שנפשו האלקי' ויחזון
 בזה בארז"כות היטב ובכלל הוא להחזון בכל פרטי' ההשגל' הנאללים והנצראים
 שהגש שהע"ס דלזי' הם צחי' אה"ס ממש לגבי עלמות דבי"ע וכמ"ס אינו וחיותי
 וגרמוהי חד כו' צחי' אה"ס ממש. עכ"ז לגבי צחי' אה"ס הפצחה"פ הם צחי' מוגבלים
 ונמשכו ונתהוו ע"י חלל ומקו"פ דוקא כנ"ל וד"ל עד בגם צחי' אה"ק שהוא מוח"ק
 לרפה ומציע כו' וגם כל היצור לא נכחד כו' שכולל צחי' כל ההשגל' בהשוואה ה'
 עכ"ז נאמר עליו וכל קומה לפיך חשתחיה ממש כו' וד"ל ונק' לגבי עלמות המאליל
 ממש צחי' אדם דבריאה שהוא בריאה יש מאין שע"י חלל ומקו"פ דוקא כנודע וד"ל.
 ובפרט צענין היחוד דע"ס כמו אנת הוא דמייחד לון ומקשר לון שהגש שהן צחי'
 ע"ס פרטי' עכ"ז כשיאיר עליהם הארת הקו"ח שמצחי' אה"ס שלמעלה מהשגל'
 מחייחדים לגמרי להיות אור החמד בכלי הגבורה כו' וכמ"כ צענין נקודים ששם
 עדיין כל הע"ס צחי' יו"ד נקודות לבד ולמעלה מעלה צחי' עקודים שכולס עקודים
 צה"י א' ולהעמיק דעתו מאד צענין היחוד וההתבללות כו' ועכ"ז כולן הן צחי' נאללים
 פרטי' כו' וד"ל כפי אשר יד שכל כאור'א משנת כו' וכמוהו רבים ההתצוננות פרטי'
 צצומק ענין שכלו וחכמתו מאד שמכל אלה תראה ותרגיש נפשו האלקי' צחי' ראי'
 חושי' צחי' היחוד והציוול באה"ס ז"ה ומכש"כ צחי' עלמות המאליל ממש ואין שום
 שינוי לפניו כו' וממילא תכלה נפשו בכליה"ג ממש צחי' גילוי אור האלקי' שמצחי'
 אה"ס ז"ה המאיר ומתגלה נפשו ממש ושלא להפרד מאחדותו ית' צחי' ישות חשך
 ופירוד כלל וכלל. והנה כ"ז הוא נק' צחי' רליא שהוא צחי' השוקה בכליה"ג ממש מצחי'
 גילוי אה"ס ז"ה כו' וד"ל. וזהו אדם אדמה לעליון ממש דהיינו שהוא דומה לעליון ממש.
 שמצחי' אה"ס כמו שהוא למעלה מאיר ומתגלה נפשו ממש ובכליה"ג ממש ליכלל
 במקורו צחי' עלמו' המאליל ממש. אמנם הנה ידוע שנתאוה הקצ"ה להיות לו דבת"ח
 ממש שהוא המשכות אה"ס ז"ה בכלים דוקא שהוא התורה וד"ל. וצ"כ אה"ס חו' כו'
 וא"כ איך יהי' צחי' גילוי אה"ס ז"ה ממש נפשו ולא יסתיר ויכסה כלל צחי' חיות הגוף
 כו'. ולזאת אמרו אם רץ לבך שוב כו' וכל למא' לבו למים כו' ואין מים אלא תורה

דמחכע"ג

דמחכע"ג ונודע שהתלצבות ח"ס ז"ה הוא צנחי' ההכ' דוקא להיות צחי' ציטול ממש
הוא צחי' כלי ממש לצחי' ח"ס ז"ה שמתלצב בהלכות התורה ואינה מסתרת ומכסה
כלל וכלל על ענין צחי' גילוי ח"ס ז"ה שמאיר בנפשו האלקי' בצעת ק"ס ותפלה
כו' (ובחי' לימוד התו' כזה היא אינה מלד מלד לימוד התורה כ"א כדי לעשות כלים
לצחי' ח"ס ז"ה שמאיר ומתגלה בצחי' כה"א צנחי' גילוי ממש משא"כ צלתי כלים אין
קיום להאורות כנודע בענין עולם התו' שהי' רצוי האור ומיעוט הכלים לכן נסתלקו
ונפלו הכלים כו' וד"ל) וזהו כלים מכש"ו ואז ויין מלכות רצ' כו' וד"ל דהיינו עד"מ
שס"מ זמ"ג נזיקין קדשים עהרות וכו' שהן לעשות כלים פרטי' לאח"ס ז"ה והוא עד"מ
נתינת הכלים תחת הקילות הנשפך מתוך חבית צחיוק שממהרין להביא כלים מכש"ו
צכדי למלאות בהם הנשפך מתוך החבית ולא יאבד כו'. וזהו כל האומר אין לי אלא
תורה אפי' תורה אין לו דהיינו כי אין לו צחי' כלוה"ג תהלה בק"ס ותפלה מצחי' ח"ס
ז"ה כנ"ל אזי אפי' תורה אין לו כי הוא עד"מ נתינת הכלים שלא כנגד הקילות שאינו
נשפך בהם מאומה וצחי' לימוד ועסק התו' כזה הוא עבודת התנאים והאמוראים שזו
עוסקים בלימוד התו' יומם ולילה ממש והיינו להיות בהם צחי' הציטול ומס"ג צאח"ס
ז"ה ממש בק"ס ותפלה כו' ע"כ לא פסקו כל היום מלימוד התורה צכדי לעשות כלים
מכש"ו להמשכת ח"ס ז"ה מלמעלמ"ע בצחי' הגילוי ממש ולא יפסק אורו כנ"ל וד"ל.
וכמו שמאיר והלל או"א דא"ח ממש מצלי הרגשת מליאותו לגמרי גם צחיזה השגות והתפעלות
כלל כ"א דא"ח ממש דיבר בנפשם כו' וד"ל. וכמ"ס ואשים דברי צפ"ך וכמ"ס דהע"ה
רוח ה' דבר צי ומלתו על לשוני וכן חטן לשוני אמרהיך ונודע שחטן הוא עונה אחר
הקורא כו' וכמ"ס המגיד להרצ"י אני המשנה המדברת צפ"ך ממש כו' וכנודע שהתנאים
והאמוראים קבלו איש מפי איש עד מרע"ה שקבל התו' מסיני ומסרה ליהושע ויהושע
לזקנים וזקנים כו' עד רבינא ורצ' אשי כו' וכנודע שמה קבל חו' מסיני בכל פרטי הדינין
אשר עתידים להתחדש כו' שנמלא מובן מכ"ז שממש דבר הוי' הנמשך למטה המשיכו
הס דור אחר דור בהתחלקות פרטי' יותר כמו שס"מ וכדומה והכל הוא צכדי לעשות
רצוי הכלים להמשכת ח"ס ז"ה וע"כ מי שתורתו אימנתו פטיר מן הק"ס כו' וכמו
ר"י שהי' מללי פ"א לל' יום וכן רש"י פ"א לשנה וכמ"ס רש"י ע"ע צחד קטירא
אחקטרגא צי' אחידא צי' להיטא כו' והיינו להיות כי צחי' הביטול והמס"ג שלו צי"א"ס
ז"ה לא נפסק כלל וכלל בעסקו. בכל השנה בלימוד התו' כו' וד"ל שהתורה היא צחי'
כלי ממש לצחי' ח"ס ז"ה ואינה מכסה ומסתרת לגמרי וע"כ לא הי' מתפלל כ"א
פ"א צשנה כו' כי עיקר העבודה בק"ס ותפלה הוא להיות כי הנה"א ירדה ונתלצטה
צנחי' נה"צ שמכסה ומסחיר לגמרי על צחי' ח"ס ז"ה מלהאיר בנפשו האלקי' ע"כ
נתקן ענין הק"ס ושמים לפניה צכדי לצוא לצחי' הציטול והמס"ג צאהד ממש שהוא צחי'
הציטול צאח"ס ז"ה ואח"כ והיו הדברים האלה כו' שהוא לימוד התו' צכדי לעשות
כלים לצחי' ח"ס ז"ה כנ"ל וד"ל. והנה אם צאמלע היום יורדת נפשו ומתלצבת גם
צלרכי ענינים הגשמי' כמ"ס ואספת דגןך כו' ואזי נפסק ממש צחי' הגילוי דאח"ס ז"ה
שאינו מאיר עוד בנפשו כמו שהוא למעלה להיותו מלובש צנחי' ישות הגשמי' המכסים

ומהתירים

10/08/2018nnn

ומסתירים בו' ע"כ בהכרח הוא צב"י ויוס לחזור ולהתזונן בק"ש ותפלה צבדי לחזור ולהטלות נפשו האלקית בצחי' הציטול צא"ס צ"ה בתכלית בו' וד"ל. משא"כ רשצ"י וכדומה שמעולם לא נפסק אללו צחי' הגילוי דא"ס צ"ה מלהאיר נפשו כמ"ס צי' אהידא בו' ע"כ לא הי' מתפלל כ"א פ"א בשנה בו' וד"ל:

אמנם המלות מעשיות הן באופן אחר מצחי' עסק התו' ע"ד הג"ל שמצו"ל שכל ענין עסק התורה הוא ע"ד הקריאה וההמשכה מלמעלנו"ע להיות נפשו נכללת ממש בצחי' א"ס צ"ה ע"כ עוסק צחי' צבדי שעי"ז יהי' קורא להמשך לצחי' אוח"ס צ"ה צבלים מכש"ו צחי' הגילוי נפשו ולא יופסק אורו לעולם כי אינס מסתירים כלל כנ"ל וד"ל. משא"כ ענין עסק המלות מעשי' שהן מלמעלנו"ע דוקא להיות כי המלות הן צח"ס מק"נ דוקא כמו סוכה ולולב ואחריו בו' שהוא מצחי' ישות והפירוד לגמרי המסתירים לגמרי על צחי' הגילוי דא"ס צ"ה. וגם מה שצטעו המלות אינו אלא צחי' כח המעשה שלו בלבד. משא"כ צחי' כח שכלו ומדותיו הן מורגשות בצחי' יש ומליחות. וא"כ אינו צחי' גילוי א"ס צ"ה כמ"ס למעלה מאיר נפשו כמו בקריאתו בתורה שכל כחות נפשו נכללין ממש צח"ס צ"ה ודבר הוי' הדובר בו' כנ"ל. וא"כ כל עיקר עשיית המלות אינו אלא בצחי' ציטול היס בלבד שהיכות דנוגה שנטשה מזה מלוא וכח המעשה שלו המקיימה והרי הן צבלים לא"ס צ"ה אינס אלא בצחי' ציטול היס בלבד בצחי' יחו"ת ואין מלך בלא עה נפרדים אמנס הם צבלים וסרים למשמעתו וכנ"ל. משא"כ התורה שהיא צחי' משפיע. והמלות צחי' מל' שנק' צחי' מקבל וכמ"ס אשה יראת הוי' בו' וד"ל:

והנה כל הג"ל העבודה בק"ש ותפלה הוא דוקא בעסק החסידות ע"ד האופן הא' הג"ל שהן כל החסידות הנוגעים לצחי' א"ס דוקא להעמיק דעתו ונפשו בהם מאד עד שמאיר ומתגלה נפשו צחי' היחוד והציטול צא"ס צ"ה בצחי' א"ס ממש עד שיצוא לצחי' מס"נ באחד ממש כנ"ל באריכות שעי"ז תיקנו כל ה' הק"ש ושחיס לפניה צבדי לצוא לצחי' היחוד והציטול הג"ל. וגם כ"ז אינו אלא בדורות הראשונים שהיו נשמות היותר גבוהים ולא הי' נה"צ כ"כ להיות צחי' ישות ופירוד המכסה ומסתיר כ"כ ע"כ להם דוקא הי' די בק"ש ותפלה ושחיס לפניה. משא"כ עתה בנשמות היותר תחתונ' צמדריגו' והתקשרות נפשם בצחי' ישות ופירוד דנה"צ דנוגה ציותר. ע"כ לא די בק"ש ושחיס לפניה לצד להטלות נה"א בתכלית בו'. ע"כ תקנו גם פסוד"ז שנק' זמיר ערילים וכמ"ס רוממות אל בגרוגס וחרב פיפיות בו' לעשות נקמה בגוים בו' שהוא להחליש ולהכניע תוקף נה"צ שלא להיות צחי' ישות כלל וממילא יהי' תוקף נה"א בו' כי הולשא דגופא תוקפא דנפשא או להיפוך שמחמת תוקפא דנפשא בפסיד"ז שהוא רוממות אל בו' וממילא חולשא דגופא שהוא מ"ס וחרב פיפיות בו' כמבואר במ"א שזהו הפי' הללו י"ה שהוא ל' צהלו נרו בו' דהיינו להלל ולהאיר לצחי' י"ה שהוא צחי' חו"צ שנפשו האלקי' להיות מאיר ומתגלה בהן צחי' גילוי אלקי' בצחי' א"ס צ"ה בו'. והיינו ע"י הלל שהוא גם ל' שנה דהיינו ע"י התזונות צעומק הדעת בצחי' א"ס צ"ה ע"ד הג"ל שהוא כללות כיונת כל הפסוקים וכמו ארוממך אלקי המלך ואצרכה

שמך

שמך לעולם ועד. זכ"י אצרכך ואהללה שמך לעולם ועד כו'. שהכוונה הוא ארוממך אלקי המלך שמהו"ע קדוש ומוזדל לגמרי מבחי' ההשגל' שבולס אינס אלא זבחי' מלך בלבד כו' וא"כ בכללים ובטלים ממש לגבי עלמותו כו'. אמנם ע"י זחי' ביטול זה דוקא יאצרכה שמך לעולם ועד דוקא מלמעלמ"ע זבחי' רבוי ותוס' שנק' זרכה וד"ל שהוא זחי' הגילוי וההתפשטות זבחי' אה"ם ז"ה שנק' שמך בלבד כו' וד"ל. שע"י זחי' הביטול הכ"ל זמהו"ע ממש עי"ז דוקא יומשך ויתפשט ויתגלה זחי' הגילוי זבחי' אה"ם ז"ה למטה מטה ממש זבחי' אה"ם וכל"ג שזהו לעולם ועד כנ"ל ואז עי"ז גם זכ"י שהוא זחי' גילוי והתפשטות הג"ל אצרכך ג"כ שגם זחי' מהו"ע ממש שהוא קדוש ומוזדל לגמרי כו' כמ"ש ארוממך נחפס ונמשך ממש זבחי' הגילוי והתפשטו' שהוא זחי' שמו בשמתברך לעולם ועד דוקא וד"ל. ואז ממילא ואהללה שמך לעולם ועד כי ע"י זבחי' העלמי' נחפס ונמשך זבחי' שמו ממילא יש עליו ותוס' רב לזחי' שמו שהוא זחי' הגילוי שהוא זחוקף העלמות יותר שנק' הלל כנ"ל. ועד"ז הן כל הפסוק"ז זכדי לבוא זק"ש לזחי' מוס"כ זאהד ממש שהוא זחי' הגילוי דה"ם ז"ה זנפשו ממש ואה"כ זבחי"ע שהן ח"י זרכאן להמשך לזחי' אה"ם ז"ה מלמעלמ"ע זאמרו זא"י כו' דהיינו זבחי' ש' הוי' שהוא זחי' הגילוי דה"ם ז"ה שנק' שמו כנ"ל יתברך זזרכה והיספה מרובה דהיינו שיומשך ויתפשט ויתגלה למטה מטה זבחי' גילוי ממש (כנודע זסידור ספרד שנכתב שם זל"א על זרוך גיזענלס ולא גילויזעט) ואז זחי' שינוי ח"ו זמהותו ית' כו' (אף גם לא זעלמות זחי' אה"ם כלל וכלל כי הלא מקרא מלא נאמר אזי הוי' ז"ש שקאי גם על האור כנ"ל וד"ל) כ"א השינוי הוא לגבי הנזרחים לבד שכל הזרכה זרכוי והוספה לזחי' שמו שהוא זחי' הגילוי אינו אלא שיתגלה למטה למקבלים ג"כ דוקא זא"ז נוגע לעלמותו כלל וד"ל :

ונמצא מובן מכל הג"ל שכללות כוונת כל התפלה וק"ש ופסיד"ז הוא זכדי להאיר זנה"א זחי' הגילוי דה"ם ז"ה ממש כנ"ל וד"ל. וכל מה שאקשרת נפשו זיותר זישות דנה"כ זזהכרח לו להעמיק דעתו ונפשו זכל פרטי ההזכונות הג"ל זזהרחה יותר ולזאת ארז"ל ג"כ שאין עומדין להשפל אלא מתוך כוזה קאש ופירש"י הזנעת הלז להיות זבחי' לב זשזר ונדכה ונזה זעינוי נמאש זזכלית וזזחי' אלקיש רוח זשזרה שעי"ז זשזרה רוח"ט ואחזכפי' סט"א זזכלית שהוא זחי' הישות והפירוד כ"א זבחי' הביטול זזכלית והעדר הכלי זזכלית שכל אלה הן הזנה לזחי' גילוי אור האלקי שזאיר זנפשו. ואה"כ ענין זרכות השחר שלא עשני גוי ועזד ואשה שהן ג' קליפות כו' זכזו' זמ"א זאריכות ואה"כ הקטורת כו' שז"ז הוא משזר נה"כ למאה. ואה"כ ז"ש הוא הזחלת פסוד"ז להאיר זנפשו זבחי' אור האלקי זאומרו ז"ש והי' העולם זרוך הוא שהן כללות כל ההשגל' הנמשכים זבחי' אה"ם ז"ה עד זשזח ומפיאר זלשון חסידיו כו' ואז נהלך אנו ג"כ זשזחות וזזמירות כו' וד"ל כנודע פרטי' כל ז"ש ופסוד"ז זמ"א זאריכות. וזהו שכל ס' התפלה נק' זזהר זשש סולס וכמ"ש והנה סילס מולב ארלה וראשי מגיע השמימה שפי' זזהר שקאי על כל ס' התפלה. והוא ממש עד"מ הסילס שלפני היכל המלך זא"א לבוא זהיכל לקבל מגזיו כו' אה לא

ע"י

ע"י עלייתו קודם דרך הסילס שעשוי בדרגות רבות. כמ"כ כל ענין וס' התפלה הוח
 בחי' סולם לבוא להיכל המלך שהוא בחי' ביטול זח"ס ז"ה. ולהיות נמשך משם אח"כ
 בכלים מכש"ו בקריאתו בתורה שמוצב ארלה הן כל"ס ברכות השחר והקטורת והכוזב
 ראש כו' תכלית ההתחלה ומדרגה היותר תחתיה ואח"כ כס' המדרגו' פסיד"ז וברכות
 ק"ס שחיס לפניו כו' עד כי בק"ס ותפלה וראשו מגיע השמימה שהוא בחי' היחוד
 והביטול זח"ס ז"ה בתכלית וזהו והנה עולים בו ויורדים בו שהוא בחי' העלי' בק"ס
 בבחי' הביטול במס"נ ממש זח"כ בשמו"ע הוא בחי' הירידה וההמשכה מלמעלמ"ע
 בחי' ברכאן זח"י כו' שהן בחי' המשכות מלמעלמ"ע כו' וד"ל :

והדרן הב' הוא העסק והיגיעה בדברי החסידות הנשמעים בחיזה עינים ודרושים
 פרטי' וכמו ענין המשכן ופרטיו או בענין המורה וכנ"ל ובהרת וכדומה
 כו' או בפרטי חיזה מלות כמו ענין התפילין ורלוטות וכל פרטיהם וענין סוכה ולולב
 ואחריו וכדומה או בשאר פרטי חסידות הנשמעין אשר אינן ניגעים כלל לבחי' העמקת
 היחוד והביטול זח"ס ז"ה ואף גם בהתחדשו' סידות נפלאים וגילוי חלקות ממש בפרטי
 עינים הנ"ל או אף גם בעיני ההשתל' א"ק ועתיק וזו"ג ועקודים נקודים וכל
 פרטיהן בפרטי ההתחלקות וההתכללות שאין כל עסק כוונתו בכדי להאיר בנפשו בבחי'
 ראוי יותר איך שבחמת א"ס ז"ה פבחה"פ בבחי' א"ס וכקבל"ח כ"א כל עומק כיונת
 ההתפעלו' בנה"א הוא מההתחדשות וגילוי חלקו' שמהיר בפרטי הדברים הנ"ל בעלמס
 ומהותם ממש עד שכל נפשו האלקי' מתמלאת ממש מבחי' העניג וטנג עלמות חלקו'
 שלמעלה מן ההשגה לגמרי המהיר בנפשו אז ובחי' עסק ועבודה כזה תמיד נפשו
 למאה ומשתוקקת ללמחין כפלא לשמוע ולהביג דברי הדושים וסידות נפלאים בעינים
 הנ"ל מים רבים לא יוכלו ממש לכבות ולדות למחין נפשו כל זה וכמ"ס רעבים גם
 לחאים נפשה בהם תחטטף שטלמות הנפש מקושר ומיוהד באיר חלקי המהיר כמו שהוא
 בעלמו' ממש וכידוע כ"ז לי"ח וד"ל :

אמנם עיקר ענין העבודה שכלב ע"פ התורה אינו ע"ד אופן הב' הנ"ל כ"א ע"ד
 אופן הא' דוקא כי להיות ע"פ התורה והעבודה שכלב הוא בבחי' ר"ש וכמ"ס
 ואהבת כו' ואח"כ והיו הדברים האלה כו' ובבחי' העסק והעבודה ע"ד אופן הב' אין
 שום רלוא בחיזה למחין אה' או אף כלוה"נ כ"א נפשו מתייחד ומתקשר ממש בעניג
 חלקי בעלמו' א"ס ז"ה ממש ואין נק' זאת בשם עבודה שכלב כ"א נק' ידיעת התו'
 וכוננת המלות שהוא להבין ולהשיג טעמי המלות וסודות התורה כו' וד"ל :

אוצר החכמה

השממה והוא סימן כ"ז.

10/08/2018

להבין משארז"ל בירבעם בן נבט בגסה"ר ערדתו כו' דהנה לכאו' יפלא מאד וכי
 בשביל גסה"ר יפול לדקת הלדיק ות"ח גדול כמו שהי' ירבעם קידם שחטא שנאמר
 עליו ועל אחי' השילוני ושניהם לדדס בשדה שכל ת"ח דומה לפניהם כעשני השדה כו'
 והי' דורש בק"ג פנים כו' כמבו' בגמ' דחלק כו' (וגם כיוולא יש להפליא על כמה ת"ח
 גדולים נכפלו בתחתית המדרגה ולא מסיבות מדות רעות כלבד כמו גסה"ר אלא בפתע

פתאום

פתאום בלתי סיבה כלל כמו יוחנן כה"ג שבאף נעשה לדוקי לבסיף פ' שרה) אך הענין הוא דיותר יש להפליא בזה ממאמר רפז"י בעשרה דברים עד שמביא לרוה"ק זריזים ועשרה וקדושה כו' וא"כ אלו רואים שבסע' דקדושה אין יכולים לבוא לרוה"ק שלא בהדרגה אלא בהדרגה דוקא ממדרגה למדרגה כו' וידוע דאלעו"ז עשה אלקי' כו' ומאחר שהוא לעומת הי' ראוי שגם בסע' דקליפה לא יגיע למדרגה היותר עליונה דשם כ"א בהדרגה דוקא ממדרגות דבר רע קטן למדרגה גדולה הימנה עד שיגיע לתכלית המדרגה כו' ולמה יפול הנופל בסע' דקליפה שלא בהדרגה כלל כמו ירבעם שנפל מסיבת גסה"ר בלבד לעשות עגלי זהב. אמנם עיקר הענין שגסה"ר הוא דבר המביא לדילוג המדרגות שגם אם לפי מעשיו עדיין לא הגיע למדרגה גדולה ברע כו' ע"י גסה"ר יגיע אליה. והוא מטעם שטבע גסה"ר הוא התנשאות וכל התנשאות הו"ע דילוג המדרגה בנפש שלא לפ"ע כידוע וע"כ מדה רעה זו היא הגורמת ונפילת הנפש בסע' דקליפה שלא לפי הדרגת יו"ד דברים שבה וכך בקדושה הוא בהיפוך שמדות הענוה גורמת המעלה שלא לפי הדרגה מטעם ששפלות הוא הקלה והתכלית שהגסות הוא ג"כ הקלה והתכלית אלא שזה מגיע לתכלית קלה הטיב וזה מגיע לקלה ותכלית הרע כו' וד"ל. ומאמר רפז"י לא מיירי אלא במתנהג בממולע בין השפלות והגסות שאז ילמדך לעלות בהדרגה דוקא והראוי לזה ממ"ש והענוה גדולה מכולן כו'. וזוה יתירץ הקושי' הג"ל בירבעם מה שגסה"ר טרדתו מן העולם ונפל בעומק הרע שלא בהדרגה מטעם הג"ל וד"ל. ועל הקושי' שני' י"ל עפמ"ש בס' הגלגולים שלפי אופן המלמד בברורים דעה"ד פו"ר כך ילאו נשמות לעולם לתקן איזה דבר ואחר שתקנו לא יש מה לבדר ממנה ואז ממילא יפול המופל כמשל מי שמזרר היין מן השמרים שאחר שסיק אותו היטב יפלו השמרים והפסולת למטה וכיוצא בזה יש לדיק שלאחר שכבר נתקן ממנו מה שראוי ע"פ סדר התיקונים וכל ליפול ברע ממילא ועו"א קהל"ז יש לדיקים שמגיע להם כמעשה הרשעים ויש רשעים שמגיע להם כמעשה הדיקים ע"י תשיבה שלימה כו' וד"ל (ועמ"ח מ"ש עפ"ז והוא מצוה ומזן לי"ח וד"ל):

להשלים הגליון והספנו עוד איזה לקוטים

בענין הסעודה שלישית שהיא גבוה יותר מהב' דלילה ויום בחי' ע"ק עהן שלמעלה מגן וגהר ויואלים זה במיני תרגימא כבר העירותי מזה בבין שמים פ' בשלח ע"פ אכלוהו היום ע"ד ואיך לא אשא פניה לישראל כו' שמה שמדקדקים ע"ע עד כזית אעפ"י שאין זו כדי שביעה נמשך מבחי' ישא ה' פניו שמשם יכול להמשיך ג' ברכות דבהמ"ז אף על כזית כו' ע"י בלקו"ת בביאור כה תזכרו מזה וע"ד בעשי"ת בהמלאו אף ליחיד כו' וע"ד מעיין מטרה בכ"ש מה שבמקוה לריך מ' סאה. והנה האכילה הו"ע השגה נמלאו דבריק ואוכלם ע"כ בזו"ל שייך קלת השגה ע"כ ב' סעודות אלו גם למטה לריך לאכול לחם ממש. ותדע דשבת שבחון אין זו אכילה ושתי' כלל מפני שגבוה יותר לכן גם במנחה דשבת אף שאינו בחי' זו ממש מ"מ אין האכילה לחם שהוא השגה כו' כי זה הוא בחי' היום לא תמלאו והחכ' מאין תמלא ולא השגה גמורה כו' רק יסוף"ב כצדק המזריק כו':

ליקוטים

ענין נט"י מהו ל' נטילת ידים הול"ל רחילת ידים. והענין הוא דאי' בזה"ק דאורייתא בלא דו"ר לא פרחא לטילא. ולבאו' מדבר זה יתמוטטו ח"ו רגליהן של שוגאי ישראל. אך באמת גם בהמוני עם לגמרי שאין בו דעת כלל מהו דו"ר ומהו חורה ומהו ישראל אטפ"כ יש בעשיית מלותיו דו"ר במו שאינו רוצה לאכול בלא נט"י ומחיצה דבר יפרוד ח"ע שמונעו מלאכול בלי נט"י ואיזה דבר מכריחו לטיל ידיו כיון שאין בו דעת כלל וטכ"ל מחמת שאינו רוצה להיות גוי ע"כ נוטל ידיו (כי יראת עונש אינו עולה בדעתו אז כלל) ומחמת שרוצה להיות ישראל והוא ג"כ ירא למרוד בקונו ואוהב להיות רק ישראל. אך הדו"ר הוא קטן מאד ומלוכש ומכיסה מאד. וגם הדו"ר זאת הוא משיס כל היום בדברים אחרים גשמי'. וזהו"ע נט"י שלבאו' ק' שנוטל הוא ל' מקבל שמקבל מניסוך המים ונוטל פי' ג"כ ל' גבהות כמו וינטלס וינשאס שסמכו רז"ל ע"ז הפ' שהנוטל לריק להגזיה ידיו. והענין הוא לפי שהאדם לריק להטלות הדו"ר שלו כנ"ל ולא כל שעה הוא בדו"ר זאת ולכן נוטל ידיו תחלה פי' שסופך המים שאין להם גוונים אלא לפי הכלי שמונהין בו שהוא דבר אין בו על ידיו יד ימין ויד שמאל שהוא דו"ר כנ"ל וממשך בזה בחי' יש וזהו נוטל ומקבל בו' ואח"כ מגזיה ידיו שהוא וינשאס שנושא את האדם בדו"ר שיוכל להטלות אכילתו למעלה מעלה ע"י דו"ר שלו כן הוא בהמוני עם וכן בחופשי התו' שלומדים פנימי' התו' בלי כוונה לטיב רק שהמליה ללמוד כנ"ל בענין המוני עם יש בזה ג"כ דו"ר אך שהוא קטן מאד ומכוסה ומרומם אותו כנ"ל :

10/08/2018

ענין המנהג שאוכלין עיוב"פ קרעפדין שטינגס שמכסין הבשר בעיסה מקמת חטים י"ל מדרוש שחי הלחם ע"ג שחי הכבשים כי כבשים שרפן מדות בו' משא"כ לחם דעת וגם לחם חורה בו' ובזה"פ מאיר פנימי' עומד"ל מכוסים ניסוד אימא לכן הבשר מכוסה בלחם גם באכילה עיוב"פ. ועוד בשחי הלחם ע"ג שחי הכבשים בשצעות מ"ת וכמ"כ בזה"פ לוחות אחרונות לכן בעיוב"פ אוכלים כה"ג וד"ל :

בר יתר כנטול דמי למעלה יובן מזה ההפרש בין יוב"פ לפורים שבזה"פ אין בו אכילה ובפירים חייב לבסומי יותר מדאי וכל יתר כנטול שוין הס ממש ולכן נק' בפירים וד"ל. והטעם לפי שכל הקרוב יותר יותר הוא מכיר שהוא רחוק ע"כ כל יתר יותר כנטול דמי וז"ל :

כי מין חלב יוליא המאה צמי אחה מולא המאה של חורה צמי שהקיא חלב שינק משדי אמו. המאה הוא שומן החלב הקף למעלה ובחו' היא בחי' הארה מסוכ"ע. וכשזא הרה"ק דמ"מ הארה דאקער * מרצו הה"מ נ"ע עסק בהעניות והפסקות ולא משום חטאים ועונות ח"ו אלא כדי להקיא חלב שינק משדי אמו לזכות בהמאה של חו' (שיאיר בו הארה מסוכ"ע). ובדורותנו שהתלישות גברה ואין לנו כח להתענות מי שרגיל לאכול בשעה שמינית יאכל בשעה השיעית ומי שרגיל לאכול בשעה ע' יאכל בשעה יו"ד וג"ז לשיגוף יחשב :

*נ' ב"ל לרבו

דורייך כ' פ"ג דברכות בשם רב האי דלא בטלו טבילת בעלי קריין רק לד"ת אבל לתפלה טבילין. הענין כי אי' במשנה סוף סיטה הפהרה נטלה את הריח כי פהרה וטימאה מקיפיש ע"כ שיך לריח שהוא ג"כ או"מ. והנה הקרבנות נק' ריח ניחות צחי' חוטמא בלמעלה מהפה טעם. עמ"ש ע"פ אריתי מורי. ולכן טיעים שהחריב צהמ"ק כנגם לו יחוש בחוטמו ויקר מוחו ע"י שביטל צחי' ריח שבוטס העליון ותהתי אהטם לך שעולה עד מוחא עילאה ממש. והנה תפלה במקום קרבנות ג"כ צחי' ריח. אבל התורה חכמה. ע"כ הפהרה ל"ל לתפלה יותר כי פהרה שיך לריח. שטיהם או"מ כו'. ובגמ' וצרייהא בסיטה דמ"ט א' דהפהרה נטלה ג"כ את הטעם. אך במשנה שבירושלמי הגירסא ריח. וי"ל הטעם ג"כ פנימי' חכמה ע"ד דצט וחלב החת לשונך. וחילוניות התורה נק' מים או לחם. ועוד עומאת קרי שיואלה מגופו היא כלולה מפנימי' ומקיף כו' וע"כ חמירא. והנה שיהי' טעם ותענוג בתורה זהו ע"י רעו"ד בתפלה כמ"ש צמ"א ע"פ הראיני את מראיך או"ח בכל מאדך ואזי כי קולך ערב. וזהו על תפילתי שתהא סמוכה למטתי כדי שיטסוק בתורה אחר התפלה. כי טעמים הארת הכתר בחכמה כו' :

פ"י המלות מברכות השחר

זה הועתק מדרוש המתחיל להבין ענין הסדר הזה :

כ סדר היום מוזמן קימה צוקר כו'. והוא בשנקדים ענין הלילה שמוקדם צמה שיש בין הלילה ליום בכל עיני גילוי אלקות כי לילה לאו זמן ליצית ותפילין וכה"ג וכמו שהאדם ישן למטה זלילה דהיינו שנסחלק כל הארת הנפש הפועלת באברי הגוף כמו המוח להשכיל וכה"ג שיחפעל הנפש עד שיכלה באיזה כח וכליון והתפעלות. משא"כ בחיות הכללי שהגוף יחי' ממנו כמו בשעת שינה א"ז נוגע לאור הנפש בעלמו להיות מתפעל וזהו שהוא רק חילוני' אור הנפש. כמ"כ יוצן הנמשל למעלה שבזלילה אין גילוי אלקות צרמ"ח אברים כמ"ש רמ"ח פיקודין רמ"ח אבד"מ שצמו שכל מזג אבר ואבר פועל להיות נמשך אור הנפש בפנימי' ולא בחילוני' לבד כמ"כ כל מלוא ומלוא כמו בתפילין להמשיך אה"ס בתצ"ד ד' מוחין שהדעת הוא כולל חו"ג וכה"ג בשאר המלות שהא"ס שמאיר על ידם אין מאיר זלילה מפני שאינו זמן מלוא וע"כ הקליפות שולטים בו כידוע מפני העדר גילוי אור הוי' כי כהמס דונג מפני אש כו' משא"כ זלילה. וע"כ גם הגלות נק' לילה שאין צומה"ג שום גילוי אלקות וכמ"ש הספר אסתיר פני ציוס ההוא כו'. ומפני שידוע ענין ומדת הרהמנות שהוא מתכלית הרוממות לתכלית השפלות דוקא וכל השפל יותר יותר יחיל עליו הרחמנות וע"כ בהלות לילה שהוא באישון ואפלה באמלעית הלילה מעורר אדם ר"ר על נפשו איך שהיא חלק אלוה ממעל וירדה בסחר המדריגו' בתוך הגוף המסתיר ומטלים מאד גדלה הרחמנות עליו. וזהו נק' גלות השכינה צפרט ככ"א מישראל שהנה"א שבקרבו נק' שכינה כמ"ש ושכנתי בהוכס כו'. והעיקר יעורר ר"ר על גלות השכינה בכלל שהוא צמה שאור אלקי המחוי' ומהוה הוא בגלות עד שאינו נראה ונגלה כלל ונדמה לכל שהעולם מתנהג ע"פ הטבע

ויד רשעים ללחה ובתי' וגם את העולם נתן בלצם שכל עיקר גילוי אלקות בחוק העולמות תלוי בלצ כהו"א מישראל שחס יחיר אור אלקי בקרב לצם וכמ"ס וידעם היום והשבות אל לצבך כו' יחיר איר אלקי גם בכל העולמות כו'. וא"כ אי לזאת ימס לצב האדם המתבונן בכל אלה ובכה יבכה על כו מאזו היתה הרעה הזאת לגרום כזאת ח"ו בכל העולמות ויבקש עזר ור"ר מצעל הרחמים וזהו"ע תיקון חלית כידוע ליודעים. אך מפני שהשינה א' מס' במיתה היינו כמס"ל שהוא העדר גילוי אור הנפש באצרי הגוף וכמו שהוא בנה"ב ככה הוא בנה"א כו' שסחומים ואטומים המה כל אצרו כמו המוח והלצ אטומים לקבל חיזה התעוררות לאלקות ובפרט לפמס"ל שהקליפות שולטין כלילה ויכולין להדבק בגוף האדם ולטמאות אותו במקרה לילה וכה"ג שעי"ז יתמטס מוחו ולבו מלהיות נתעורר מאיזה החבונות באלקות וע"כ תקנו

אנכנה"ג ס' הצרכות מיד בקומו ומתחיל אלקי נשמה שנתת בי כו' :

וביאור כ"ז. דלכאורה יפלא מי האומר מאמר זה דהלא הגוף בלא הנפש הוא כאבן דומס וא"א לדבר מאומה ואם הנפש אומרת מאמר זה איך אומרת נשמה שנתת בי כו'. אך הענין הוא כמ"ס במ"א בענין ב' נפשות שיש לב"א מישראל ונה"ב עושנת ואומרת מאמר זה על נשמה אלקית המלוכשת בקרבה כי כמו שנה"ב מלוכשת באצרי הגוף שכל זמון ומדות בלצ וראי' צעין וכה"ג כמ"כ הנה"א מלוכשת בחוך הנה"ב שכל במדות ומדות במדות וכה"ג שא"א באלקות בלתי יתלבש בשכל אושי אבל שכל שנה"א הוא שכל אלקות וכן המדות ושאר כחות. וזהו נשמה שנתת בי נפש בגוף כי הנה"ב לגבי הנה"א בגוף לגבי נפש. אצל מבואר שעלמות הנה"א היא בחי' יחידה שנפש שמקשרת בעלמות אלקית כהלק אל הכלל וז"ש עהירה היא מלשון שרגא צטיהרא כו' ובעלם השמים לטוהר כו' דהיינו בהירות איר רק שירדה ממדרגתה להאיר בגר"ן שהוא צי"ע בלשון המקובלים וז"ש אתה בראתה אתה ירחתה אתה נפתחה צי דהיינו בשצילי צכדי להחלבש בנה"ב דוקא ומלך נה"א בעלמה היא רולה ללאת וליפרד מן הנה"ב וליכלל בעלמות אלקות. וכמ"ס נר הוי' נשמת אדם כמ"ס בלקו"א כעצב האיר של הנר העולה מאליה שטבע האש הנאחו צפיה ללעלות ולהפרד מן הפחילה כמ"כ טבע הנה"א. רק שאחה משמרה בקרבי וכמאמר בע"כ אתה חי. וגם אתה משמרה בקרבי לבל תעמא ח"ו כמשארז"ל אלמלא הקב"ה עוזרו לא יכול לו כו' כידוע שעיקר ירדת הנשמה בחוך הנה"ב צכדי שיחי' לה הכח לאשתאבא בגופא דמלכא למעלה משרשה כו' וזהו ואתה עתיד ליעלה ממני דהיינו אתה בעלמך דוקא. וכ"ז ממני היתה זאת והראי' שגם עיקר קיבול שבר הנשמה שיחי' לע"ל בתהה"מ אז תחי' הנשמה בגוף ונה"ב דוקא וזהו ולהחזירה צי לע"ל (כרמז"ן דלא כרמז"ס) ע"כ כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך רבון כל המעשים כו' ומסיימין המחזיר נשמות לפגרים מתים וכמזו"ל דשינה אחד מששים במיתה כו' * :

ואח"כ יאמר פוקח עורים. כי עיקר ההפרש צין סע' דקדושה לבט' דקליפה הוא בראיית עין השכל דחכמי ישראל המה נק' עיני העדה וכמ"ס וירא ראשית לו

כו' משא"כ בסע' דקליפה נאמר עינים להם ולא יראו כו'. והענין הוא דבחי' ראיית

השכל

* ברכת הגותן לשכוי בינה חסר

השכל היינו כמ"ש איזו הכס הרואה את הגולד כו' דהיינו הכרה במהות הדבר כאלו רואה צעינו ממש. ובלשון הזהר לאסתכלא ביקרא דמלכא כו'. ואין לסט' דקליפה ראיית השכל במהות הדבר כידוע ליודעים:

ואח"כ יאמר מתיר אסורים. כאשר האדם אסור שהידיים אסורים וקסורים והידיים המה המדות כמ"ש חסד דרועא ימינא כו' וככה כשנה"ב גובר על נה"א אז מדות הנה"א אסורים וקסורים כאדם המסור בידי זרים:

ואח"כ יאמר זוקף כפופים. כי עיקר ההפרש בין אדם לבהמה שהאדם הולך בקומה זקופה היינו שהראש למעלה. ולמעט היינו הלכ. ולמעט מכולם הרגלים שהוא סיד המעשה. וככה נה"א העיקר הוא השכל השולט על המדות עד הגיעו למעשה וכמו שהרגלים עיקר קיום מעמד כל הגוף כי כשיכשל צרגלים יפול ממילא כל הגוף כמ"כ העיקר הוא להיות סו"מ וע"ט צפו"מ. וכתי' אלה המלות אשר יעשה אותה האדם וחי בהם כו'. ולהיפוך כתי' דרך רשעים באפלה לא ידעו כמה יכשלו:

ואח"כ יאמר מלביש ערומים. דהנה ארז"ל האיחו ס"ת ערוס נקצר ערוס ומסיק החס ערוס בלא אותה מלוה. ויוצן זה ממ"ש והנחש הי' ערוס כו' דהיינו מפני שהנחש הוא משלש קה"ע לגמרי שאין בהם טוב כלל וע"כ הי' ערוס כו'. ובתחלת חולדות האדם מלד הנה"ב הוא ערוס בלא גילוי חלקות ממעמ"ל וכה"ג. אך ע"י קצטומ"ש הוא כלובש לבוש שמקפת אוסו מראשו ועד רגלו וכידוע כ"ז בכ"מ. וזהו ע"י מלביש ערומים שהוא קצטומ"ש (ומ"ש מלביש כו') הוא ע"ש שארז"ל צ"ק מכריו בכ"י כו' ועי"ז יציא כל התעוררות האדם לעבודת השי"ת):

ואח"כ יאמר הנותן ליעף כח. והענין הוא עד שארז"ל העונה איש"ר בכל כחו קירעין לו גז"ד של ע' שנה. וענין בכל כחו היינו בכל נפשו שלמעלה מגילוי רצון ושכל זמדות וכה"ג כו' ועי"ז גירס שיהי' שמי' רצא שהוא שמו הגדול כתי' גילוי עלמות א"ס (מל' דא"ס) שלמעלה מכל פרטי ע"ס בכל הד' עולמות כו' ויהי' שמו הגדול מצורך לעלם ולעלמי עלמיה שהוא בכל הד' עולמות כו'. וזהו הנותן ליעף כח כי כמו אדם העיף ויגע שאין ביכולתו לפעול בכחותיו הנפשיות צחוק אצרי הגוף כמ"כ צעמל אדם בכל עניני עוה"ז ותחבולותיו שעי"ז לא יאירו כהית נה"א צחוק נה"ב ואצרי הגוף אם לא ע"י התגברות כח נפשו האלקי' שהוא כתי' מקיף דנה"א יגבר בכל כחותיו והוא במעמ"ל דוקא (כמש"ל צעינ מלביש ערומים) שעי"ז יחי' האדם כו':

אמנם גם זה אם לרקת מה תזן לו כו' אך זהו מחסדי השי"ת צחוק העולמות שנתאוה להיות לו דירה בתחזוני' דוקא וזהו לרוקע הארץ על המים כל"ת שהארץ כתי' מעשה היא למעלה מן המים שהוא כתי' גילוי חלקות (וע"כ מלות א"ל כוונה כו') הוא מפני כי לעולם הסדו. וז"ש אה"כ רוקע הארץ על המים כו':

ואח"כ יאמר המכין מלעדי גבר. דהנה כתי' מה' מלעדי גבר כוונה ודרכו יחפץ. והענין הוא עדמ"ש ולך אד' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו ולבאורה מהו החסד כי ישלם לאיש כמעשהו הלא לא צחנס כו'. אך הענין הוא ע"פ משארז"ל אלמלא הקב"ה

עוררו

עוזרו כו' וכמ"ס ז"ק מכרזת כו' והוא הנק' כח המעלה מ"ג בלשון המקובלים וא"כ
 א"ז מעשה האדם לצדו רק בעזר וכיוע מהשי"ת (וכמ"ס זמ"א בענין הקניזי) והוא
 עדמ"ס רל"ן יראיו יעשה שהוא העושה להן רל"ן לעבודת השי"ת ואעפ"כ ואת שועתה
 ישמע ויושיע כו' (וביאר זה יוצן ע"פ המבואר זמ"א בענין ידיעה ובחירה כו')
 זו"ש מה' מלעדי גבר כוננו והו"ע מה שמתעורר מעלמו כח המעשה שגבה"א שזכ"א
 מישראל להיות רודף אחר מעהמ"ל כו' :

וז"ש אח"כ שעשה לי כל לרכי שהוא כנגד לבישת המנעלים שהוא בחי' מקיף דרגל
 בחי' מקיף דמעשה :

ואח"כ יאמר אזור ישראל בגבורה שהוא כנגד החגורה סובב ומקיף לגוף שהם
 המדות כידוע שמדות נק' גופא כמ"ס ת"ת גופא והוא בחי' מקיף דגוף המדות :
ואח"כ יאמר עוטר ישראל בתפארה מקיף דמוחין שהוא כנגד תפילין של ראש כו'.
 והיינו שמזרכים על כל פרטי הכחות דנפשה"א המאירים בתוך פרטי הכחות
 דנה"ב בין במקיפים בין בפנימי' :

ואח"כ יאמר שלא עשני גוי ועבד ואשה דלכאורה הזרכות הללו אינם ראויים לצדך
 רק בתחלת התולדה כי איך ישחנה מהותו מיום ליום כו'. אך באמת מבואר
 בבהאר"ל שגוי ועבד ואשה הם זק"כ והוא כנ"ל ששינה אחד מששים צמיתה ויכולין
 להדבק בו קליפות ע"כ מקודם מזרכין על גילוי אלקות בקרבנו לצלי יעמא ת"ו מגקה"ע
 לגמרי. ואח"כ מזרכין על השמרו מלהטמא זק"כ כו' :

וע"ד כ"ז הוא בדר כל הסבלה עד ז"ס להפרד מן הרע קה"ע וק"ג. וכ"ז הוא
 בחי' יליאה מן הרע שנק' ילימ"ל כנ"ל :

ואח"כ פסוד"ז הוא הולך אחרי הוי' בהתצוננות שמים וארץ וכל אשר בהם איך
 שאתה מחי' את כולם ולבא השמים לך משתחווים כו' :

ואח"כ יולר אור בהתצוננות צביטיל המלאכים ושרפים וחיות הקודש כו' :

ואח"כ ק"ס למסור נפשו דהיינו למסור כל רלונותיו לעבודת ה' וזהו מס"ג כי נפש
 פי' רל"ן כמו אין נפשי אל העם הזה כו' :

ואח"כ שמו"ע שהוא צביטול המליאות לגמרי וע"כ אומר אד' שפתי תפתח כי אין
 מלה בלשוני כו' :

ואח"כ נפ"א שהוא כאלו מת ומוגח על הארץ כאנן דומם ממש כו' וכמ"ס זמ"א :

ישתבח כו' שיר ושנחה הלל וזמרה כו' זרכות והודאות כו' אל ההודאות. ופי' זרכה
 יהוא המשכה כמ"ש וחסידך יזרכוכה יזרכו כ"ה. כה היא זחי' מלכות
 וכמארז"ל כל הנביאים נתנבאו זכה משה זכה. יזרכו פי' ימשיכו הארה מי"ג מכילין
 דרחמי הנרמוזים זי"ג זרוך שבז"ש שהוא תחלת זרכת פסד"ז לזחי' מלכות שנק' כה.
 וזרכה והמשכה זו שיחגלה כבוד מלכותו דייקא עלינו הוא ע"י הודאות זזחי' הודאות
 וכמה שיתבאר. ולהבין זה הנה כתיב זדבר ה' שמים נעשו כו' ואמרז"ל זעשרה מאמרות
 זכרח העולם מאמר יהי רקיע הוא חיות הרקיע ומאמר חדשא הארץ כו'. ויאמר הוא זעל
 המאמר פי' חיות כל העולמות הוא רק מזחי' זכר ה' זחי' מלכות זחי' אותיות
 ומדריגה התחתונה שהיא זחי' גלוי. כי מזחי' אותיות ומדריגה התחתונה זחי' גלוי מל'
 שבאלילות נעשה זחי' עתיק לזריאה ומזחי' גלוי זחי' מלכות זזריאה נעשה זחי'
 עתיק ליזירה כו'. וכמו ד"מ מדיבור האדם שמדבר לזולתו זזחי' אותיות ומדריגה
 התחתונה שלי נעשה אלל המקבל ראש ומקור השכל שדיבור האדם שנעשה אלל המקבל
 מקור השכל הוא זחי' דיבור של המשפיע שהוא כח נבדל ויולא לחוץ ממנו כן בעולמות
 עליונים א"א שיתהווה עתיק זזריאה מזחי' גלוי זחי' מלכות עלמה דאלילות. כי אף
 שהוא זחי' גלוי מ"מ הרי הוא זחי' אלילות ובלתי זעל גבול. ואיך אפשר שיתהווה מזה
 עולם הזריאה שהוא זעל גבול. רק שהוא מזחי' מלכות שבמלכות גלוי שבגלוי שהוא
 כח נבדל ויולא לחוץ וכמארז"ל נעל לרור וזרקו כו'. כי יש ז' מיני כחות כח מיוחד וכח
 נבדל. כח מיוחד הוא כח הפועל שבנפעל ד"מ אדם הכותב זשעת כתיבתו כחו מיוחד
 בהכתיבה וכשגמר כתיבו הנה הוא ג"כ כחו אף הוא נבדל ונפרד ממנו וידיו מסולקות
 הימנו וא"א להיות זו חוספת וגרעון וכמו חפירת מים הגמשכת להנהר כשהיא נמשכת
 ומיוחדת עם הנהר יכול להיות בהמשכותה למים והרחבה אלל כשנפסקת החפירה
 א"א להיות זכה למים והרחבה רק כאשר נמשך זתחלה כן הוא בלתי חוספת וגרעון
 וכן התהוות העולמות זי"ע הוא ממלכות שבמלכות דאלי' זחי' גלוי שבגלוי חיות וכח
 נבדל כג"ל. וכן למעלה מעלה שיתהווה מזחי' מלכות דא"ס הוא זחי' מלכות שבמלכות
 גלוי שבגלוי. אף שקשה לומר שס לשון גלוי. כי באלילות אף דאיהו וחיוהי וגרמוהי
 בלא חד מ"מ נאמר אנת חכים כו' אנת מבין כו' ושייך לומר לשון גלוי אלל זא"ס
 הפשוט זתכלית הפשיטות איך שייך לומר לשון גלוי. מ"מ מוכרח שכן הוא. והנה אפי'
 אחר כל המלומים ממדריגה למדריגה לא היו הנזכרים יכולים לקבל עלם האור מזחי'
 מלכות שבמלכות דאלילות כי זאלי' איהו וחיוהי וגרמוהי בלא חד ולכן לריך להיות מקום
 פנוי והפסק כמ"ש זע"ח זין אלילות לזריאה פרסא מפסקת והאור עובר לזריאה
 דרך הפרסא ולכן יכולין זעלי גבול לקבלו וכמ"ש זאורך נראה אור של תולדה וכן
 מזריאה ליזירה יש מסך מזדיל וכן כו' עד עולם הפירוד הזה. ולהבין ענין הפרסה. הנה
 כתיב עד הגל הזה וגו' שהעמיד יעקב להיות מפסיק זין א"י לחוץ לארץ. יעקב הוא
 זחי' ח"ת דאלילות ולכן נק' שלימו דאזכון. ונק' זעלה דמטרוניתא. וי"ז שבטים הם י"ז
 גבולי אלכסונה י"ז תהומים שבמלכות. כי הנה יש ז' זחי' חזנים. הא' חזנים מסידרים
 בזדור הגון ע"ד ריבוע או על איזה דרך שיהיה. והב' הוא ענין גל שהוא מאזנים בלתי

מסודרים

מסודרים. והנה האותיות נקראים חזנים כמ"ש בספר יצירה ששה חזנים בנות כו' מפני שהם בחי' דומם ואם באים בלרופים מסודרים אף כי הם בחי' גלוי ממה שלמעלה מ"מ יש בהם עלם האור השכל בעלמו אבל אם הם באים בלרופים זרים ובלתי מסודרים אינו נראה בהם עלם השכל וכמו ענין החלום שמראין לו לאדם מעין הרהורי לבו אבל לא ממש כמו שהרהר מחמת שהאותיות באים בלרופים זרים ובלתי מסודרים. והו ענין הפסק הפרסא הג"ל שאותיו באים בלרופים בלתי מסודרים ואחר הצלומים האלו ממדריגה למדריגה בחי' מלכות שבמלכות דאלילות ועל ידי הפסק פרסא זו שהאור עובר דרך הפרסא נעשה עתיק לבריאה כו' וכן מצריאה ליצירה כו' וכנ"ל וכן למעלה מעלה בחי' מלכות דאין סוף שיתהווה עולם האלילות שנוכל לומר אנת חכים כו' אנת מבין כו' א"ל רק מבחי' מלכות שבמלכות דאין סוף וגם זה על ידי גל חזנים הג"ל. והו בקשתינו גלה כבוד מלכותך עלינו. מלכותך דייקא בלתי מסך. כי ענין הארבע עולמות דרך כלל הם ד' רמות ד' פרטים דרך משל אדם שרואה דבר שכל וחפץ לעשות שבמקום רמותו הם שוים ממש שכלו ורצון עשיותו בהשוואה גמורה וכמו כן כל ד' עולמות אלילות בריאה יצירה עשיה מבחי' מלכות דאין סוף הם שוים ממש בהשוואה גמורה וכמו שבחוב בע"ח רגלי דאדם קדמון מקיפים עד סוף עשיה אבל קו החוט אינו מגיע רק עד סוף האלי' ולכן אנו מבקשים גלה כבוד מלכותך דייקא בלתי מסך כמאמר רבותינו זכרונם לברכ' קודם שבבא העולם היה הוא ושמו א' שמו של עלמו. אך איך יכול להתגלות כבוד מלכותו עלינו הוא ע"י הודאה כמו שבחוב אל ההודאות פי' ב' בחי' הודאות כי נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן דייקא. ולהבין זה למה דייקא בסופן ולא באמצעיתן כבר תירץ בפרדס מהרמ"ק על דרך משל מחוס השמש שהוא דוקא על הארץ מחמת שהוא סוף הארתו ניכר עלמיות חוס השמש וכמו הבאת אבן בכוחל מפני שהוא סוף כח הזרק ניכר עולם כחי מה שאין כן באויר. אבל היא גופא קשי' למה הוא כך. ויוצן היעצ ממה שבחוב בזהר בינה עד הוד אחפשטת. כי החכמה מאין חמלא דרך משל מעין הנובע יש בו בחי' חכמה והמעין בחי' בינה שנקראת רחובות הגהר וכמ"ש ונהר יולא מעדן שיש בו אורך ורוחב והשגה וחפיסא צמוחו כדבר הגתפס ביד והתפשטות בינה זו היא עד הוד דרך משל אדם כשמשכיר איזה דבר שכל לזולתו כשהשכל נתפס מיד אלל המקבל ותופסו ממש כמו שהוא אלל משכילו לא יכול בו לא לשון שבה ולא לשון הודאה גם כן אלא השגה היא בחי' בינה שמבין הדבר כמו שהוא. אבל כשהוא תופס רק מטע מן השכל ופומקו נעלם ממנו מפני עומת המושג שייך בו לשון שבה והודאה. שבה מלך מטע הבגחו. והודאה מעומק המושג שהוא ענין ביטול שכלו לגבי עומק המושג מפני שחשיג מטע והשאר אינו מושג לו מחמת עומקו ישבה ויפליא בהודאתו. והו שאמרו בינה עד הוד אחפשטת שבחי' בינה היא רק עד בחי' הודאה כי ההודאה אינה רק מחמת עומק המושג שאינו נתפס ברוח בינתו. ויש עוד בחי' הוד שבהוד הודאה. ד"מ עט הארץ שמשבה חכם מופלג גדול שאין לו בו שום חפיסא כלל רק בחי' הודאה דהודאה. וכן הוא ענין התצונות גדולת ה' איך כל העולמות בריא' יצירה עשי' הם רק מבחי' מלכות שבמלכות דאלילות

ואף

ואף גם זאת ע"י משך מצדיל שהוא ענין גל הנ"ל וכן כל ההשגות אפי' של עולם
 אלילית אינו נמשך רק מן הקו וחוט וגם זה אינו שיה בכל העולמות ואינו מושג רק
 מבחי' אדמותו כמו שכסוב אגת אשתמודם ארון על כולל זה יכול להשיג כמו שהוא
 עודע מליאותו ולא מהותו ומפני עומק המושג אינו יכול כ"א להודות לו והוא בחי'
 הוד הודאה וביטול שכלו לגבי עומק המושג. וענין ביטול זה הוא נוגע עד בחי' מלכות
 דאין סוף שיחגלה כבוד מלכותו עלינו להיות בוקע המסך כו' וכמו שכתוב יאר ה
 פניו אליך בבחי' פנימיות כי נעוץ תחלתן בבושן וכל מה שהוא יזכר סוף ניכר בו יוסר
 התחלה והוא בחי' הוד שבהוד שנק' מודים דרבנן שס ניכר יותר עומק שהוא בלתי
 חפיסא כלל רק שניכר לו עומק המושג שהוא פגין כריעה במודים חיצוניות הודאה.
 ולכן אמרו רבותינו ז"ל מאן דלא ברע במודים געשה שדרתו נחש שלא יכול להחזיר
 לעולם כי לא היה לו אפי' הודאה דהודאה ולכן לעמיד כשיחגלה כבוד מלכותו עלינו וכמו
 שכתוב כי עין צפין יראו ישאר בג' קליפות העמאות וכמו שכתוב ויגב בכף ירך
 יעקב ששם יפוליס החילומים ליגק כי בזמן הזה לררך להיות בבחי' הודאה ולעמיד
 בחיז כי עין צפין יראו ומה שיכול להחזיר יחזיר כו' :

אוצר החכמה

ברכת יאר אור כולה דברי יראה יראת הרוממות איך לגדולתו אין חקר ואיך
 כל העולמות עליונים ותחתונים ומלאכים מתצטלין ומודים ומשתחוים באיפה
 וציראה וכולם מקבליים כו' כי יסזון בפרטי' ענין הזכרה יתלבש ציראת הרוממות
 ויראת ה' ג"כ תהא. ובוודאי יתבטל ג"כ מגדול נגדו כו'. וזכרה זו הכנה לפסוק שמע
 ישראל שהוא קילור זכרה זו וד"ל וזכרת אה"ר שכולה אה' שיקרבו ה' לעבודתו
 ולתורתו שיתן לו לב השכל כו' זכרה זו הכנה לפ' ואהבת כו' וד"ל :

המאיר לארץ. עי' רד"א שגם לארץ יש תועלת גדולה באור השמש כי השמש
 מגדל הלמחים כו' וכמ"ס ממגד חצואות שמש. והנה הארץ היא מל'
 דאלי' ומצואר במ"א המשל מאור השמש שאויר הסמוך לארץ חס יוסר מאויר האמלטי
 והיינו לפי שמכה האור בארץ ונעשה אור"ח. ועד"ז למעלה זהו"ע נתחז"ם שהקו מאח"ם
 מסתיים במל' ומאיר באור"ח ומל' דאלי' היא בחי' כתר ממעלמ"ע טו'. והארת הקו
 נק' שמש. וזהו"ע המאיר לארץ. וזהו ג"כ ענין ומגד חצואות שמש כי גם כח הלומח
 שבארץ להלמית יש מאין זהו הגמשך מהארת הקו דנתחז"ם כמ"ס באריכות באגה"ק
 סד"ה איהו וחיוהי כו'. ובמ"א נת' ארץ היא בחי' אמונה ובחי' ועשה טיב שכן ארץ
 כו'. פי' להמשך גילוי אה"ם במל' ע"י המלות וכמ"ס צב"ר פי"ט ע"פ גדיקים ירשו
 ארץ כי השכינו שכינה בארץ :

ולדרים עליה. כ' הרד"א ע"ש הפ' (איוצ כ"ה ג') ועל מי לא יקום אורה ותחלת
 הפ' הים מספר לגדודיו. ועי' בוח"ג דר"י סע"ב ע"פ ומספר את רובע
 ישראל כו' וכמ"ס מזה במ"א ע"י המשכת אה"ם במל' נמשך להיות גם צבי"ע שחס צגדר
 מספר בחי' כחול הים אשר לא יספר כו' וזהו ועל מי לא יקום אורה כי הגם דהקו
 מסתיים במל' אך כשמל' דאלי' בוקע הפרסא ומאיר צבי"ע הרי גם הארת הקו שפי'
 מאיר

מאיר בכלים דע"ס דמל' זוקע הפרסא עמהם ומאיר צבי"ע כמו צאלי' ממש כמ"ש
 בע"ח והוצא צאגה"ק ד"ה איהו וחיוהי כו' עמ"ס צבה"ז ר"פ וילא ע"פ ויפגע במקום
 כו' גבי ההוא מערב איקרי מקומו דשמשא שהמל' היא חוזר וזורח להיות עתיק
 לצריאה כו' ע"ס :

ואומר צרחמים כפי יכולת המקבלים כ"פ הרד"א ע"ש. גם כי רחמים הוא ת"ת
 קו האמלעי שעולה עד הכתר ומצריח מהק"ל אהק"ל כו' :

ובטובו מחדש. נת' צביאור ע"פ וחתחנן. ועי' רד"א פי' כי צאור כתי' כי טוב
 ועל זריחת האור צכ"י אומר וצטובו מחדש כו'. וצמ"א נת' שהתחדשות
 זריחת השמש צכ"י זהו קלח משל להתחדשות הצריחה יש מאין צכ"י שלהיות גראה זה צח"ס
 הוא ממשל השמש שמתחדש צכ"י וזהו"ע חדשים לצקרים כו' עי' מזה צצ"ר וישלח פע"ח
 איכה פ"ג שאתה מחדשנו בכל זוקר וזוקר כו'. ועי' מענין חדשים לצקרים צוח"א
 די"ע סע"א. ח"צ דרי"ג סע"ב. ועי' עפמ"ס צזהר בשלח דס"ג ע"ב וצפ' יחרו דפ"ח א'
 צענין שית יומין שהן ו"מ עליונות שכ"א מאיר ציומו כו' ע"ש. ועמ"ס מזה צת"א פ' בשלח
 ע"פ ויאמר משה אכליהו היום כו' צענין המן שהי' יורד דצר יוס ציומו דוקא. ועי' עוד
 צזהר פ' אמור דל"ב ע"ב ע"פ ששת ימים כו'. ועי' צחו"א שס צפ' בשלח ד"ה אשירה
 צפי' המחדש צטובו צכ"ת מע"ב :

מה רבו כו' כולם צחכ' עשית. י"ל עפמ"ס צפע"ח שער הק"ש פ"י פי"א שלחדש
 הישנות נמשך מיחוד חילוני לאו"א כו' וזהו צחכ' עשית כו' ופי' צזהר פ' חזריע
 דמ"ג א' כולם צחכ' עשית צבינה. אמנם עיקר ענין מה רבו כו' כולם צחכ' כו' מצואר
 צזהר פ' חזריע דמ"ג א' וצפ' וילא דקנ"ו א' צ' והרמ"ז האריך מזה צפ' חזריע ולפירושו
 מעשיך ועשית זהו עשי' שצאלי' שהוא המל' שעז"ג ומלאה הארץ ומשם נמשך הרצוי
 ממש מרצוי הלירופים אבל צחכ' הוא ד"כ כו'. ועי' צת"א גבי פורים צד"ה כי אברהם
 לא ידענו צענין חכ"ע וחכ"ת כו' ועי' צאגה"ק ד"ה ויעש דוד שס צענין אבא יסד
 צרתא שהו"ע צחכ' יסד ארץ ע"ש צאריכות. וזהו צחכ' עשית מלאה הארץ כו'. ועי'
 צת"א פ' וארא צד"ה וידצר אלקים כו' שס נת' ג"כ מענין מה רבו עו' שהוא כענין
 אימתי גדול כו'. וצחניא ח"צ פ"ע פי' כולם צחכ' עשית שלגבי הקב"ה גם החכ"ע
 נחשבת כאלו היא צחי' ומדריגת עשי' כו' עש"ב. ועמ"ס צביאור ע"פ אה שצחתי מענין
 אדם דאלי' שנק' אדם דעשי'. ועי' דקאי ג"כ על נשמות חדשות שהרי נמשכים ג"כ
 מיחוד או"א אלא שהוא יחו"פ דאו"א שכמשך מא"א ועתיק כו' וכ"מ הפי' צזהר ס"פ
 תרומה דקע"ד א' ודקע"ה צ' וצרט"מ פ' פינחס דרמ"ב סע"ב ועמ"ס מענין יחוד
 או"א צביאור ע"פ ונקדשתי צחך צכ"י. ולפ"ז מלאה הארץ היינו כענין פקדת ארץ כו'
 וכענין צרוך ה' מליון כו'. ליון כי שס לזה ה' אה הצרכה כו'. ועי' צוח"ג דל"א א'
 וצאד"ז דרל"ו א' צי'. ולפ"ז פי' עשית היינו עדמ"ס צוח"א דקט"ו א' ויעש ה' לשרה כו'
 עשי' איהו לעילא כו' דהא במזלח תליא ומזלח היינו מצחי' ח"ס ועי' צאד"ז דרפ"ע א'
 ודר"ל ע"א שיל"פ צחכ' עשית עד"ז ע"ס :

המלך: המרומם לצדו מאז. כ' הרד"א ע"ש אהה הוא הוי' לצדך כו' (נחמי' סי' ט)
 וי"ל

וא"ל כי צנחי' לצדך כמו שהי' קושנבה"ע א"כ איך שיך ע"ז המלך שהרי
 אין מלך בלא עם. וי"ל שזהו כענין עד שלא נבה"ע הי' הוא ושמו בלצד. וענין
 המלך המרומם לצדו. עי' מזה בד"ה קול דודי גבי עד שנגלה עליהם ממה"מ הקצ"ה
 בו' וזהו מהו עמ"ם צמדרש פ' בשלח ע"פ נכון כסאך מהו אגוסטוס יושב כו'. ועי'
 בזהר ר"פ יתרו דס"ז ע"ב. ועי' עוד בזהר בשלח דנ"ה צפי' או שהאל"ף הוא נהירו דעתיקא
 צמל' דאל"י הגק' זי"ן וכענין מ"ס בד"ה קול דודי הנ"ל צפי' עד שנגלה כו' :

המשובח. פי' הרד"א ע"ס דור לדור ישבח מעשיך. ועי' מענין ישבח בזהר ויחי
 דרל"צ ב'. ובמ"א נח' שעי"ז ממשיכים המדות העליונות מההעלם אל
 הגילוי. ובסידור הארז"ל צ"ש גבי צחצחות פי' ה"ח ור"ל שהשבח הוא ההעלמה
 שצנחי' חסדים וראי' מפסוק בשוא גליו אהה תשבחם :

והמפואר פי' הרד"א ע"ס ישראל אשר נך החפאר (בישעי' מ"ע ג') ועי' צח"א
 ע"ג א' קפ"ט א' רי"ט א'. ואפשר כי הנה ת"ת שצטליון נעשה כתר
 לתחתי וכתפלה היא המשכת הרלון יס"ר שהוא כתר והמשכה זו הוא מצחי' ת"ת
 שלמעלה בו' וזהו והמפואר :

אה"ע אהצתנו בו' הנה זרכה זו יש בה מעין זרכה התו' וכמ"ס צגמ' ספ"ק
 דזרכות משקרא ק"ס א"ל לצרך בה"ת שכבר נפטר באה"ר כו'.
 ועפ"ז יש לבאר הסמיכות זרכה זו לזרכה יולר אור שקדמה לה. כי הנה מצו"ל
 צפי' וידעת היום שצריך לידע צחי' היום אשר אין יום בלא לילה שהוא צחי' העלם
 וגילוי יחו"ע ויחו"ת כו'. והנה כמ"כ גם התו' נחנה באש שחורה ע"ג אש לצנה כמ"ס
 צירושלמי דשקלים רפ"ג ר' פינחס אמר בשם ר"ש תורה שנתן הקצ"ה למשה אש לצנה
 חרותה באש שחורה כו' וכמ"ס זרע"מ פ' שופטים ד' ער"ה ע"א אשר ענין האש
 שחורה הוא ג"כ צחי' העלם שמעליס צחי' האש לצנה אלא שמ"מ אינו העלם ממש
 בו' כי אדרבה זהו גילוי שבהאש לצנה שהוא צחי' א"ס שלמעלה מגדר השגה הגמשך
 צנחי' גילוי ע"י צחי' אש שחורה שהוא צחי' ישת חשך סתרו כו'. וזהו וירא אלקים את
 האור כי טוב לגנוז כו' וכמבואר ע"פ הרע"מ הנ"ל ובד"ה שחורה אני כו'. וא"כ צ'
 צחי' אלו דאש לצנה ואש שחורה זהו ג"כ כענין יום ולילה שהם צחי' אור וחשך אלא
 שהן למעלה מעלה עא"ק אפי' מצחי' אור דיום כי גם צחי' האש שחורה זהו צנחי'
 כתר שהוא למעלה הרבה מצחי' אור דיום שהוא צחי' ז"א דאל"י הגק' שמשא כו'
 לכן מבואר צמ"א (בד"ה וידעת היום כו') שעי' המשכה מצחי' זו נעשה חבור ויחוד
 צ' שמות ה' אלקים שהם זו"כ כו' ע"ס. וא"כ האש לצנה היא עוד יותר למעלה עא"ק.
 ונ' לומר כי הן צ' הצחי' שבכתר אשר יש בו מצחי' תחתונה שבמאל"ל והוא הגק'
 אש לצנה והצחי' שבו מה שהוא שרש לכאללים זהו"ע ישת חשך סתרו כו'. ועמ"ס צמ"א
 ע"פ חוקת התורה צענין גליף גליפו צטה"ע ש"ל דהטה"ע היא אש לצנה וצחי' גליף
 גליפו זהו נק' ישת חשך סתרו כמו החוקק באבן העיז הצהיר שנחשך מעט במקום
 החקיקה כו' וז"ס צירושלמי תרותה כו' כמ"ס חרות על הלוחות שהוא צחי' אותי'

החתיקה

התקיקה סי'. ויהי סמיכת ברכת אה"ע ליוצר אור שצחו' ים ג"כ ב' הצחי' הנ"ל
 דמאורות היום והלילה אלא שהן למעלה מעלה ע"ק יחד מהמאורות. וז"ש בגמ' דחלק
 שאמרו לר"א טוב אתה מגלגל חמה כ'. וגם יוצן ע"ד מארו"ל אור שנצרא ביום הראשון
 סי' האדם מביע בו מסוף העולם וע"ס וגו' צחו' וזהו את האור כי טוב לגו' כנ"ל.
 והנה ח"כ אור הח' גבוה הרבה ח"ק מאור היום שהוא שמשא צחי' ז"א כי הוא אור
 זה"י שהוא ג"ר דעתיק כמ"ס צמ"א שמבואר בבהאריז"ל דזה"י הן ז"ת דעתיק וא"כ
 אור זה"י הוא ג"ר דעתיק סי'. והנה ד"פ כמו שצמאורות היום והלילה הם ב' מאורות
 חמה ולבנה כך צחורה הם תושב"כ ותושב"ע. ועמ"ס צחו"א פ' בראשית ד"ה להבין ענין
 הצרכות. ועי' צפ' שמות ע"פ קול דודי דשחורה אני קאי על תושב"ע פ' כו' והיינו ששרשה
 מצחי' אש שחורה. וליצון הלכחא להמשיך צחי' אש לבנה כו'. וזהו אה"ע אהבחנו עולם
 היינו נלחי' כמו כל תמוע עולם ועד והיינו שנתן לנו תורתו כי בחמה ולבנה יהי' שינוי
 לע"ל בדכתי' והי' אור הלבנה כו' כמלא יתבטל צחי' אור שלהם דעכשיו כשרגא
 בסיפרא סי' אכל הצורה שהיא צחי' ח"ס ממש הרי דבריו חיים וקיימים אלא שלעתיד
 יתגלה לנו המאור שבה כו'. והמאור היינו כמו מאור השמש. שהוא מהו"ע ית' שלמעלה
 מצחי' אור וזיו כו'. וזהו אה"ע כו' :

עו"ל עמ"ס צד"ה והי' מספר כנ"י ענין כי גדול יום כו' צחי' לא יום ולא לילה
 והי' לעת ערב כו' ופי' באר"ר קל"ד ב' שזהו מצחי' ימי קדם דעתיק ויום
 ולילה לא שיק רק בימי עולם דז"א ע"ס. ולכן בשבת לא נאמר ויהי ערב כי ויצרך
 חלקים את זה"ש שנמשך בו מימי קדם כו'. וז"ש בשבת ג"פ היום גבי מן שגם סעודת
 הלילה עק' הדם ע"ד והי' לעת ערב כו'. והנה הצורה היא משל הקדמוני וזהו שמתחלה
 ביצור אור אומרים השבת על גילוי יחו"ע יום דז"א כו' ואח"כ ברכת אה"ע על אור
 הצורה שהוא כמו צחי' ימי קדם דעתיק כו' שהרי הצורה קדמה לעולם כו' :

ויחד לבנינו כו' דכמו שביום ים יום ולילה כך בלב ים ב' צחי' וכמ"ס צד"ה לחוב'
 ביאור ענין אל צורך גדול דעה כו'. וזהו וידעת היום והשבות אל לבבך כו'.
 לכן אחר שח' ציוצר אור ענין התכללות יום ולילה אה"ע כו' ענין החו' שיש בה ג"כ
 ב' צחי' אלו לכן נקראו כו' וכן בלבנו בינה להבין כו' ויחד לבנינו לאהבה וליראה
 שכלב יהי' ג"כ התכללות ב' הצחי' הנ"ל להיות וכל הלבבות יראוך וכל קרב וכליות
 יאמרו כו' כמ"ס צד"ה וידעת היום אשר זהו האחדל"ח לעורר ולהמשיך גילוי צחי'
 העליונות כו' הנ"ל. וזהו ולא נבוש ט' לעולם ועד היינו לע"ל שיחגלו צחי' הנ"ל וכמ"ס
 והי' אור הלבנה כו' חזי ולא נבוש כו' :

ודביאנו לשלום מכאן ועד ק"ס בקשת הרפ"ח מיליין שפלו בעומק הקליפות
 במקומות מפוזרין וע"י בקשה הנ"ל חלק הוי' עמו מתאספין הנילויין ג"כ
 בק"ס להביאם ולאספם ולהעלותם צחי' נוק' צחי' העמ"כ כו' וזהו לשלום הוא צחי'
 יסוד דנוק' כו' ותולידנו קוממיות ב' קומות כ"ז צחי' נוק' ע"ד משארז"ל אין טיפה
 יורדת שאן טיפיים עולים כו'. לארצנו בשרשם צחי' העמ"כ. פועל ישועות צחי' חסדו.
 ונתן צדקת מכל עם ולשון עד לתת לזרעו שטיקק עבודת ה' להעלותם ולקבלם מן

האומות

האומות ולקרבם ולהיותם נכללים ביחוד שמו הגדול והי' ה' אחד ושמו אחד וד"ל ולא יהי' כ"ז אלא צנחי' אה"ר :

10/08/2018

אמת ויליב. כ' הרד"א ותמלא כאן ע"ו ווי"ן תיבת כל א' מחללת זוי"ו כנגד ע"ו שיר המעלות שאמר דוד כו'. והענין כמבואר בזהר פ' תולדות דקמ"ז סע"ז צענין שיר המעלות וז"ל כמה שירות ותשבחות אמר דוד מלכא קמי קוב"ה וכולא בגין לאתקרא דרגי' כו' כמד"א ויעש דוד שס וכ"ה ג"כ צפ' לך לך פ"ז א' ע"פ שיר למעלות כו' אשא עיני אל ההרים כו' לסלקא דרגי' לאתעטרא לעילא כו'. ואפשר דלכך הס' ע"ו שיר המעלות היינו נגד צחי' י"ה שהס' נק' ממעמקים וכמ"ס בזהר ויחי דרכ"ע סע"א ובזהר בשלח דס"ג ע"פ שיר המעלות ממעמקים קראחיך כו'. ועד"ז פי' בלקו"ת גבי ע"ו אמה קלעים לכחף שהוא צחי' י"ה כו' ולכן יו"ע דפסח ודסוכות הוא ג"כ צפ"ו לחדש ועי' בזהר פ' אמור דק"צ ז'. והנה כמ"כ באמוי"ל כו' הדבר הזה דצחי' הדבר היינו צחי' מל' דאלי' דרגא דדוד ועז"נ גבורי כח עושי דברו דמתקנים להאי דבר (בזהר פ' בלק דקל"א א') ולכן זהו ג"כ ע"י ע"ו תיבות שכנגד ע"ו שיר המעלות הג"ל כדי להמשיך מצחי' י"ה צחי' ממעמקים. ומה שכולס מתחילין זוי"ן זהו עדמ"ש בזהר ר"פ מקץ דקל"ג ז' ועל דא וא"ו אחון מן ה' עילאה. ה' תתאה אחונת מן וא"ו. נמלא ההמשכה מצחי' י"ה לצחי' מל' הוא ע"י הוא"ו כו' וכמ"ס צביאור ע"פ ונקדשתי בחוך בני' ע"י מס"ג באחד בק"ש עולה הוא"ו שהוא צחי' ת"ת דז"א דאלי' לקבל מיחוד אר"א שהוא המשכת או"ח מאוא"ס ולכן אחר ק"ש באמוי"ל ממשיכים צחי' המשכה זו ע"י הווי"ן למל'. ועמ"ש צפ' ויחי זד"ה יהודה אתה כו' דאמוי"ל היא צחי' לוי הפעם ילוי כו' ועמ"ש מענין לוי צביאור ע"פ נשא את ראש בני גרשון כו'. והרמ"ז בזהר פ' מקץ שס פי' כי מל' עיקרה ד' שהיא כנגד ד' מדות תחתונות דז"א וכשמקבלת ממנו אז היא ה'. ועי' ברע"מ פ' תשא דקפ"ז ז' צענין מחלית השקל ודא וא"ו ממולע בין שני ההי"ן כו'. ועי' בזהר ר"פ תרומה קכ"ו ז' ע"פ מי זאת רזא דתרין עלמין מתחברין כחדא כו' ע"י דיעקב שלימא כו' ויעקב הוא צחי' וא"ו כו'. ועי' בזהר פ' פקודי רכ"א ז' ע"פ והי' ציוס ההוא שרש ישי כו' עד דאקשר לי' משה לעילא דכתי' פקודי המשכן משכן העדות. ומבואר במאמר זה דע"ו תיבות אלו הן נגד ע"ו שיר המעלות. ויוצן ג"כ דיליב הוא ל' תרגום כמ"ס יליבא מילתא שאבו"ע ההוא חויא דאיתי לווטין על עלמא כו'. והנה מבואר בד"ה נ"ח כו' ומזוזה כו' דלשון תרגום הוא צחי' אחיריים דקדושה והיינו שהוא מצחי' בירור ק"כ וכמ"ס זד"ה ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר כו' וע"י אש דק"ש נעשה צחי' אחתי' אלו לבנה לבנת הספיר כו' ע"ש וע"כ אמר אח"כ ויליב ל' תרגום ועי"ז נמשך אח"כ הלילה נפשי משפת שקר כו' כי יניקתם ע"י אמלעות ק"כ. אבל ע"י בירור ק"כ לא יהי' בהם יניקה כו' וזהו ע"י ויליב כו' הדבר הזה ולא יהי' יניקה לצחי' שפת שקר כו' כנ"ל:

ונכון הרד"א כ' ע"ד והנה אמת נכון הדבר. ולפע"ד י"ל עדמ"ש צפ' מקץ כי נכון הדבר מעם האלקים ולפ"ז יוצן פי' וענין נכון כי הוא ע"ד שסיים שם וממחר

האלהים

האלקים לעשותי. וענין וממהר יוצן ממ"ש צפ' קרח צענין ויגמול שקדים שהוא ערמ"ש (ירמי' סי' א') כי שוקד אני על דברי לעשותו. והגם דהתם היינו לדבר עונש. אבל צלמת עיקר ענין זה היינו לדבר הטוב להשפעת חיים הן והסד שיומשך עלי עיכוב כמ"ש. והיינו כמ"ש בזהר פ' שמות דט"ו ע"ב. ת"ח שקדים מנהון מרירין מנהון מחיקין כו'. ועמ"ש צפי' המלות שהמים מספריב צפי' יוס ליוס יציע חומר כו' וצפי' המלות דפסוד"ז צפ' עד מהרה ירוץ דברו. ועי' זהר ר"פ השאקפ"ט ב' ע"פ נכון יהי' הר בית ה' זראש ההרים כו' וצפי' הרמ"ז שם נכון יהי' צ"פ י"ה וע' זהר פ' פקודי דרל"ב סע"ב ג"כ עפ"ז שמכ"ז מוזן דפי' נכון הדבר הוא ג"כ עלי' המל' הנק' דבר כו'. ועי' עוד בזהר פ' נח דע"ב צ' ע"פ ושלמה ישב כו' ותכון מלכותו מאד. ועי' מזה ג"כ בזהר ויחי רמ"ג סע"א שזהו"ע דקיימא סיהרא באשלמותא :

^{110/08/2018n}
ענין הברכות שמו"ע שהוא צחי' אל'י צחי' השתחוואות וציטול כמ"ש צענין והשבות אל לבבך כו' שכל ענין פסוד"ז הוא יליאת הגבלת כח הנפש עד שיתאמת היטב הענין אין עוד א"א כ"א צחי' רלוא כו' שהוא צחי' רלוא והסתלקות מחמת התצוננו' דכולא קמי' כו'. אבל צשמו"ע הוא שכבר נתאמת צעיני ראי' שאין עוד כו' לכן יכול להמשיך מצחי' אל'י צבי"ע וכשאומר צרוך בכריעה הכוונה שיומשך משרש כל הגאללים שאינו בכלל ראי' שהוא ע"י וא"א ונק' הוא מלשון מוסתר ונעלם מאחר שאינו בכלל ראי' אלא אפיק למעבד ראש שהוא חכ"ע דאל'י הנק' אהה לנוכח שהיא ראשית הגילוי. ובד"ב הבריאה שנתגלה מאין ליש היא צחי' אהה עלדאח"ג ובכריעה והשתחוי' צחי' ציטול ואמתי ממשיך צחי' אהה מהארת עלדאחכ"ס הנק' הוא וכשזוקף זוקף צש' הוי' הו"ע העלאת הבריאה המוגבלת שחלא מחשך הגבלתה ותאיר צחי' אל'י שלא יסתיר החשך ויהי' אהה. שבזמן ומקום יהי' צחי' הוי' הי' הוה ויהי'. צחי' כובצ דממכ"ע שהוא כתר דרחל לעולם הוי' דברך נלצ כו' וד"ל :

לוח הראשי תיבות

רבים דורשים ע"ד הר"ת בד"ח לעשות לוח ע"ז. ובחרנו לעשות זה בהסידור שמצוי ביד כל, וכל מי שילמוד בספרי החסידות ישם אל הסידור פניו וישג מבוקשו בעז"ה.

א.

א"א (אריך אנופין). אא"ב (אלא אס כן). אא"ל (אי אפשר לומר. אי אפשר להיות). אב"א (אחור באחור). אבד"מ (אבדו דמלכא). אבי"ע (אלילות זריאה ילירה עש"י). אב"ט (אבן טוב). אדה"ב (אדון הכל). אדה"ג (אדם הגדול). אדה"ע (אדם העליון). אדה"ד (אדם הראשון). אדה"ת (אדם התחתון). א"ק (אדם קדמון. אין קץ). אד"ז (אדרא זוטא). אד"ר (אדרא רבא). אה"ז (אהבה זוטא). אה"ט (אהבה הטבעית). אהמ"ם (אהבה מסותרת). אה"ע (אהבת עולם. אמה העבריה). אה"ר (אהבה רבה). אהוי"ר (אהבה ויראה). אהק"צ (אל הקלה). או"א (אבא ואימא. אלו ואלו). או"ג (איו וגרמוהי). או"מ (אור מקיף). או"פ (אור פנימי). או"ח (אור חדש. אור חוזר). או"י (אור ישר). או"ב (אורות וכלים). אוב"ב (אורות בכלים). אוה"מ (אהל מועד. אור המאיר). אוא"ם (אור אין סוף). או"ת (אור תורה). או"ש (אורן ושמים. חכילה ושפיה. חלה ושבוטה). א"ז (אין זה). אח"פ (און חוטם פה. אחדות פשוט). אחה"פ (אחדות הפשוטה). א"ח (אשת חיל). אחשנ"ת (אחר שנחב"ע. אחשנבה"ע (אחר שנברא העולם). א"י (אין יכול). אי"ז (אברהם ילחק ויעקב). אי"ע (אימא עילאה). אישר"ם (אמן יהא שמ"י רבא מצדק). אכמ"ל (אין כאן מקומו להאריך). א"מ (אין מוזן. אמר מאיר). אמ"ה (אלקינו מלך העולם). אנ"ך (אורות גיזוין כלים). אנבנה"ג (אנשי נכסת הגדולה). אסה"מ (אספקלריא המאירה). אסשא"מ (אספקלריא שאינה מאירה). אצ"ל (אין לריך לומר). אק"ב (אשר קדשנו במלותיו). ארה"ח (ארץ החיים). ארה"ע (ארץ העליונה). ארמ"ע (ארש רוח מים עפר). א"ש (אחי שפיר). א"ת (אין תכלית. אל תיקרי). אתדל"ע (אתערותא דלעילא). אתדל"ת (אתערותא דלתתא):

1008/2018תת

ב.

ב"א (ב' אלפים). באמ"ח (באר מים חיים). באו"פ (באור פני). בב"א (בבת אחת). בב"ח (בשר בחלב). בב"ע"ג (בלתי צעל גבול). בב"ע"ת (בלתי צעל תכלית). בג"ה (בינה גבורה הוד). בה"ש (בין השמשות. בית השואבה). ביאוה"ד (ביאור הדבר). ביאוה"ע (ביאור הענין). בב"ד (בכמה דוכתי). בבה"מ (ברוך כבוד הוי' ממקומו). בכי"ת (בכל יום תמיד). בב"מ (בכמה מקומות. בכל מאדך). בכ"ג (בכל נפשך). בל"ג (בלי גבול). בל"ת (בלי תכלית). ב"מ (בר מינון). ב"נ (בר נש. בני נשא. בני נח). בנה"א (בני האדם). בג"ר (בורא נפשות רבות). בע"ג (בעל גבול). בעהמ"ח (בעל המחשבה). בעהר"צ (בעל הרלון). בע"ת (בעל תכלית). בפו"מ (כפועל ממש). ב"פ (ב' פעמים. ב' פרשיות). בוצד"ק (בזינא דקרדוניתא). ברז"י (בריאה וילירה). ב"ר (בית ראשון). ב"ש (בית שני). בשכמ"ז (ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד). בשע"מ (בשעת מעשה):

ג.

ג"א (ג' אלפים). ג"ד (ג' דברים). גונה"ב (גוף ונפש הצהמית). גז"ד (גזר דין). גז"ש (גזרה שיה). ג"י (ג' יסודות). געה"ע (גן עדן העליון). געה"ת (גן עדן התחתון). גפ"ק (ג' פעמים קרוט). גקה"ט (ג' קליפות הטמאות). ג"ר (ג' ראשונות):

ד.

דאלת"ה (דאי לא תימא הכי). די"א (ד' אותיות. ד' אמות). דא"ח (דברי חלקים חיים). דנו"ע

דב"ע (דבור עליון). דב"פ (דברים נטלים). דבת"ח (דירה בתחומים). דה"ט (דרך
 הטבע). דה"י (דברי הימים). דה"ת (דעה התחון). דוי"ג (דבר וטקבל). דו"ש (דברי
 שקר). דח"ר (דחילו ורחימו). ד"ו (ד' יסודות). ד"ב (דרך כלל. ד' כנפות). דב"ד (דכל
 דרגין). דב"ט (דכל טמירין). דב"ג (דכל נהורין). דל"ג (דעת לנכון נקל). ד"מ (דיני
 תפלות. ד' מראות). ד"ג (דבר נפרד. דיני נפשות). ד"ע (דעת עליון. ד' עולמות). דפח"ח
 (דברי פי חכם חן). ד"פ (דרך פרט. ד' פעמים. ד' פרשיות). דצח"ט (דומס לומח חי מדבר).
 ד"ר (ד' רוחות). דרד"ע (ד' רוחות העולם). דר"ש (דרועא שמאלת). ד"ת (דעת
 תחתון). דת"י (דעת תפארת יסוד) :

10/08/2018

ד.

ה"א (הוי אלקיס. הוי אלקיד). הבוי"ת (הבורא יתברך). ה"ג (ה' גבורות). הה"ד
 (הדא הוא דכתיב). הו"ר (הוסענא רבא). ה"ח (ה' חסדים). ה"י (ה' ישמרנו).
 הלל"ט (הלכה למשה מסיני). ה"ס (הר סיני. הוא סוד). העמ"ג (העלאת מיין נוקבין).
 השוה"א (השמים והארץ). השו"ש (השפלות ושחמה) :

ה.

והא"ש (הה"א שמוע). והד"ג (והדר נהורא). והמ"י (והמשכיל יבין). והרי"ע (והוא
 רחום יכפר עון). ו"ט (ו' מדות). ומ"ש (וכל מאמינים שהוא). ו"ס (ו' ספירות).
 וע"ד (ועל דא. ועל דרך). ו"ק (ו' קלוות) :

ו.

ז"א (זעיר אגפין). זא"ז (זה אל זה. זה אלל זה. זה אחר זה). זב"ז (זה בזה). זר"ז (זה
 וזה. זולת זה). זח"ט (זהרי חמה). זה"ח (זהר חדש). זה"י (ז' הימים). זה"ק (זהר
 הקדוש). זו"ג (זעיר ונוקבי'. זכר וגקבה). זל"ז (זה לזה). זלעו"ז (זה לעומת זה). ז"מ
 (ז' מדות). זמ"ז (זה מזה). זמה"ב (זמן הבית). זמה"ג (זמן הגלות). זמה"ז (זמן הזה).
 זמל"ק (ז' מלכין קדמאין). ז"ס (זה סוד. ז' ספירות). ז"ד (ז' רקיעים). זש"פ (ז' של פסח).
 ז"ת (ז' תחתומה) :

ז.

ח"ב (חד צהון). חב"ד (חכמה בינה דעת). חגת"מ (חסד גבורה תפארת מלכות). חה"ש
 (חוט השדרה. חילול השם. חג השבועות). חה"ס (חג הסוכות). חה"פ (חג הפסח).
 חהמ"צ (חג המלות). חו"ב (חכמה ובינה). חו"ג (חסד וגבורה). חו"כ (חן וכלה).
 חוה"מ (חול המועד). חוש"ט (חולו של מועד). חו"צ (חומר ולורה). ח"ח (חפץ חסד.
 חסד חנס. חד חרוץ). חח"ג (חכמה חסד גלח). ח"י (חיה יחידה). חיוה"ק (חיות הקדש).
 חכ"ע (חכמה עילאה). חכ"ת (חכמה תאה). ח"ס (חכמה סתימאה). חס"ע (חסד עולם.
 חסד עליון). חס"ל (חסד לאברהם). ח"ע (חכמה עילאה. חיי עולם). ח"ש (חיי שרה).
 חשל"ג (חשוכא לנהורא). ח"ת (חכמה תאה) :

ח.

טה"ע (טהירו עילאה). טה"ת (טהירו תאה). טה"ק (טהרת הקדש). טו"ד (טעם ודעת).
 טוד"פ (טורי דפרודא). טו"ר (טוב ורע). טו"ט (טהור וטמא). טמדכ"ט (טמירת
 דכל טמירין). טגת"א (טעמים נקודות חגין אותיות) :

יב"ט

י.

יב"ב (י"ב בקר). יבג"א (י"ב גבולי אלכסון). יביח (י"ב חדש). יב"צ (י"ב לימפי). יבייש (י"ב שעות). יגמה"ר (י"ג מדות הרחמים). יגת"ד (י"ג תיקוני דיקנא). יה"ד (יהי רצון). יוה"ד (יוס הדין). יו"ד (יש ודבר). יחו"ע (יחוד שליון. יחודא עילאה). יחז"ת (יחודא תתאה). יח"ס (יחידא סגולה). ילה"ק (יש להקדים). ימו"ע (ימות עולם). ימ"ב (ימי צראשית). ימוהמ"ש (ימות המשיח). ימוה"ח (ימות החול). יסו"א יסוא"ב (יסוד אבא). יסוא"י (יסוד אימא). יסו"ע (יסוד עולם). יצי"מ (יליאת מלרים). יר"ע (יראה עילאה). יר"ת (יראה תתאה). ירושמ"ט (ירושלים של מטה). ירושמ"ע (ירושלים של מעלה). יש"ז (ישראל זוטא). יש"ם (ישראל סבא). ישפו"ת (ישראל סבא ותבונה) :

ב.

בא"א (כל אחד ואחד). בבו"ע (פבוד עילאה). בבו"ת בית (פבוד תתאה). בה"ד (כל הדברים). בה"י (כל היום). בו"פ (כשר ופסול). בלוה"ג בה"ג (כלות הנפש). בה"ע (כל העולם). בה"ק (כף הקלע). בה"ר (כהנא רבא). בה"ש (כל השנה). בהת"ב (כל התורה כולה). ב"ח (כל חי. כולא חד. כל חד). בחו"ח (כל חד וחד). ב"י (כל יכול. כל ישראל). בחב"ד (כתר חכמה צינה דעת). בל"ח (כלא חשיב. כי לעולם חסדו). במרא"ד (כמראה אדם). בנס"י (כנסת ישראל). בסה"ב (כסא הכבוד). בער"ז (כן על דרך זה). בער"מ (כן על דרך משל). כ"ע (פתר עליון. כתרא עילאה. כולי עלמא). בעמ"ג (כעמר נקא). בקבל"ח (כולא קמ"י כלא חשיב). כר"ב (כריתות ברית) :

ל.

לאפ"מ (לית אתר פנוי מיני). לבנח"ע (ל"ב נתיבות חכמה עילאה). לבנח"ת (ל"ב נתיבות חכמה תתאה). לה"ק (לשון הקדש. לשון הקבלה). לז"א (לזה אמר). לייח (ללאת ידי חובה. ליודעי חן). ללמג"ב (לית לה מגרמה קלוס). למחתב"ב (לית מחשבה תפיסא ב"י כלל). לפבאמ"ב (לאו מכל אינון מדות איהו כלל). למסו"ג (למסור גפשו). לעו"ז (לעומת זה). לע"ו (לעולם ועד). לפה"ג (לפי הגראה). לפושע"ד (לפוס שיטורא דילי"). ל"פ (לא פסיק). לק"פ (לקבל פרס). ל"ש (לא שגית) :

מ.

מא"פ (מאה פעמים). מא"א (מאורי אור). מ"ד (מין דבורין). מדה"י (מדינת הים). מרה"ד (מדת הדין). מרה"ר (מדת הרחמים). מה"ת (מהיכי תיתי. מן התורה). מה"ט (מהאי טעמא). מה"ש (מאמר השבת. מלאכי השרת). מהו"ע (מהותו ועלמסו). מהק"צ (מן הקלה). מה"ר (משיב רוח). מו"ם (מוחא פתימאה). מר"ם (משא ומתן). מזבה"ח (מזבח החילון). מזבה"פ (מזבח הפנימי). מ"ח (מיס חיים). מה"ז (מחשבות זרות). מחמ"ז (מחמת זה). מחו"ד (מחשבה ודבור). מחדו"מ (מחשבה דבור ומעשה). מחכ"ג (מחכמה נפקת). מחה"ק (מחשבה הקדומה). מחה"ש (מחלית הסקל). מחא"ת (מחיל אל חיל). מח"ד (מאמר סיפור דין). מט"פ (מ"ט פנים. מ"ט פעמים). מטולמ"ש (מטי ולא מטי). מר"פ (מה יפו פעמך). מכאה"פ (מכח אל הפועל). מכה"ב (מלא כל הארץ כבודו). מלמטלמ"ע (מלמטה למעלה). מלמעלמ"ט (מלמעלה למטה). ממא"ב (מכל מדות אלין כלל). מכ"ע (מלכות כל עולמים). ממכ"ע (ממלא כל עלמין). ממה"ם (מלך מלכי שמיאבים). מ"ם (מגיד מישרים). מצי" (מגיד מישרים יסן). ממ"ב (ממלכת

כהניס

לוח הראשי תיבות

בהניס). מ"ג (מיין נוקצין). מ"ע (מיס עליונים). מעהמ"צ (מצשה המלות). מע"ב (מעשה זראשית). מעומ"ט (מעלה ומטה). מער"ע (מצולס ועד עולס). מצ"ע (מצד עלמו. מצד עלמס). מקו"ח (מקור חיים). מקוה"ת (מקור התענוגים). מקר"פ (מקוס פנוי). מ"ק (מספר קטן). מק"מ (מקדש מלך). מ"ר (מיס רוח). מ"ש (מלכות שמים). משה"ד (מסורת הדין). משה"ה (מאמר שני המאורות. משוס הכי. מה שאמר הכתוב). מש"ע (מקומו של עולס). מ"ת (מיס תחתונים. מתן תורה). מתנ"ח (מתנת חנס) :

ג.

גבה"ע (גברא העולס). גבעוה"ז (גברא עולס הזה). גה"א (גפש האלקית). גה"ב (גפש הבהמית). גה"ק (גילולות הקדושות). גה"ש (גפש השכלית). גה"ח (גפש החיונית). גה"ד (גהר דינור). גהר"ע (גהורא עילאה. גהורין עילאין). גהר"ק (גהורא קדמאה). גהר"ת (גהורא תתאה). גהי"מ (גלח הוד יסוד מלכות). גו"ה (גלח והוד). גיח (גר חטובה. נשמת חיים. גפש חיה). גח"ר (גחת רוח). גחה"ק (גחש הקדמוני). גל"ג (גשמה לגשמה). גסובת"ח (געון סופן בתחלתן). גס"ו (גלח סלה ועד). גפ"א (גפילת אפיס). ג"ק (גילולין קדישין). גרנח"י (גפש רוח גשמה חי' יחידה). גש"צ (גשמותיהן של לדיקים). גתחב"ס (געון תחלתן בסופן) :

ד.

דרכ"ס (סתימא דכל סתימין). דה"ק (ספרי הקבלה). דוכ"ד (סוף כל דרגין). דוכ"ר (סופא דכל דרגין). דוה"ע (סוף העולס). דוכ"ע (סוכב כל עלמין). דומ"מ (סוכב וממלא). דומ"מ (סוכ מרע). דובת"ח (סופן בתחלתן). דוכה"ד (סוף כל הדורות). ד"י (ספר ילירה). דב"ס (סוף כל סוף). דפד"צ (ספרא דלניעותא). דפה"ע (ספירת העומר). דפמ"ע (ספורי מעשיות). ד"ק (ספרי קבלה). ד"ר (ס' רבוא). דש"ב (ספר של זינונים) :

ה.

הא"ע (עילוי אחר עילוי). האכר"ב (על אחת כמה וכמה). הא"ק (עד אין קץ). הא"ת (עד אין תכלית). האבמ"ח (עלה במחשבה). האבמח"ק (עלה במחשבה הקדומה). האבר"צ (עלה זרנונו). האברצוה"פ (עלה זרנונו הפשוט). האבה"ג (עבר הנכר). האה"ד (ען הדעת). האה"ח (ען החיים). האה"ב (ערכי הכינויים). האס הכולל). האהב"ס (על הכסא). האה"ע (עילת העילות). האה"ת (על התורה). האה"ס (על הר סיני). הא"א (עתיק ואריך). האהב"ר (עולס הנריאה). הארי (עיוגולים ויושר). האר"ע (עילה ועלול). האומ"ש (עול מלכות שמים). האומ"צ (עול מלות). האר"ת (עליונים ותחתונים). הא"ח (ען חיים). הארובי חלירות. האח"א (עט"ב (עטרות בעלה). האה"ק (על טהרת הקדש). הא"ט (עשה טוב). הא"ב (על ידי כן). הא"מ (עיבור יניקה מוחין. ענין יליאת מלרים). האנוה"ג (עיגול הגדול). הא"ב (על כן. עשר כחות. עשר כתרין. עבד כנעני). האכ"פ (על כל פנים). האכר"ד (על כל דבור ודבור). האדאח"ג (עלמא דאחגליא). האדאחכ"ס (עלמא דאחכסיא). האמה"מ (עמק המלך). האמ"ו (ענין מלה וכוסות). הא"ע (עבד עברי). האפ"ק (על פי קבלה). הא"צ (על לד). האצמומה"ו (עלמותו ומחותו). הא"ק (עתיקא קדישא). הארצש"מ (עושין רנונו של מקוס). האשה"ד (עשרת הדברות). האש"מ (עשרה מאמרות). הא"ת (עירובי תבשילין. עירובי תחומין). הא"י (עתיק יומין) :

ו.

ו' (פרלוף). ו"א פנ"א (פני ארי). ו"י אר"ס). ו"פ (פה אל פה. פניס אל פניס).

פכ"פ

לוח הראשי היבות

פב"פ (פנים בפנים). פב"ר (פ' בראשית). פדר"א (פרקי דרבי אליעזר). פה"ק (פרק הקדוש. פרשיות הקדומות). פו"א (פנים ואחור). פו"ע (פנימי ועלמי). פו"ר פרי' (ורבי). פמשמ"ע (פמליא של מעלה). פמשמ"ט (פמליא של מטה). פסוד"ו (פסיקי דזמרה). פס"ט (פסיק טעמא). פע"ח (פרי עץ חיים). פ"פ (פרלוף פנים). פרא (פרא אדם. פרקי ר' אליעזר). פרג" (פרחה נשמתן). פרד"ט (פשט רמז דרוש כוד). פרי"ע (פריקת עול). פ"ש (פני שיר):

צ.

צ"ג (לדיק גמור). צו"מ (לדק ומשפט). צו"פ (למר ופשתים). צו"ע (לורך עלי). צו"ע ציסו"ע (לדיק יסוד עולם). צי"א (לירופי אותיות. לירופי חלקים). ציא"א (לירופי אלהים אחרים). צלה"ק (לריך להקדים). צמ"פ (למלוס מקוס פנוי). צ"ע (לדיק עליון). צ"ת (לדיק תחתון):

10/08/2018

ק.

קבעומ"ש (קבלת עול מלכות שמים). קבעומ"צ (קבלת עול מלות). קה"ק (קדש הקדשים). קדוה"ש (קדוש השם). קה"ט (קליפות הטמאות). קוצש"י (קולו של יו"ד). קו"ח (קו וחוט). קובהו"ש (קודשא בריך הוא ושכינתו). קושנבה"ע (קודש שנברא העולם). קי"ם (קריעת ים סוף). קב"ח (קמי' כלא חשיב). ק"ג (קליפת נוגה). קצה"ש (קגה השמים). קצה"ע (קלה העליון). קצה"ת (קלה התחתון). קק"ק (קדוש קדוש קדוש):

ר.

ראב"ד (ר' אליעזר בן דורדיא). רדלי"א (רישא דלא אחיידע). רו"ג (רוחניות וגשמיות). רו"פ (רוח פיו). רו"ש (רלוא וסוב). רוה"ט (רוח הטומאה). רוה"ק (רות הקדש). רוה"מ (רום המעלות). רו"ג (רוח ונפש). רחוי"ד (רחימו ורחילו). ר"ח (רב חסד. ראשית חכמה). רב"ד (ריש כל דרגין). רמ"ע (רוח מים עפר). רע"ג (רעש גדול). רע"מ (רעיא מהימנא). רעו"ד (רעותא דליבא). רעדב"ר (רעוא דכל רעוין). רצוה"ע (רלון העליון). רצוה"ת (רלון התחתון). רצו"פ (רלון פשוט). רצש"מ (רלוננו של מקוס). רצושו"מ (רלון ושכל ומדות). ר"ר (רחמים רבים). רת"ם (ראש תוך סוף):

ש.

ש"א (של אולם. של אדם). ש"ב (של ברכה). שב"ע (שבת עילאה). שב"ת (שבת תתאה). שבה"ב (שבירת הכלים). שה"י (שער היחוד). שה"ש (שמי השמיכי). שו"א (שמים וארץ). שופ"ג (סופר גדול). שושמ"ל (שושבינא דמלכא). שושמט"ר (שושבינא דמטרוניתא). שוה"ד (שורת הדין). שו"מ (שכל ומדות). שחל"ח (שצק חיים לכל חי). ש"י (של יו"ד. של יד). שימ"ב (ששת ימי בראשית). שיה"ח (ששת ימי החול). שימהמ"ע (ששת ימי המעסה). שיב"ב (שיבוא במהרה בימינו). שכ"ע (שכינתא עילאה). שב"ת (שכינתא תתאה). שמ"ע (של מעלה). שמ"ט (של מטה). שנא"י (שוגאי ישראל). שמע"צ (שמיני עלרת). שמח"ת ש"ת (שמחת תורה). ש"ע (של עולם. שלימות עלמותו). שע"ב (שערי בינה). שעה"ג (שער הנו"ן). שע"ט (שערי טומאה). שעה"ק (שער הקדושה). שעה"ת (שער התשובה. שער התפלה). שע"ט (שעה מעסה. שעבוד מלכיות). ש"פ (של פסח). שש"פ (שביעי של פסח).

שפ"ד

לוח הראשי תיבות

שפ"ד (שפיכות דמים) . שמ"צ (של מלוא) . שש"מ (שמחה של מלוא) . ש"ח (של תורה).
שמחת תורה) :

ת.

ת"א (תרגום אונקלוס. תורה אור) . תב"ב (תפיסת צ"י כלל) . ת"ד (תיקוני דיקנא).
תדב"א (תנא דצי אליהו) . תישב"ב (תורה שבכתב) . תישבע"פ (תורה שבטל פה) .
תומ"צ (תורה ומלות) . תו"ע (תורה ועבודה) . תו"מ (תפארת ומלכות) . תומ"י (תיכף
ומיד) . תח"י (תחת יד. תחת ידו. תחת ילם) . ת"י (תרגום יונתן) . ת"ז (תיקוני זכר) .
ת"ח (תא חזי) . תחב"ם (תחלתן בסופן) . תחה"ם (תחיית המתים) . תפע"ב (תמיד
מעשה, בראשית) . תנהי"מ (תפארת נלח הוד יסוד מלכות) . תעה"פ (תענוג הפשוט) .
ת"ע (תפלת ערבית. תענוג עליון) . תפ"ע (תפלת ערבית) . תפהמ"ג (תפלת המנחה) .
תפ"ש (תפלת שחרית) . תרדל"ם (תרין רעין דלא מתפרשין) . תשומ"ט (תשובה
אמעשים טובים) . תשו"ע (תשובה עילאה) . תשו"ת (תשובה תתאה) . תשב"ד (תינוקות
של בית רבן) . תש"י (תפילין של יד) . תש"ר (תפילין של ראש) :

הערות וציונים

	דף	עמוד
הסימנים א — כח נדפסו ג"כ בגנוי נסתרות (ירות"ו, תרפ"ד) אור רב סי' יז ואילך.	א	א
תקנות ליאזני: נמצא (בשינויים) בכרך הורוויץ. ראה התמים חוברת ב' עוד תקנות דליאזנא.		
שמעוני אחי ורעי: נדפס כ"פ בסידורי התפלה בנוסח אדה"ז (ובסי' תהלת ה' נסמנו השינויים).	א	ב
שורה ד"ה והנעלמות — ולהאריך... ערך שעה כו': להעיר מאגה"ק ס"א. לקמן (י, ב, יד, א, כ, א).	ב	ב
ו. אהובי אחי ורעי: נדפס גם במשנת יואל (ירות"ו, תש"א) ע' יח (עם הערות של המו"ל).		
שורה ד"ה לנפשו — בימים נוראים וכה"ג כשהולכין להתפלל על הקברות: ראה שו"ע או"ח סו"ס תקפ"א. וש"נ בני"כ.	א	ג
שורה ד"ה להתחזק — עשרה... מתחילים מב"ש ואילך: לעיל סי' א: להתחיל הודו עם עשרה ראשונים... משיתחיל הש"ץ הודו. ובסי' ה': להתפלל ביחד מהודו.		
העתק מכ"ק כו': נדפס במשנת יואל (ע' סו עם הערות). לאהובי... יצחק נ"י: נדפס כ"פ בסידורי התפלה בנוסח אדה"ז (ובסי' תהלת ה' נסמנו השינויים). נדפס גם במשנת יואל (ע' כב עם הערות).		
שורה ד"ה קבלתי — להתפלל בשמחה: ראה לקמן (יז, ב) המובא שם בשם הה"מ בענין זה.		
שורה ד"ה לקראתו — בשעת התפלה מכריזים כו': ראה ג"כ אגה"ק סכ"ד.		
שניאור זלמן: בגנוי נסתרות (סכ"ד): שניאור זלמן במו"ה ברוך נ"י. (בסי' תהלת ה' נדפס עפ"י טעות בההערה אשר נוסחא זו היא במאה שערים וצ"ל: בגנוי נסתרות).	ב	ג
שלום לאהובי... יצחק דאקטאר: נדפס גם במשנת יואל (ע' לג עם הערות וגם תרגום לה"ק של מכ' זה).		
אין קץ... אליעזר כ"ץ: נדפס גם במשנת יואל (ע' כד עם הערות). ניש להוסיף: ראה שו"ת חת"ס חאו"ח סט"ו. מנחת אלעזר ח"א סי"א (וש"נ לכמה ספרים הדנים בזה) ומסקנתו דמותר לשנות מאשכנז לספרד ואר"י, אבל לא להיפך, עיי"ש. ומעשה רב — בימות אדה"ז שרובא דרובא מאלו שנקטו בנוסח הארז"ל מדוייק עפ"י רבנו הזקן ה"י עליהם לשנות ממנהגם הקודם, כמובן, וביניהם כו"כ גדולי ההוראה].	א	ד
שורה ד"ה ברם — שמן הדין אין שום איסור כו': ראה ג"כ פס"ד להצ"צ חאו"ח לסי' רלו.	ב	ד
אחד"ש פתח דברי: להעיר מאגה"ק ס"י. ובאוסף הכת"י התחלתה שלא נדפסה.		
להרב מוהרי"ל נ"י: נדפס במשנת יואל (ע' 10 עם הערות). זאת כתב קרוב לזמן הסתלקותו נפש השפלה: נמצא בכרך באב"וואלף [ועוד בכמה ביכלאך כת"י]. נדפס בלקו"ד כרך ד' ע' תקצז ושם נסמנו השינויים לגבי הנדפס כאן.		
קרוב לזמן הסתלקותו: בסוף ספר שבחי הרב כותב, כי כתב זה "אחר הבדלה איזה רגעים אחדים קודם אשר מסר נשמתו בטהרה לחי העולמים". יב. גי"ה. והנה זאת: נמצא בכרך סקאבלא (רכח, א) ורשום עליו: הועתק מכתב כ"ק אדמו"ר כו' ש"ז נבג"מ זי"ע.	א	ה

10/08/2018 10:08:18

	עמוד	דף
שורה ד"ה לנגדו — לנגדו הוא : שם : לנגדי תמיד לבלעוני הוא. שם. לדעת . . שמעלה : שם : לדעת את אשר בלבי אם אשמור מצותו אם לא וכשירגיל האדם עצמו במח' זו תמיד שכל מחשבות שמעלה. שורה ד"ה שניאור — שניאור זלמן : שם : שניאור זלמן במוה' ברוך. סט"ו : בגנזי נסתרות (סי' לא) : כ"ז תמוז תקמ"ז.	ב	ה
שורה ד"ה מן ולעשות גמ"ח כו' כמבואר בדר"זל כו' : ראה פוסקים הובאו בשד"ח אס"ד מע' ארץ ישראל ס"ק זר"ח. ובפקועות שדה שם. — כן ראה לקמן סי' טז. יט.		
שורה ד"ה בגוף — בגוף ונפש : שם : ישראל במה' פרץ. ישכר בער במ' הלל. שניאור זלמן במהור"ב נ"י. סט"ז : נמצא גם בס' המכתבים (סט, ב).		
שורה ד"ה הרחמן — לנצח כו' שניאור זלמן : שם : לנצח מלונ"ח שניאור זלמן בא"א מו"ה ברוך ז"ל. בג"נ (סל"ב) : לנצח כו' שניאור זלמן בלא"א מוה' ברוך זלה"ה.	א	ז
שורה ד"ה לראיית — זצללה"ה : בג"נ : יצ"ו. וכפר אדמתו עמו — כתיב שמח זבולון : נמצא גם בבוך ענין התפלה חן (ושם בהמשך אחד).	ב	ז
שורה ד"ה בוראנו כו' * : שם : בוראינו העוזרים המה רבים ודו"ק היטיב. עלינו לשבח : בגנזי נסתרות (סי' נא) נמצא סיום אגרת זו (בתוכן דומה להנדפס לעיל ז, ב ד"ה ומדי דברי).	א	ח
שורה ד"ה ממני — כי לתוספת מעט אין לחוש . . אל יבזבוז : להעיר מאגה"ת פ"ג (צג, א) : ואף שיעלה לסך מסויים אין לחוש כו' עיי"ש. וראה לקמן (יח, א) ס"ג.	א	ט
נצטויתי מכאמור : נמצא בס' המכתבים (סא, א) ובכמה ביכלאך שבאוסף הכת"י. מכתב זה ושלאחריו — נדפסו — בתור הקדמה — בסידור עם דא"ח (ווארשא, תרמ"ו). בגנזי נסתרות (סי' מז).	ב	ט
עוד אחת וכו' : [כ"ה בסידור הנ"ל ובג"נ]. ובס' המכתבים (עד א) — בא קטע זה בסיום מכ' שאחר זה. וכן הוא גם בביכל האוילין (הנכתב בשנת תקצ"ד).	ב	י
שורה ד"ה עוד — סדר הלימוד וכו' : ראה הקדמת אדהאמ"צ לשו"ע אדה"ז.		
עתה באתי : בס' המכתבים (עב, א) ובביכל האוילין הנ"ל. בסידור הנ"ל נדפס בתחלתו : אגרת השלוחה לכללות אנ"ש מאדמו"ר ז"ל נבג"מ כתבי קודש לחיטעפסק.	א	יא
שורה ד"ה לאמתו — באאמור"ר ז"ל : בביכל רח"ל : ז"ל. ויקבלו העתק התו' דשמח תשמח ע"פ יעזוב איש כו' בענין שני תנאים הנז' שם. שזהו יסוד כל ענין הנ"ל כידוע.	א	יג
לחזור האגרת וכו' : נמצא בבוך ענין העבודה"ה"ק (נח, ב. בלי התאריך). ולקיים כו' : שם : ולקיים אותו.	ב	יג
שורה ד"ה כו' — במכ"ק . . אאמור"ר . . אריכות התפלה שעה ומחצה כו' : ראה ההערה לדף ב, ב.	א	יד
שורה ד"ה באזהרה — כו' וד"ל : עד כאן נמצא בבוך הנ"ל ומסיים שם : כ"ד המבקש דובער בלא"א מו"ר שניאור זלמן נבג"מ. שורה ד"ה ממונים — שלא ישיחו שיחה בטלה . . עד גמר התפלה ממש : ראה ג"כ אגה"ק סכ"ד (קלח, א). להלן עמוד זה ס"ו. יז, א ד"ה היות ידידנו.		
אהובי אחיי ורעיי : ראה ג"כ סהמ"צ להצ"צ סוף ע' רכח. רשימותיו לתהלים (יהל אור) כז, א. לקמן (יח, ב) והוא באופן אחר קצת.	ב	יד

	דף	עמוד
— וממכתב אדמו"ר הזקן לר"מ מדריבין כשנטבעה ספינתו — נדפס בבית רבי ע' 150 — מוכח אשר לאו דוקא אחר שריפה כן הוא.		
שורה ד"ה יוקבעו — שמעתי מאדמו"ר . . הה"מ נ"ע אומר . . בשם הה"מ ז"ל: בא' הביכלאך כתיי שם נמצא מכי זה, ושם: שמעתי מרבינו הזקן בכפר פיענא בשם הרב המגיד עה"פ דמות כמראה אדם . . אמר לי התורה הנ"ל בשם הה"מ ז"ל.	ב	יז
שורה ד"ה שהאדם — מראין לו מלמעלה: להעיר מנח"ב קפה, ב. שורה ד"ה בית — ברכת כהנים: ראה לקו"ת ס"פ קורח. סהמ"צ להצ"צ מצוה זו.	א	יח
ע"ד הקרי: נדפס גם בשו"ת צ"צ שער המילואים סימן סב. לקוטים יקרים (ריגא, תרצ"ט) ע"כ.		
שורה ד"ה מזוראוויץ — שמעתי מפי . . עכ"ל הזהב: נדפס גם בספר המצות להצ"צ ע' רכת. ראה הערה לדף יד, ב. לאנ"ש הנ"ל: נדפס בס' חסד לאברהם, ושם: „העתק מעצם כתי"ק". שורה ד"ה דיבר — (צדיק): שם אין תיבה זו. שורה ד"ה ראוי — אפ"ל . . עד שחקר: שם: אפ"ל עוד וע"ד ותשובה ותפלה וצדקה כו' כי הנה מבואר בטו"ח דהע"ה תיקן ק' ברכות כו' עד שחקר.	ב	יח
שורה ד"ה ע"י — לצדקה כו': שם בא אח"ז: מנחם מענדל. מ"ש לבנו וכו': גוף כתי"ק הצ"צ של אגרת זו נמצא באוסף הכת"י. נדפס ג"כ בשו"ת צ"צ שער המילואים ס"ט. עיי"ש.	ב	יט
נחפשה זרכינו: נמצא בבוך ענין העבודה-אה"ק (פו, א) ורשום עליו: מכתב מאדמו"ר מוהרמ"מ נבג"מ לכללות אנ"ש.		
נידון שאלתם: בס' המכתבים (ה, א). — (שם כתוב שהוא מהר"א מקאליסק, ותימה שיענה הר"א בחיי הרמ"מ מוויטבסק). נבס' לקוטי אמרים מהרמ"מ מוויטבסק ח"ב (לעמבערג, תרע"א) ה, א — נדפס מכי זה ושם ג"כ שהוא להר"א מקאליסק. — נמצא (בשינויים) בבוך שלח גפני ורשום עליו: תשובה מאדמו"ר הזקן ג"ע שאלה מאנ"ש. כן נמצא (בשינויים) בבוך הורוויץ ורשום עליו: מאדמו"ר הזקן מוהר"ר שניאור זלמן נבג"מ זיע"א על שאלה מאנ"ש.	ב	כ
שורה ד"ה חיפוש — כחוט השערה: ע"כ נמצא בבוך שלח-גפני. שורה ד"ה לו — שפלות*: בבוך הורוויץ: שכליים.		
חמישים אמרי קודש: מכאן ואילך — נמצא בבוך באבי"חאלף. סור מרע ועשה טוב: נמצא גם בבוך ענין העבודה-אה"ק (פב, א) ושם הגה"ה שלא נדפסה כאן (ונדפסה לקמן (כה, ב) ד"ה יתנהג).	א	כא
ענין ריב"ז: נמצא (בשינויים) בבוך מאמרי אדה"ז — סלונים (קסו, א). ראה ג"כ להלן ד"ה ענין ב' יו"ט (לו, א).	א	כו
שורה ד"ה שיאמר — בכ"י אלו הפ' פ': בבוך הנ"ל: בכל יום או לפרקים פ'.	א	כז
בכל יום . . פ' המן . . יתנהג בדרך זה יום ביומו: ראה שו"ע או"ח ס"א סעי' ה'. שו"ע אדה"ז שם מהדו"ק — סעי' י. מהדו"ב — סעי' ט. אבל בסידור שלו לא העמיד זה (וכן השמיט שאר פ' הקרבנות הנזכרות בשו"ע שם). וראה בשער הכוונות תפלת שחרית שכי': גם הייתי נוהג לומר בכל בוקר . . פרשת המן . . ומגעני מורי ז"ל שלא לאומרם. — וכ"ה גם בס"י האריז"ל. משנת חסידים.		
שורה ד"ה הוא — התרחקות מה' כמ"פ השתל' . . כי: בבוך הנ"ל: התרחקותו מה' ע"י כמה השתל' . . בטבע עולם זה כו', כי.		

	דף	עמוד
מורי זלה"ה : גדפס בגנזי נסתרות אור גערב ע' כה.	כח	א
אורך ימים : גדפס בס' מאמרי אדה"ז — תקס"ב (ע' קמג). וראה ד"ה זה באוה"ת בראשית (שלו, א).	כח	ב
שאלת רבינו נ"ע : בבוך ענין העבודה"אה"ק (סא, ב). בגנזי נסתרות אור רב (ע' נט).	כט	א
מה שהשיב . . . כשם שצועקים : נמצא גם בביכל הורוויץ ושם : מאדמוה"ז ובג"מ זי"ע מה שאמר בלאדי, ובוה"ל אמר. גדפס בגנזי נסתרות או"ר (ע' סד). לקוטים יקרים ע"ו (בתוס' הערות בתצע"ג). וראה פלח הרמון בראשית ד"ה ואשה אחת. ביארה"ז פ' וארא. שיחת ש"פ וירא תשכ"ה. שורה ד"ה שמקבלים — וגילוי אלקות : הדיוק בני הנביאים — ראה בפלח הרמון שם.	כט	ב
שורה ד"ה איש — אש יו"ד : (עפמש"כ בלקו"ת שלח (מד, ד) אולי יש לבאר :) יו"ד, אות הראשון דשם הוי'. דשם הוי' הוא נעלה מכל השמות שאין נמחקים, דשם הוי' הוא שם המפורש ושם העצם. ובשם הוי' עצמו, היו"ד הוא התחלתו וראשיתו. וראה לקמן "תוס' אור בהוי'".		
שורה ד"ה את — שהי' בו כח : בכת"י הורוויץ : כי כל נשמה בכחה. שורה ד"ה משכחת — שיהיו לו לעבדים : (עפמש"כ שתיים רעות גוי' אותי עזבו גוי' לחצוב להם גוי' — אולי יש לבאר :) דלבד זאת שהנה"ב משכחת אותו מאלקות ורוצה לבטל ח"ו את האהוי"ר באלקות, הנה עוד זאת, בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים, שהאהוי"ר יהיו כו'.		
שורה ד"ה בבית — בבית כו' : בלקוטי יקרים : פי' בפנימיות. שורה ד"ה כליט — כמאמר רב מתיבתא : זח"ג קסה, א.		
שם. מבטשין ל' : עפ"ז יומתק התרגום ואגדה (הובא ברד"ק שם ה, ו) שככלות הכלים הביאו לה מאני תבירי ומתחברי במימרא דה' ויצקה השמן גם בהם.		
שורה ד"ה כליט (הב') — להתבונן הרבה : כגראה זהו פי' — אל תמעטי.		
שורה ד"ה דוקא — תחיי בנותר : ראה ג"כ לקו"ת ס"פ מסעי. להבין עצה היעוצה שלא יפול : נמצא בבוך באב' נומ. 12 (קיב, ב).	ל	א
בבוך כי ביום הנה יכפרא"ה"ק (לו, ב). ועוד.		
להבין ההפרש שבין הלכות לאגדות : גדפס בס' מאמרי אדה"ז — תקס"ב (ע' כט). — ראה לקו"ת ויקרא ה, ג.	ל	ב
להבין ענין פסוד"ז : נמצא בבוך וארא"אלטהויז. כי ביום הזה יכפרא"ה"ק. ועוד. — ראה ג"כ תו"ת בראשית ד"ה ותלד עדה פי"א ואילך.	לא	א
להבין ענין קבמ"ש בק"ש : נמצא בבוך כי ביום הזה יכפרא"ה"ק. ועוד. גדפס גם באוה"ת ואתחנן (ע' שצב).		
להבין ענין סמטוס כו' : בבוך וארא"אלטהויז. כי ביום הזה יכפרא"ה"ק. ועוד. בתוס' הגהות וכו' — בד"ה כל הולך, תרכ"ו.	לא	ב
להבין ענין תכלית בריאת האדם : בבוך כי ביום הזה יכפרא"ה"ק. אנא אוקיר : ראה לקו"ת ס"פ ברכה.	לב	א
ענין תפלת הדרך : גדפס (בשינויים) בס' מאמרי אדה"ז — אתהלך לאזניא (ע' ג).	לב	ב
להבין ענין חמר מדינה : בבוך אני ישנה"אה"ק (קנז, ב) ד"ה זה באריכות גדולה.		
ענין אכילת דגים : ראה לקו"ת בהעלותך לג, ב.	לג	א
להבין מ"ש לב : ראה לקו"ת דברים סב, א.	לג	ב
מאמר הגמ' לא תאכלו : בארוכה בהקדמת הלקו"ת לג"פ.		
ענין ב' יו"ט של גליות : נמצא (בשינויים) בבוך מאמרי אדה"ז — סלונים (קסה, ב).	לו	א

	דף	עמוד
פ"י מס"נ: גרפס בבונה ירושלים (ע' עב).	לו	א
סגולה לבנים: בגנזי נסתרות או"ר (ע' סא).	לח	א
אלביש שמים: שם, שם.	לח	ב
שורה ד"ה אעפ"י — נשאר עדיין רוה"ק... בכל דור ודור: ראה ג"כ ד"ה עדות ה' — גרפס בסי' החקירה להצ"צ — ס"ח (סה, א).		
שורה ד"ה גדולי — הרר"מ נ"ע: ראה סהמ"צ להצ"צ ע' רכד. ענין שאול באחת: בגנזי נסתרות או"ר (ע' סג).		
ענין המעשה דר' וואלף קיצעט: בגנזי נסתרות אור ישראל (ע' מה).	לט	ב
שורה ד"ה וי"א — שיש לו שייכות בשרש דרשב"י... דאחי' השילוני: ראה סה"מ תש"ט ע' 172 הערה 10 וצרף לכאן.		
להבין ענין קליפות של הצדוקים: בגנזי נסתרות או"ר (ע' מד).	מ	א
ענין וסי' העבודה בעסק החסידות: בגנזי נסתרות או"ר (ע' מה).	מ	ב
שורה ד"ה לזקנים — שמשה קבל תו' מסיני בכל פרטי הזינין אשר עתידין להתחדש: ראה מגילה יט, ב. ירוש' פאה פ"א הי"ד. תו"כ ר"פ בהר. ובכ"מ. קו"א (קנט, ב). וראה סי' המאמרים היש"ת ע' 116 במקומות המסומנים בהערה ד"ה וכל מה.	מב	א
להבין משארז"ל בירבעם: נמצא בבוך להבין שעה"פאליעז' (קלט, ב). ושם בסופו עוד קטע שלא נרפס כאן.	מג	ב
שורה ד"ה שגבוה — במנחה דשבת... אין האכילה לחם: להעיר ממאמר של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ג"ע ד"ה מהרה ישמע (?) תרמ"ח — „נאמר על חתונת אחי רמ"מ שי' בזלינקא" — דכותב: הא דסעודה שלישית היום לא גוי, היינו שא"צ פת, אבל צריך לטעום איזה דבר, וא"ר יוסי יהא חלקי מאוכלי גי' סעודות (הועתק בהיום יום ע' ל). ראה ג"כ שו"ע אדה"ז סרצ"א סק"ז. פס"ד הצ"צ ח"ב חי' על רי"ו (יט, ב).		
ענין נט"י: ראה בסי' תקס"ב ד"ה להבין ענין נט"י (ע' קד) ובמקומות שנשמנו בהערה שם. ויש להוסיף: אוה"ת ויקרא ד"ה קדושים (ע' קיד ואילך). ד"ה ענין נט"י (ע' קכד ואילך). ד"ה והתקדשתם, תרכ"ו. סי' הקונטרסים ע' 596 ואילך. התמים חו' א' ע' כט.	מד	ב
ענין המנהג... קרעפכין: נמצא בביכל ביחאווסקי (קסה, א). נרפס ברשימות הצ"צ על איכה. ועוד.		
שורה ד"ה ל"ל — מדרוש שתי הלחם: ראה לקו"ת ס"פ אמור.		
שורה ד"ה דעת — פנימי' עומד"ל: בביכל הנ"ל: פנימי' עומקא דליבא חסדים מכוסים.		
ביסוד אימא: ראה לקו"ת ס"פ במדבר. פי' מסעי ד"ה לבאר ענין המסעות פ"ב. ובכ"מ. וראה ג"כ ד"ה פדה בשלום — עזר"ת (ברוקלין, תשכ"ז).		
שורה ד"ה מ"ת — לכן בעיוהכ"פ אוכלים כה"ג: והנה טעם זה שייך גם בפורים, על פי המבואר בכ"מ ענין יום הכפורים הוא כ"פורים, אבל, לכאורה, לא בהושענא רבא. — ועייג"כ בסי' גאולת ישראל בסי' זרע קודש ובסי' טעמי המנהגים טעמים למנהג הנ"ל באו"א.		
הרי"ף נו': ראה לקו"ת תבוא (מג, סע"ב).	מה	א
שורה ד"ה לע"ל — כרמב"ן זלא כרמב"ם: ראה סהמ"צ להצ"צ מצות ציצית.	מה	ב
שורה ד"ה ואח"כ נפ"א: ראה סידור עם דא"ת שער נפ"א ובמקומות המסומנים בהערות וציונים שם.	מו	ב
הוספה לפירוש המלות: ראה דרמ"צ ח"ב דף רמב ואילך.	מו	א
שורה ד"ה כמ"ש — בפ"י המלות: ראה סידור עם דא"ת על פסוקים אלו. פירוש המלות מהדו"ב לאדמו"ר האמצעי שם.	ג	ב

10/08/2018חחחח

ב"ה, זאת חנוכה, ה'תשכ"ז
ברוקלין, נ. י.

הו"ח... .

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו . .

ובעמדנו בסיום וחזתם ימי חנוכה, יום זאת חנוכה,

יהי רצון שיומשכו הדלקת ואור נרות אלו ופעולתם בכל הימים
שלאחרי זה

— פעולת פרסומי ניסא, וע"ד החסידות — עד שתכלה רגל מן
השוק. שתמנע ותכלה בחי' רגל, הוא ניצוץ אלקות השורה בתוך כנס"י,
כמ"ש והארץ הדום רגלי, וכפרט בזה הדור עקבות משיחא בחי' רגלים
ועקבים ממש,

מן השוק שהוא בחי' רה"ר טורי דפרודא.

בסיום וחזתם: להעיר ממחז"ל הכל הולך אחר החתום (ברכות יב, א).
יום זאת חנוכה: בד"ה ברוך שעשה נסים — לאדמו"ר הצ"צ (ברוקלין, תשי"א) ספ"ד
משמע דמעלתו בדוגמת מעלת יום השמיני למילואים, עיי"ש. וגם בהלכה בפועל — הרי
ביום זה דיבוי הנרות (וריבוי בקריאת התורה דחנוכה).
פרסומי ניסא: והרואה מברך ברוך שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה
(שבת כג, א, ב).

וע"ד החסידות: ראה אוה"ת להצ"צ ד"ה רני ושמחי פד"ה.

עד שתכלה רגל: שבת כא, ב. ולקמן שם ריגלא דתרמודאי ונתי סד"ה גר חנוכה
תרמ"ג ובכ"מ. — ובסד"ה מצותה משתשקע, דע"ח (בקיצור לשון): תרמוד הוא אותיות
מורדת, וכמו המורדת בבעלה, וזהו תרמודאי היצה"ר המונע ומעכב, והן מלקטי עצים דקים
— היינו עה"ד טו"ר, ומתעכבים בשוק הוא רה"ר טורי דפרודא, אמנם ג"ח ממשיך אור
שגם המורדים יהיו בבחי' כלות הנפש. — וראה יבמות ספ"ק. עמק המלך קח, א. רש"י
לדה"י ב (ת, ד). מנחת שי למ"א (ט, יח).

ולהעיר אשר בימי מלכות יון הרשעה שבאו בה (בביהמ"ק) פריצים (אנשי יון) וחללוה למזבח וכו' ונטלו כל כלי ההיכל, הנה כאשר כנ"י במסנ"פ נצחום — בנו המזבח מחדש וחנכו אותו וכן המנורה וכו' — ע"י שהדליקו נרותי בכ"ה בכסלו וכו' — חנכום לקדושתם של כל ימי קיומם.

בברכה

מנחם שניאורסאהן

אוצר החכמה

וחללוה למזבח וכו' : ע"ז נב, ב. וראה תויו"ט למגילה פ"ג מ"ו ד"ה בנשיאים. ונטלו כל כלי ההיכל : רש"י ע"ז מג, א. ולכן גם לדעת המאור (ע"ז נג, ב) דאין בכלי שרת וחללוה, הרי כאן נטלום אנשי יון והוכרחו לעשות חדשים ולחגכם. זבנ"י במסנ"פ : שהרי היו חלשים נגד גבורים כו'. ועיין הקדמת שערי אורה. וחנכו אותו וכן המנורה וכו' : בחדא"ג מהרש"א שבת (כא, א) דלכן נקרא חנוכה (אלא שלא הזכיר אלא חנוכה המזבח). וברד"ה ת"ר ג"ח (לכ"ק מו"ח אדמו"ר — תש"ד) : א' הסעמים בקריאת שם חנוכה הוא ע"ש חנוכה המקדש וחנוכה המזבח. וכן המנורה : וע"פ פרש"י הנ"ל — „כל כליו" דהיכל. כל ימי קיומם : וברמב"ם (הל' כלי המקדש פ"א הי"ג) : אין קדושתן מסתלקת מהן לעולם. ולהעיר מלי המד"ר ותנחומא (ר"פ בהעלותך) הנרות לעולם, שהרמב"ן (שם) מפרשו — נרות חנוכה.